

GROOVE

Nummer 3 • 2006 Sveriges största musiktidning

Backyard Babies
Christina Milian
The Streets
Mira Craig

Backyard Babies • Howe Gelb • Ital Skurk • Petrus •
Prenumeranter för
Unik CD
Cannibal Corpse • Rigas

Grandaddy • Radio Dept. • Winston McAnuff • C.Aarmé • Twilight Singers
Audrey • The Baboon Show • Khoma • Martin McFaul • Petrus • Eric Gadd

Grandaddy	sidan 5
Tre frågor till Eric Gadd	sidan 5
Kan du svaret på frågan?	sidan 5
C.Aarmé	sidan 6
Delfiner och electronica?	sidan 6
Winston McAnuff	sidan 7
Favvoplattor	sidan 7
Twilight Singers	sidan 8
Radio Dept.	sidan 8
Audrey	sidan 10
The Baboon Show	sidan 10
Khoma	sidan 10
Martin McFaul	sidan 11
Petrus	sidan 11
Christina Milian	sidan 12
The Streets	sidan 15
Pearl Jam	sidan 16
Backyard Babies	sidan 19
Mira Craig	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
DVD-recensioner	sidan 24
Egenproducerat	sidan 28
Groove CD 3 • 2006	sidan 31

Gör något eget, eller?

Blir allt som oftast irriterad på artister som är för lata. Om man tjänar tonvis med pengar kan man väl åtminstone jobba hårt för det? "The hardest way to make an easy living" – eller vad är det som gäller? Vare sig man är Madonna och tar hjälp av ABBA för att skapa en ny hitlåt eller som Rihanna plockar upp Soft Cells (cover-)hit *Tainted Love* gör man det för lätt för sig. Det ska fan kräva lite större insats för att bli sinnessjukt framgångsrik!

Men livet är sällan rättvist. Många superbegåvade kreatörer harvar i skuggan av karriärsmarta megastjärnor i alla branscher – och så kommer det alltid att vara. Till viss del. Men visst önskar man att det mitt i 2000-talets intensiva mediebrus fanns större plats för fler unikum. Att vårda ett musikarv ska ju inte vara synonymt med att luta sig tillbaka i länsstolen och be någon löpande band-producent leverera en lagom snodd låt till nästa singelsläpp...

Därför känner jag att en tidning som Groove behövs mer än nånsin. Vår mission är att visa upp vad världsartister tycker och tänker samtidigt som vi dammsuger framförallt den inhemska scenen och lyfter fram mindre kända svenska artister i ett välförtjänt strålkastarljus. Detta kommer vi att sikta mot att bli ännu bättre på framöver. Via Egen-spalten, Blågult guld-uppslaget, Groove-CD:n och webben. Så fortsätt ge oss tips och feedback på det som är viktigast för oss alla – musiken!

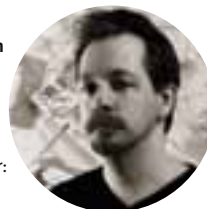

Gary Landström
gary@groove.se

GRATIS
KONSERT-
BILJETTER!!!
se sidan 8

Groove 10 topp

Inspirerad av bra remixar av **Thin White Duke** och **Basteroid** på färsk singlar från **Coldplay** och **Depeche Mode**, respektive, presenterar Henrik Strömberg här en lista på tio omissbara remixar:

1. **Can** *Oh Yeah (Sunroof Mix)*
På remixplattan *Sacrilege* var det egentligen bara **Daniel Millers** och **Gareth Jones** drum'n'bass/acid/postrock-version av *Oh Yeah* som lös riktigt starkt.
2. **Lush** *Undertow (Spooky Remix)*
Det sägs att Lush trodde **Spooky** tog sitt bandnamn efter Lush album. En hypnotisk mix från *Hypocrite*.
3. **Inner City** *Ahnongay (Dave Clarke Rmx)*
Envis rykten hävdar att Kevin Saunderson inte är gay. **Dave Clarke**-filtertechno när den är som bäst.
4. **Saint Etienne** *Like a Motorway (The David Holmes Mix)*. **David Holmes** gör 13 minuter vacker acid house av Saint Etiennes melankoliska pop.
5. **System 7** *Alpha Wave (Plastikman Acid House Remix)*. Massor av 303 och extremt dansgolvsvänligt när **Richie Hawtin** ger sig på System 7.
6. **A Guy Called Gerald** *Humanity (Funkstörung Remix)*. **Funkstörung** nådde sin största topp med den innovativa trumprogrammeringen här.
7. **Rob & Goldie** *The Shadow (The Process Mix by Rick Smith)*. Veronica High Quality reciterar lite Tomatopoesi på denna episka **Underworld**-remix.
8. **Curve** *Chinese Burn (Witchman's Eye of the Storm Remix)*. En redan arg låt blir ännu argare efter en tur i **Witchmans** industri-breakbeat-mangel.
9. **Ultramarine** *Hooter (Remixed by Carl Craig)*
En spatansk mix av **Carl Craig** i gränslandet mellan detroittechno och ambient, med en trevlig video.
10. **Radiohead** *Climbing up the Walls (Fila Brazillia Mix)*
Fila Brazillia gör tung dub av Radiohead.

Omslag
Henrik
Strömberg

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
http://www.groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Praktikanter
Johan Lothsson, Samuel Olsson

Groovearbetare
Therese Ahlberg, Mats Almegård,
Dan Andersson, Daniel Axelsson,
Mikael Barani, Roger Bengtsson,
Mattias Elgemark, Fredrik Eriksson,
Gabriella Fäldt, Johannes Giotas,
Torbjörn Hallgren, Annica Henriksson,
Erik Hjortek, Robert Lagerström,
Gary Landström, Henrik Lantz,
Per Lundberg GB, Isac Nordgren,
Samuel Olsson, Niklas Simonsson,
Magnus Sjöberg, Mathias Skeppstedt,
Henrik Strömberg, Christian Thunarf,
Patrik Wirén

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck STC
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Vi hjälper er med

• CD/DVD duplicering

• förpackningar

• trycksaker

• rådgivning

• grafisk design

tel 08-545 706 70
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

Jewel
Good Bye Alice In Wonderland.

CD **179:-**

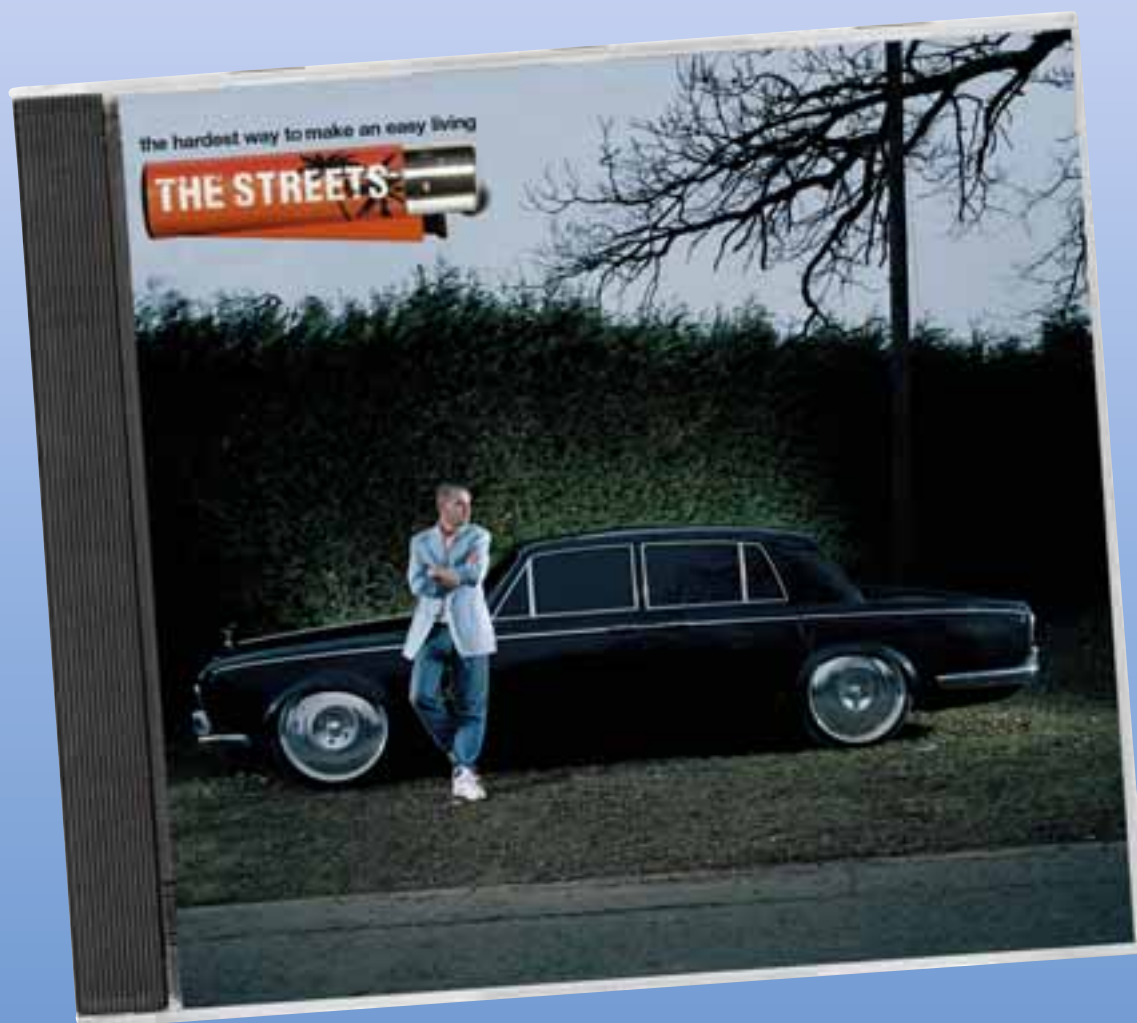
Hard-Fi
Stars Of CCTV.

CD **179:-**

The Goo Goo Dolls
Let Love In.

CD **179:-**

The Streets
The Hardest Way To Make An Easy Living. CD **179:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priserna gäller t o m 19/5 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

THE RADIO DEPT.

Pet Grief

*It's Personal
Pet Grief
A Window
I Wanted You To Feel The Same
South Side
The Worst Taste In Music (Extended)
Every Time
What Will Give?
Gibraltar
Sleeping In
Tell
Always A Relief*

Nytt album i butik nu!

**BORDER
MUSIC**

Sture från Svenska Akademien släpper
vårens mest oväntade men också finaste
platta med politisk, kärleksfull och dansvänlig
reggae. Väklätt 5-mannaband backar upp
med bla Don cho (gitarr) och Kenny
(trummor från Akademien) samt Anders
"Kaparen" Kappelin från bla Club Killers på bas.

MIDPRICE KAMPANJ UNDER BEGRÄNSAD TID I DIN BUTIK

Boards of Canada, Maximo Park, Aphex Twin
Jamie Lidell, Sqaurepusher med flera...

**BORDER
MUSIC**

Floden leder till stora havet

Adrian Mendoza

När Jason Lytle 1992 bildade Grandaddy kunde han inte drömma vad som väntade. Med fjorton år, fyra album och jordenruntesor bakom sig avslutas nu sagan.

– Jag tror att vi alla tänkt på det ett tag, fast vi var inte riktigt säkra. Jag tror att när albumet var klart, insåg vi att vi inte hade några nya svar. Det saknades på nåt sätt entusiasm hos en del i bandet, pengarna minskade och då blev det riktigt jobbigt, säger Jason med en röst där det tydligt hörs att beslutet att lägga ner inte hunnit fastna.

För tillfället är han ändå ute för att promota det nya albumet *Just Like the Fambly Cat* som släpps i maj. Det avslutande albumet har beskrivits som ett best of-album, bestående av nyskrivna låtar och Jason håller till viss del med.

– När jag bestämde mig för att påbörja det nya albumet minns jag tydligt att jag kollade tillbaka på *Sumday* från 2003 och kände att den var rätt kontrollerad. Just då var det det enda jag var kapabel till och på något vis visste jag att jag skulle komma till att göra ett album som detta, där *Sumday* till sist kunde fylla sitt fulla syfte, säger han och tar ett djupt andetag innan han fortsätter.

– Jag har sedan första skivan känt att det måste finnas ett rimligt skäl för att ta sig till nästa punkt. Det har resulterat i att jag tror att man måste komma till en punkt där det inte finns något mer. För oss var entusiasmen slut och jag är glad att jag har det här albumet att falla tillbaka på. Plattan känns som en bra summering över allt vi gjort.

Vad som händer nu när bandet splitters är fortfarande oklart då allt inte sjunkit in riktigt.

– Jag försöker fundera ut något annat sätt att presentera en del grejor. Jag vill inte starta ett band, men jag vill gärna göra något i mindre skala. Jag hoppas verkligen att jag får möjligheten att spela med vår trummis Aaron igen. Jag tror att det finns tillräckligt med oönskat material som vi kanske försöker få ut.

– Jag har precis flyttat och har på så vis fått studion i en helt ny miljö, jag tror verkligen att det ska kunna bidra till ny entusiasm. Allt är fortfarande väldigt nytt, jag är inte mentalt redo att säga ”jag ska släppa ett soloalbum”. Jag försöker att bara följa känslan. Slutet på bandet är precis som slutet på floden och floden i mitt sinne kanske slutar i havet och det är ett ganska stort hav därute, med många möjligheter.

Samuel Olsson

3 frågor till...

Carl Bengtsson

... Eric Gadd, som är aktuell med sitt nya självbetitlade album.

Hur känns det att släppa nytt?

– Det är ju toppenkul alltså. Faktum är att jag gillar när hela promotiongrejen för skivan rullar igång, jag gillar när det händer grejer. När man jobbat med en platta i flera år, lagt ner sin själ i det, känns det bara normalt att man jobbar för att få det att märkas.

Du har släppt nio skivor nu, känner du aldrig att det räcker?

– Jag känner någon slags drive som kommer från att jag inte själv tycker att jag nått den ultimata plattan än. Jag vill gärna att det ska gå att jämföra med det som jag tycker är bäst i världen, som en New Birth- eller Al Green-platta. Man vill ju att det ska vara så bra. Jag tycker inte att jag kommit upp till det än och då drivs jag vidare till att försöka igen.

Du har hållit dig väldigt nära duktiga musiker, är det du som är dragplåstret?

– Det är en jävla ynnest att få spela med dom, samtidigt är det väl så att jag har skapat varumärket med att det ska vara kvalitet, med flera låtar som är riktigt bra. Jag har väl lyckats bygga upp ett varumärke över mitt namn. Dessutom är jag intresserad av musiker, jag är väl i första hand inte intresserad av dom som är superduktiga musiker, utan mer intresserad av dom som har ett särskilt uttryck, som Goran Kajfes, Stefan Hjärnstål eller Per ”Rusktrask” Johansson. Jag upplever det som en ynnest att dom vill följa med och spela mina låtar och att dom tycker att det är roligt.

Samuel Olsson

Kan du svaret på frågan?

krönika

Vet inte. I helgen svarade jag ”jag vet inte” för första gången i hela mitt liv. I alla fall i en konversation som gällde musik. Jag såg nog lika förvånad ut som jag kände mig när mina läppar formade orden. Men rätt svar på frågan var faktiskt att jag inte visste, men mer på grund av att jag hade många svar på frågan än att jag faktiskt inte hade ett svar.

Vilket är ditt livs låt? Så löd frågan. Det var en kille på en fest som ställde den. I mitt huvud började White Stripes pompösa intro till *Seven Nation Army* spela, och framför mig såg jag hur jag gick fram på en gata likt Richard Ashcroft i videon till *Bitter Sweet Symphony*. Men musiken i tanken avbröts som ett hack i en skiva av att killen frågandes tittade på mig, antagligen för att

han väntade sig ett svar. Det där med att jag gick på en gata och såg oberörd ut till en grov elbas lät ju hur fånigt som helst. Och White Stripes gällde ju bara vissa stämningar och vissa tillfällen. Så efter en kvälls betänketid kom jag fram till ett ynkligt – jag vet inte. Killen brydde sig så klart inte – han hade väl till och med glömt bort vad han frågat flera öl tidigare. Men för mig som är en musikälskare var det en stor och tung fråga som förtjänade ett ordentligt svar.

Dagen efter vaknade jag med ångest för att jag nästan bett killen om mer betänketid. Jag ville absolut inte vara en ”jag vet inte – jag lyssnar på radio”-människa som jag själv brukar kritisera så hårt. Men mitt svar var nästan i klass med dem. Givetvis

hade den där killen skrattat på sig om han vetat att hans fråga spökade dagen efter. Men jag kom fram till att frågan borde ha omformulerats. ”Vilket är ditt livs soundtrack” borde han ha frågat istället. Då hade jag kunnat rabbla på. Madonnas *Like a Virgin* när jag dansar, alla låtar med Stevie Wonder sommardagar när jag är kär, *No Woman No Cry* med legenden Marley för att det påminner om min pappa som fick mig att lyssna på reggae, David Grays *Babylon* som är starkt förknippad med min tripp till Västindien där frihet utgjorde upplevelsens nyckelord, Alphavilles *Forever Young* som jag dansade tryckare till i 5:an och fortfarande kan utantill, Phoenix *Everything is Everything* som gått varm i skivspelaren sedan första mötet. Och så l’ m from Barce-

lonas alla låtar som fått mig att förstå vad nostalgig är.

Vilket är ditt livs soundtrack? Visst är det lättare att bestämma en skiva än en låt. Bry dig inte om vilken genre låtarna tillhör eller att någon skrattar åt din musiksmak. Ingen kan säga vad som är rätt eller fel. Du bestämmer själv soundtracket till ditt liv. Skruva upp volymen och njut!

Therese Ahlberg, ta@groove.se

Frihet och fokus

Maniskt monotona rytmer. Malande gitarrer som brummande jetmotorer. Gäll, påträngande sång. C.Aarmé är tillbaka för att röra om i den hårda rockgrytan.

– Det finns ingen ängslighet i det här, säger gitarristen Ola Håkansson självsäkert om bandets nya inspelning. Vi bara kör på. Det handlar om att våga fånga något. Och att inte fundera så mycket. Är det bra så är det bra. Vi provade att göra extra pålägg på den här skivan, men dom blev skit. Men då växer låtarna ännu mer i mina ögon. Dom är så bra att man fan inte kan lägga på något.

Skivan heter *Vita* ("livet" på latin), är inspelad i Music-A-Matic och här fortsätter göteborgarna med sin hårda, enkla och generösa musik.

– Dom flesta banden lyssnar ju på den sorts musik dom själva spelar, säger Ola. Och har så uppenbara influenser att man bara "Vad

håller ni på med? Gör nåt kul!". Inte för att det ska vara ett självändamål att göra något annorlunda, men det ska ändå finnas en ambition som är ens egen och inte någon annans.

– Jag upplevde ju C.Aarmés första skiva utifrån, fyller nye basisten Johan Lagerlöf i. Och om det inte var en punkskiva gjord av punkälskare, så var det ju nästan som en väldigt konceptuell art-skiva. Nya skivan känns förresten mycket bredare.

Johan, som tidigare spelade i stökiga Kid Commando, är inte ensam ny medlem i bandet. Bakom trummorna sitter numera Patrik Herrström, känd från Her Majesty och som klubbarrangör på Göteborgsstället Pustervik.

– Personkemin funkade inte längre, säger Ola om medlemsavhoppen. Och det är klart att man tvivlar när man stöter sig med människor. Oavsett om det handlar om band, jobb eller kompisar. Men, det fanns ingen tvekan om att fortsätta. Min drivkraft slutar inte vid det. Inte en chans.

Att bli ett fungerande band igen var lätt.

– Det finns ju en energi i det här bandet, säger Ola. Och har man spelat med oss ett litet tag så blir man en del av den energin.

– Det är ett väldigt engagerande band, nickar Johan. Med tydliga mål hela tiden. En fri miljö, fast med fokus.

– Man måste veta vart man är på väg och varför man vill dit, fortsätter Ola. Herregud, hur

många band finns det inte som bara flummar runt och inte kommer någon vart?

I en replokal på Tredje Långgatan kämpar C.Aarmé för att just komma någon vart. De kryper närmare varandra, sträcker sig fram mot mikrofonerna och exploderar. Energin sprakar. Efter den intensiva repningen ser trummisen Patrik ut som om han sprungit ett maratonlopp. Sångaren Jesse Garon blir tvungen att sätta sig.

– Där bröt vi blodvallen, utbrister Johan.

Han torkar sitt blodiga, sönderspelade finger på sin vita t-shirt.

Daniel Axelsson

Delfiner och electronica?

Hade Janne Schaffer släktingar där? Eller vad har han verkligen intresserad?

Ibland måste man bara ställa sådana frågor och ibland känns det som att svaret egentligen inte spelar någon roll. Det viktiga är vad vi tror eller vad det hela inspirerar oss till. Vart leder denna handling, vad har den för inverkan?

Jag var på öppnandet av en ny electronicaklubb i Stockholm, Håkan Lidbo och Andreas Tilliander skulle DJ:a och Johan Skugge med kompisar skulle spela. Den heter Svaj och det är knöckfullt. Det första jag såg när jag klev in genom dörrarna var Janne Schaffer som stod nonchalant i baren och hängde. Och det var då det slog mig, bara den symboliska handlingen att en av Sveriges största gitarrister genom tiderna

står i baren på en electronicaklubb är så enormt viktigt.

För så som musikscenen ser ut just nu är det ibland alldeles för uppenbart att flera av Sveriges musiker egentligen inte har något musikintresse överhuvudtaget. De lyssnar inte på musik och är inte speciellt intresserade av att hitta ny musik. Och här står en man som varit professionell sen 60-talet. Som spelat jazz, blues, turnerat med ABBA, spelat med Bob Marley och gör musik för delfinerna på Kolmårdens djurpark – här står samma man och är (hoppas vi) genuint intresserad av electronicamusik och gör till en nyöppnad klubb för att lyssna på DJ:s. Och detta är vad musik-Sverige behöver. Intresse och nyfikenhet, och detta är väl vad vi just nu saknar. Och vem vet,

kanske var han som sagt där för att se en släkting och tyckte allt var ve och fasa, men det spelar ingen roll, han var där, vem mer kan säga det?

När man tittar på MTV:s hemma hos-reportage eller ser intervjuer med dagens artister på TV så är det just bristen på musikintresse som sticker ut mest. Ingen verkar bry sig längre. De hittar en genre, gör det bra, tjänar pengar och ägnar sen resten av tiden åt att dra in pengar på den enda grejen. Tragiskt men sant. Och artister som bryr sig, som samlar skivor, som springer på konserter, de står kvar där och stampar, för det är ju inte det publiken vill ha.

Och det är ju just då, just när man är som mest nere i misären, man har gett upp allt, är på väg att erkänna att Carola med

botoxen inte är så illa i alla fall och Rednex hade ju en schysst melodi. Det är då Andreas Tilliander slänger på en Suicide-platta på ett fullt dansgolv, det är då man ser Janne Schaffer i baren och man tittar lite noggrannare, nickar han inte i takt? Jovisst gör han det. Och man ler med hela ansiktet. Det finns hopp. Janne Schaffer nickar i takt.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

Winston McAnuff

Som fint vin

På 70-talet spelade han in med flera av reggaens mest legendariska producenter, men sedan var det länge tyst. Efter 20 år släpper Winston McAnuff nu ett nytt album och han sjunger starkare än någonsin.

Winston McAnuff började sin karriär med att skriva låtar och spela in för två av den tidiga reggaens verkliga legender, Joe Gibbs och Derrick Harriott.

– Jag försökte alltid hitta producenter som ville lyssna på mina låtar, berättar McAnuff. Så jag gick runt med min gitarr och visade vad jag hade. Den första låten jag spelade in var *Malcolm X*. När vi skulle spela in låten så insåg jag att jag inte var tillräckligt erfaren som sångare, låten var för stor för mig. Så Earl 16 fick sjunga den istället och den blev genast en stor hit. Och efter det gjorde Dennis Brown också en populär version av den.

Efter ett år tillsammans med Derrick Harriott släpptes McAnuffs debutalbum och han spelade senare på 80-talet in två album tillsammans med Inner Circle eftersom han var god vän med bandets dåvarande sångare Jacob Miller. Det här var långt innan de tjocka bröderna började göra badbollsreggae och häva in de

stora stälarna. Men sedan 1986 har det varit tyst på skivfronten från den karismatiska sångaren.

– Jag har gjort musik men det har inte släppts. Ibland tycker jag om att hålla på saker jag gör, som ett fint vin. Jag har varit mycket i Japan och spelat med min bror som bott där sedan 80-talet.

Och så har du hunnit med lite knäppa grejer, som att vara med i *Miami Vice*.

– Jag höll på att spela in ett andra album med Inner Circle i Miami och det där filmfolket visste att vi var där. Dom ville ha en rasta för en roll så jag gick på en audition och fick rollen. Jag spelade en snubbe som försöker sälja en nedfryst Bob Marley till den japanska maffian, berättar McAnuff och skrattar bullrigt.

Han är snart 50 och hans skägg har gråa stråk men han är verkligen levande. Man förstår varför han fått smeknamnet Electric Dread.

McAnuffs utgivna material finns nu samlat på skivan *Diary of the Silent Years*, utgiven av Makasound – samma bolag som givit ut hans nya samarbete med den kände franske musikern Camille BazBaz. Skivan, *A Drop*, skiljer sig avsevärt från de flesta reggaeplattor som görs idag. BazBaz, som skrivit musiken, har sina rötter i jazz och soul men Winston McAnuff sjunger som han brukar. Han är fortfarande en rasta på scen.

– Det viktigaste är inte vilken stil musiken har utan att det är rätt känsla. Musiken på vår skiva har bara en annan framtoning. Det finns många olika människor med olika smak så vi försöker tilltala många människor. Det är som om jag bara röker Marlboro men jag vet att du gillar Lucky Strike. Så jag tar tre Lucky Strikes och lägger dom i mitt paket. Varsågod, dom här är till dig.

Isac Nordgren

Några artister och deras favvo-plattor

Andreas Mattsson:

Lustans Lakejer
Lustans Lakejer
(Stranded, 1981)

"Jag tror inte att jag har lyssnat igenom hela skivan på 15 år, men när den kom var den det största som hänt mig. Jag satt ofta och lyssnade på radio med hörlurar, och första gången jag hörde *Begärets dunkla mål* förstod jag att det fanns en annan värld där ute. Jag var bara 14 år, men jag ville dricka champagne, klä mig som Johan Kinde och bo i Stockholm. Det var starkare än kärlek och det var första gången musik så effektivt förflyttade mig någon annanstans."

Timo Räisänen

The Divine Comedy
Casanova
(Setanta, 1996)

"Skivan börjar med ett av de gladaste och finaste ljuden som finns – tjejer som fnissar. Därefter sätter en av världens bästa partylåtar igång och plötsligt står jag där i mitt rum dansandes med ett stort leende på läpparna. Sedan första gången jag hörde låten *Something for the Weekend* har The Divine Comedy varit ett av mina absoluta favoritband. Och det bara fortsätter. Med supercharmtrollet Neil Hannon i spetsen är det här en orgie i pompösa arrangemang och briljanta texter. När jag såg bandet på Roskilde ett par år senare stod jag och en jättestor polis i armkrok och grät tillsammans längst fram medan vi delade på en dansk cigarett. Mycket bättre än så blir det inte."

VINN BILJETTER TILL

ROSKILDE FESTIVAL

WWW.GROOVE.SE

Twilight Singers

Greg Dulli och kumpanen Scott Ford från Twilight Singers har all anledning att vara nöjda. Nya albumet *Powder Burns* sopar banan med föregångaren, coverskivan *She Loves You*, och känns redan i april som ett av årets skivsläpp. Duon är dessutom ute på en resa genom Europa, en världsdel som de båda älskar.

Greg, den känslösamma rösten som tidigare hördes i Afghan Whigs, har till och med ett band i favoritlandet Italien. Övriga medlemmar i Afterhours huserar i modecockat Milano.

– Jag producerade deras platta för två år sedan, berättar han när vi ses i en lyxig hotellsvit vid Mariatorget i Stockholm. Efter att det var klart bad dom mig börja spela med dom och jag sa ja. Jag är inte medlem på heltid men hoppar in när jag kan.

Pratar du italienska?

– Nej, fast å andra sidan kan jag beställa mat, hitta toaletten och be dig klä av dig på italienska. Jag är inte säker på att man behöver kunna så mycket mer.

Sam Holden

Det var några spelningar med Afterhours som fick Greg att avbryta arbetet med *Powder Burns* i New Orleans och bege sig till Italien. Medan han fortfarande åt pizza Marinara med sina europeiska vänner vände orkanen Katrina bokstavligen upp och ned på staden.

– Jag såg orkanen på tv och återvände till New Orleans ungefär tre veckor senare. Det var inte lätt att avsluta inspelningen. Det fanns ingen gas, inget varmt vatten och elen försvann med jämna mellanrum. New Orleans är en stad som lever dygnet runt och som bygger på dess besökare. När jag återvände var det en spökstad. Ingen var där. Träden hade drunknat, där fanns inga katter, fåglar eller hundar. Allt var dött.

Ändå fortsatte ni att spela in där?

– Givetvis.

Övervägde ni inte att fortsätta någon annanstans?

– Jag tror att jag funderade på det i ungefär trettio sekunder. Om man har en god vän så är man vänner i vått och torrt, både i bra och dåliga tider. Om din vän blir sjuk lämnar du honom inte och säger att jag hör av mig när du mår bättre. Man stannar med honom och hjälper honom. Det var en ensam tid för New Orleans och det som behövdes mest var liv. Så vi bidrog med liv.

Patrik Wirén

GRATIS KONCERTBILJETTER!!!

Waterboys 1/5 Stockholm och 3/5 Göteborg

Teitur 15/5 Malmö, KB, 16/5 Stockholm och 17/5 Göteborg

Daniel Powter 26/5 Stockholm, Berns

Mark Knopfler/Emmylou Harris 30/5 Stockholm

WWW.GROOVE.SE

Radio Dept.

Henrik Wärnson

Omprogrammerade för succé

Med tre år bakom sig sedan debut albumet, har The Radio Dept hunnit bli uppsagda från bolaget XL Recordings, släppa två EP:s samt utmärkas för 00-talets bästa album.

– Jotack, det är bra. Men jag är lite trött. Vi firade igår för att vi gjort klart skivan, så det blev lite sent, säger Martin Larsson med en gäsp hängande i luften.

Det har gått några år sedan första albumet och pressen finns där inför uppföljaren, inte minst efter att de i boken *Digfi: Mix – de 100 bästa albumen 2000–2004*, klättrade överst på pallen.

– Det är klart att det är lite jobbigt. Vi har försökt att inte tänka på det, men det är klart att pressen finns där. Vi har hållit på länge med skivan. Lite tungt, men det känns ändå som det gått bra.

Att deras uttryck ändrat sig under åren märks tydligt då ljudbilden mer och mer tagit ett steg åt 80-talets electronica, med toner som borde få var och varannan person att maniskt leta i skivbackarna efter band som Pet Shop Boys, Prefab Sprout och Go Betweens.

Hur skiljer sig arbetet från tidigare?

– Vi bor på olika ställen nu, lägger mer tid på inspelningarna. Innan var det rätt så mycket låt gå-taktik, det skulle gå snabbt, det var en del av arbetet. Nu har vi jobbat hårt för att komma bort från distgitarrarna, det vi kunde så bra. Det är lite nytt vatten, det är roligt och vi får testa våra vingar.

Redan i höstas hade bandet en hel skiva klar att släppas, men det slopades snabbt då de tyckte att det lät för mycket electronica.

– Det var för mycket ett tag, vi ville komma bort från det. Det kändes som vi försökte för mycket. Det är också lite av den nya trenden för oss, vi testar fortfarande vad vi kan göra och vad vi kan göra bra.

Att The Radio Dept gillar att lägga ner mycket tid på skapandet har inte

minst visat sig då de lagt ner nästan lika mycket tid på sina EP:s som på fullängdarna. Vilket visar på den trygghet de känner i produktionsfasen.

– Vi gillar inte att spela så mycket, det är lite jobbigt för oss. Eller vi tycker det är kul, annars hade vi inte hållit på, men det blir mer som ett jobb. Vi får kämpa mer där, det är så himla lätt i studion. Vi har hållit på sen -98, det är som att äta middag. Vi har rätt stora kontrollbehov, när vi spelar ute går det inte att ha det. Det kan vara en lokal där det låter skitdåligt – strängarna kan smälla, allting kan gå åt helvete och det går inte att göra något åt det.

Samuel Olsson

Independent Music For Independent People

KORPIKLAANI "TIMES ALONG THIS ROAD"
SKOGSKLANEN ÄR TILLBAKA! FOLK METAL
ÅKOMPANJERAD AV FIOLE, FLÖJT OCH DRAGPEL
BEVISAR ATT FINSK MUSIK INTE NOÖVÄNDIGTVIS
ÄR KALL ELLER DEPRIMERANDE.
LÄNGE LEVE FINLAND!
NAPALM / NPRT84

SCAR SYMMETRY "PITCH BLACK PROGRESS"
MELODISK, SVENSK DEATH METAL MED MEDLEMMAR
FRÅN CARNAL FORGE, THEORY IN PRACTICE,
ALTERED AEON OCH INCAPACITY. SNYGGT SÅ DET
FÖRSLÅR OCH TROLIGEN SVERIGES STORA
NYA MUSIKEXPORT JÄMSIDES MED IN FLAMES
ETT MÅSTE I ALLA HEADBANGERS SKRIVHYLLA!
NUCLEAR BLAST / NB14822

MINISTRY "RIO GRANDE BLOOD"
AL JOURGENSEN ÄR TILLBAKA MED DET
BÄSTA OCH HÄRDASTE MINISTRY-ALBUMET
SEDAN "PSALM 69"! MED I BANDET ÄR NU FOLK
FRÅN KILLING JOKE, DANZIG, PRONG +
ATT LEGENDEN JELLO BIAFRA GÄST-SJUNGER!
10TH PLANET / THP043

RAISE HELL "CITY OF THE DAMNED"
MAKALÖST ÖVERTYGANDE COMEBACK FRÅN
SVENSKA THRASH/METAL BANDET. KLARA FÖR
SWEDEN ROCK FESTIVAL! PRIORITETSRELEASE
PÅ BLACK LODGE (HELLFUELED, BULLET, MERCILESS)
BLACK LODGE / BLOODETHCD

M.A.N. "OBEY CONSUME REJECT"
TONY JELENCOVICH (EX-TRANSPORT LEAGUE,
NU I MNEMIC) ÄR TILLBAKA! TYNGRE ÄN
NÅGONSIN MED NYA BANDET M.A.N.
PÅ TURNÉ MED FEAR FACTORY!
BLACK PATH RECORDINGS / BPR004

GATHERING "HOME"
THE GATHERING S STARKASTE ALBUM SEDAN
STARTEN 1989! KVALIFICERAD, STORSLAGEN OCH
ATMOSFÄRIG ROCK MED ANKNYTTNING
TILL PROGRESSIV GOTH. FÖREGÅNARE TILL BAND
SOM EVANESCENCE OCH WITHIN TEMPTATIONS.
NOISE / N08182

SERPENT OBSCENE "CHAOS REIGN SUPREME"
TREDJE ALBUMET FRÅN DETTA HÄRDA, SYLVASSA,
SVENSKA DEATH/THRASH-METAL BAND! INSPELAT I
BERNO STUDIOS MED BERND PAULSSON
(PAINTED, DEFLESHED, WITCHERY). SERPENT OBSCENE
FÖRVALTAR EN TRADITION AV BRUTAL METAL!
BLACK LODGE / BLOODETHCD

BULLET "HEADING FOR THE TOP"
DEBUTALBUM MED ETT BAND SOM SNART
KOMMER ATT DOMINERA DEN SVENSKA
OCH EUROPEISKA HÄRDRÖCKSCENEN!
TÄNK AC/DC, ACCEPT OCH JUDAS PRIEST
OCH DU FATTAR, DETTA ÄR "THE REAL THING"
BLACK LODGE / BLOODETHCD

ENDSTAND "TIME IS NOW"
KROSSANDE SKRYSS! SVENSK
METAL CORE / POST-EMO CORE FÖR ALLA FANS
AV BAND SOM TILL EXEMPEL DISFAIR,
GIVE UP THE GHOST! HOPE CONSPIRACY, OSV.
LIFE FORCE / LF0852

ANGTORIA "GOD HAS A PLAN FOR US ALL"
VÄR SVÄ ENDAST STARTADE SOM ETT SUPERT
MED CHADE OUFILTH SAMARITJERER
DIVA OCH CHRIS BEHN HAD OVECKENLÅT
TILL NAGOT BORTOM ORD! IMPONERANDE
MIX AV GOTHISKA TÄL MED FOLKANDSKAP OCH
ATMOSFÄR AV INNOVATIV FOLK MUSIC TRACK. UNIK!
LISTENANCE / L00047

TEXTURES "DRAWING CIRCLES"
MED "DRAWING CIRCLES" SAMARITJERER
ALL KONKURRENS SAKOMJÖ OCH KROSSAR
ALLT MED DENNA UPPVÄSNING OCH
SUPERLATIV INNOVATIVITET OCH TALANG.
BLIVANDE LÖDARE I EN GENHÄRT DOM SÄLVAI
LISTENANCE / L00048

ARCTURUS "SHIPWRECKED DVD"
LIVE-DVD MED DENNA NORSKA METAL
SUPER GRUPP KOMMER I EN HELT GRÖNT LYXIG
METAL BOX! PROGRESSIV, ABSTRAKT, EXTREM METAL
MED FOLK FRÅN DIMMU BORGIR, MAYHEM,
IMMORTAL, BORKNAGAR OCH KOVENANT.
SEASON OF BUST / SOM

THERION "CELEBRATIONS OF BECOMING - DVD"
EFTER 16 ÅR I BRANSCHEN SAMLAR NU THERION
BHO SIN KARRIER PÅ 4 DVD. LIVE-KONserter,
INTERVJUER OCH BÅDE NYA OCH GAMLA KLASSISKA KLIPP
DESSUTOM MEDFÖLJER TVÅ HELA CD MED EN
HEL KONCERT INSPELAD I MEXICO.
NUCLEAR BLAST / NB14776

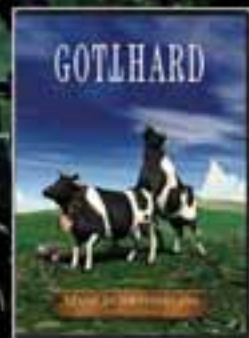
DEATHSTAR	GYANIDE	RING SPD DECYN	RING SPD DECYP
EDGUY	SUPERHEROES	RING SPD EDSUR	RING SPD EDSUP
HAMMERFALL	HEARTS ON FIRE	RING SPD MAHER	RING SPD MAHEP
IN FLAMES	TAKE THIS LIFE	RING SPD INTAR	RING SPD INTAP
SABATON	PRIMO VICTORIA	RING SPD SAPRE	RING SPD SAPRP

Skicka ett SMS till 72401 och skriv JOIN SOUND

så får du en gratis lista på alla signaler till din Mobil

www.soundpollution.se

GOTTHARD "MADE IN SWITZERLAND DVD + CD"
LIVE-DVD INSPELAD PÅ DERAS SENASTE SPELING I
ZÜRICH 2005 INFÖR 14 000 MÄNSKOR!
SOM BONUS FÅR MAN TVÅ SMA DOKUMENTÄRA OCH
TWO VIDEOS TILL DERAS STÖRSTA HITS,
DESSUTOM MEDFÖLJER HELA KONCERTEN ÄVEN PÅ CD!
NUCLEAR BLAST / NB14726

blågult guld

Audrey

2001 möter Viktoria Skoglund och Rebecka Kristiansson gymnasiekompisen Anna Tomlin från Uddevalla på en konsert, högt ljud och ett litet missförstånd resulterar i en bra början på en fin musiksaga.

– Jag lutade mig över till Anna och sa "grymt band", fast Anna uppfattade det som "ska vi starta band" och så började det, skrattar Viktoria.

Efter att ha kontaktat Emelie Molin, verkställs missförståndet och Audrey börjar göra musik. Med sättningen gitarr, bas, cello, piano och trummor och alla delaktiga på sång kastar de i låtarna in lyssnaren i olika scenarier där man i samma sång kan växla från känslor av tomhet, gemenskap, depression, glädje och tröst.

– En låt blir inte färdig på en dag, så när vi jobbar kan vi gå igenom många olika sinestämningar, så istället för att hämta in den känsla vi hade när vi började, påbörjar vi ett nytt avsnitt i låten.

Med förebilder som Björk, Sigur Rós och The Arab Strap ger de åhöraren möjligheten att själva visualisera det de hör.

Att Audrey nu släpper sitt första album började med en spelning där de öppnade för soloartisten Martin Lundmark som just då höll på att starta skivbolag, han fick ett demo-ex och älskade det från första början.

För Audreys del innebar mötet att de till att börja med fick vara med och tolka The Bear Quartet på en coverskiva och sedan släppa en EP som även blir skivbolaget A Tendance Recordings debutrelease.

EP:n har lett till ett gäng spelningar både i Sverige och Europa, där olika dörrar öppnats. – Bokningsbolagen i England och Tyskland tyckte att det vi hade var så pass bra att dom gärna ville hjälpa till att promota oss, säger Viktoria lugnt innan ett särskilt minne får henne att börja skratta.

– Innan en konsert i Holland hade vi fått en ledig dag. Den dagen spelade Trail of Dead, så jag tyckte att det vore perfekt att åka en dag i förväg för att kunna höra dom. Jag pratade med bokaren och sa lite skämtsamt att det skulle vara kul att spela med dom någon gång och, ja – då ordnade han det!

Samuel Olsson

Khoma

– Det vore mindre jobbigt om dygnet hade 30 timmar, suckar Khomas Johannes Persson.

Trions gitarrist har bytt ut lugn och ro mot att hålla full koll på allt som rör bandet, det är det enda sättet att vara säker på att saker bli rätt gjorda.

Han verkar göra ett bra jobb.

Khoma släppte 2004 en liten upplaga av debuten *Tsunami* utan några större förväntningar, mest för sitt eget nöje. Därför kom uppmärksamheten som en överraskning. Samma anspråkslösa inställning ligger bakom uppföljaren *The Second Wave* även om omständigheterna denna gång är gynnsammare än tidigare. I och med att de nu ligger på Roadrunner hade de större möjligheter att förverkliga sina idéer.

– Förra skivan gjordes med mycket ångest, säger Johannes. Denna gång hade vi mer pengar att röra oss med och vi kunde göra ett bättre resultat.

Sångaren Jan Jämte håller med.

– Det är enda anledningen att ha ett skivbolag bakom sig. I varje fall för oss.

Som textförfattare skriver han om vart människor och samhället är på väg, denna gång med fokus på könsroller.

– Det är viktigt att ifrågasätta de privilegier vi som män får på grund av vårt kön. Det handlar inte om att banka in våra

åsikter i skallarna på folk, utan om att skapa en debatt.

Båda påpekar att Khoma inte är mer politiskt än något annat band. Det handlar bara om att berätta om de saker som berör och inspirerar dem. Detta involverar även den värld som målas upp under Johannes ögonlock om nätterna.

– Jag har sjuka drömmar som jag skriver ner så fort jag vaknar. Vissa är som hela filmer, och jag har skrivit ner ett par manus på kryptiska lappar. Det handlar om en atmosfär som jag vill fånga och föra över till musiken.

Vad vill ni förmedla genom *The Second Wave*?

– Vi vill göra låtar som berör våra känslor, säger Johannes.

Och vad berör känslorna?

– Det skulle vara moll-ackordet det.

Mikael Barani
foto: Eric Oloffson

Petrus

Petrus, eller Niklas Andersson som han egentligen heter, tjtade till sig en gitarr i tonåren. Sedan fanns ingen återvändo.

– Jag började skriva egna låtar direkt, berättar han.

Som styvsint 15-åring var det givet att bli gitarrist i ett hårdrocksband men med åren har han övergått mer åt det akustiska.

– Det har alltid legat mig nära hjärtat men jag har också alltid haft bred musiksmak. Det jag håller på med nu är någon slags blandning mellan akustiskt och rock.

Musikintresset har följt honom sedan han lärde sig stå upprätt. Före första gitarren spelade han som sig bör blockflöjt på kommunala musikskolan. För sju år sedan vann han Göteborgstalangen.

Martin McFaul

Att kärleken till musik och viljan att ta sig an nya utmaningar är två bra ingredienser för att nå fram till sina drömmar är Martin McFaul ett bra exempel på. Stolt kan han på sin meritlista räkna upp samarbetet med poeten Lina Ekdahl – där han komponerade musik till några av hennes alster vilket resulterade i ett album. Teater Bhopa-projektet är ett annat, där det av vännen och skådespelaren Lars Melin krävdes hans deltagande.

– Han sa mer eller mindre att kravet för att han skulle vara med var att jag fick vara med och skapa musiken.

Det är en väldigt öppen och pratglad person som sitter på andra sidan bordet på St George i Göteborg, sippandes på en mellanöl, samtidigt som hans reflektioner över olika musiker flödar ur honom likt ett uppslagsverk.

– Jag lyssnar mycket på mycket olika sorts musik, det viktigaste för mig är melodierna. Jag kan gå omkring och nynna på en gammal Turtles-låt, Cole Porter, jazzstandards, *Tainted Love* med Soft Cell och bara njuta.

– Det är ett coolt forum för oetablerade artister och de flesta som kommer fram där är okej akter, men det är väldigt lite branschfolk där så det var inte så att det ringde folk från bokningsbolag och sådär efteråt.

Debutplattan, *Come What Might*, gavs ut på eget initiativ via ett distributionsavtal med Playground. Den nådde affärerna i slutet av mars och har därmed inte hunnit generera några större reaktioner, inte än.

– Jag är så pass oetablerad än så länge att det inte varit något extremt tryck. Skivan kommer att vara nysläppt hela våren. Men, nu ska jag den puttas på.

Det första steget i marknadsföringen blir att ge sig ut på turné.

– För tillfället är jag i processen att sätta ihop och repa ihop ett band.

Namnet Petrus har många referenser, men anledningen till valet var en snäll morfar som bar det. Och att branschen redan har en Niklas Andersson. Musiken låter som allt och inget, det är svårt att beskriva vilket är en av Petrus huvudsakliga drivkrafter.

– Min musik är universell och genrelös. Man kan lyssna oavsett om man gillar Joni Mitchell eller Slayer.

Är du nöjd med skivan?

– Under förutsättningarna är jag jättenöjd. Det har varit övervägande positivt.

Gabriella Fäldt

The Baboon Show

Ramones släppte sina tre första album inom loppet av 20 månader. The Damned gav ut sina två första LP:s med bara nio månaders mellanrum. Men det var då. Numera släpper de flesta band en skiva vartannat eller vart tredje år. Allt för att mjölka ur så mycket som möjligt ur varje utgåva.

Ett nutida band som faktiskt anammat det gamla produktiva punktänket är stockholmarna i The Baboon Show. Bara sju månader efter att debuten *Don't, Don't, Don't* släpptes kommer nu uppföljaren.

– Det har varit extremt stressigt och mycket jobb, säger bandets gitarrist Håkan Sörle. Men jävligt kul.

Att bandet är billigt i drift är förutsättning för täta skivsläpp.

– Vi spelar in helt själva och helt gratis, säger Håkan. Och vårt skivbolag National behöver inte lägga några stora pengar på reklam. Vi gör reklam för oss själva genom att vara ute och spela mycket.

Oberoende National, som bland annat också ger ut Stefan Sundström, har precis som The Baboon Show hjärtat till vänster. – Ja, det är trevligt med en skivbolagsboss som har "hammaren och skäran" på bröstet istället för ett Moderatmärke, myser Håkan.

På sin nya skiva fortsätter The Baboon Show göra uppgiggande punkrock med stark kvinnlig sång.

– Vi har punken som grund. Men går utanför punkmallen på några låtar och blandar in mer gubbrock och rock'n'roll. Sedan är vi inte rädda för att göra lite fula grejer. Riff som vi egentligen avskyr, men som är kul att ta med bara för att våga.

Någon speciell punkfalang vill de inte tillhöra.

– Vi har fans både bland kaospunkare och bland popfolk, säger Håkan. Det är en brokig skara. Förmodligen för att vi själva är öppna för olika stilar. Vi kan under samma dag lyssna på både kängpunk och Oasis och tycka lika mycket om båda.

Bandet bildades hösten 2003 under en vanlig folkölskväll.

– Vår trummis Niklas och jag satt och hade tråkigt. Så vi skrev ett par punkdängor. En av låtarna, *Asshole*, gjorde vi på tio minuter.

Snabbt och spontant alltså. Precis som 1977.

Daniel Axelsson

Tony Duran

Wannabe så mycket mer

Sångerska, skådespelerska, programledare. Christina Milian är en mångsysslaren som själv kallar sig för arbetsnarkoman och nu äntligen släpper sitt tredje album. Denna gång med en mer urban touch.

Karriären som skådespelerska började vid barnsben. Ändå är det få av oss som förknippar Christina Milian med någon av de tiotalet filmer hon hunnit med under åren. Efter att som 19-åring ha tagit ton tillsammans med Ja Rule är det istället hennes musikkarriär som kommit att stå i fokus.

– Nackdelen med att vara både skådespelerska och musiker är definitivt bristen på tid, förklarar Christina, men tillägger sin uppskattning över alla långa flygresor då hon hinner sova ut.

– Efter olika TV-roller som inte blev speciellt uppmärksammade kom *AM to PM* plötsligt att ta över allt. Jag reste runt och gjorde promotion i ett och ett halvt år och blev därför mest känd som sångerska.

Christina Milians promotionturné världen över berodde också till stor del på World Trade Center-tragedin. Samtidigt som den svenskproducerade hiten *AM to PM* klättrade på topplistorna världen över 2001 var klimatet på hemmaplan så turbulent att debutskivan aldrig kom att släppas i USA.

– Efter 9/11 förändrades också mycket musik. Från popig Britney Spears/N'Sync-

musik gick det till mer rock, hård hiphop och olika tributesånger. Min musik passade inte in så jag höll mig utomlands, förklarar Christina.

Tiden som programledare för *Wannabe* – MTV:s uphottade motsvarighet till *Sakta mot stjärnorna* – ser aktrisen i Christina Milian som lärorik. Själv skulle hon på rak arm ha imiterat Janet Jackson, och hon förklarar fnissande sin besvikelse över att ingen imiterade henne i programmet.

Blickandes i backspeglarna säger sig Christina sakna en helhet i de båda tidigare skivsläppen *Christina Milian* och *It's About Time*. Detta främst på grund av den stora mängd olika producenter, men även till följd av kompromissande.

– Låten *Get Up* som jag spelade in tillsammans med Ja Rule finns på samma skiva som *AM to PM* – vilket idag får mig att nästan skratta. Jag var ung då och skivbolaget försökte nog ändra min image lite för mycket.

It's About Times singel *Dip it Low* gav ledtrådar om att Christina Milian inte längre spelar i pop-divisionen. Med

den nya singeln *Say I* blir detta än mer tydligt och hon beskriver själv singeln som en stark låt. Tredje albumet *So Amazin'* är från början till slut producerad av duon Cool & Dre som tidigare producerat bland andra Ja Rule och The Game. Christina Milians discopop är därmed utbytt till en gatunära musik då hon själv påtalar sina mer urbana sidor.

– Det går definitivt mot mer hiphopvibbar nu. Det är mer aggressivt och jag känner att jag kan uttrycka mig mer ärligt mot mig själv – till skillnad mot mina tidigare skivor då jag snarare skrev privatliv så sänkte jag garderna och jag tror att de riktiga fansen uppskattar denna ärlighet.

– När jag skrev texter till min nya skiva hade jag som en regel att skriva upprigtigt om känslor och saker jag tänkt på. Istället för att tänka på att bevara mitt privatliv så sänkte jag garderna och jag tror att de riktiga fansen uppskattar denna ärlighet.

Christina skrattar ljudligt nekande på frågan om hon själv snart också kommer börja rappa, men nämner att hon som yngre drömde om just detta. Istället

är det gästartister som Young Jeezy, Lil Wayne och hyllade Three 6 Mafia som får stå för rappandet på skivan.

– Jag spelade in hela *So Amazin'* i Miami under tre-fyra månader. I studion var det alltid en massa olika artister som också spelade in så det var ett perfekt läge att bara fråga om dom ville vara med på skivan.

– Three 6 Mafia medverkar på en av låtarna som vi spelade in tidigt i september och efter det blev dom plötsligt Oscarsvinnande rappare. Låten jag spelade in med dom är också extra bra eftersom den har lite samma sound som deras *Stay Fly*.

En glad workoholic som fnyser åt tanken att hon skulle gå in i väggen. Christina Milian åker snart till Japan på promotionturné och har redan drömmar om vad som komma skall.

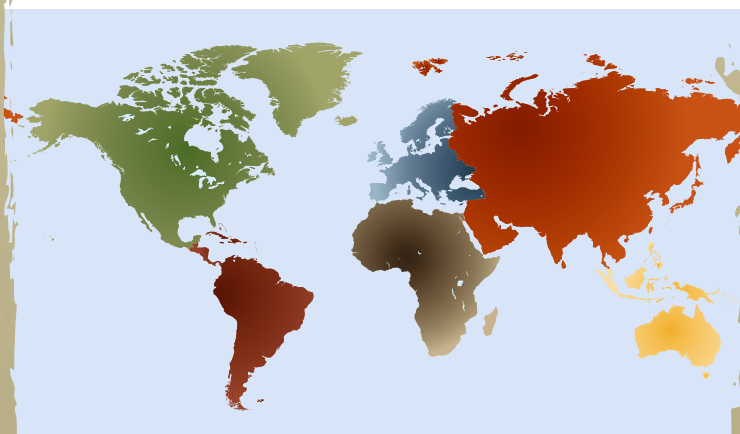
– Jag skulle vilja producera film, tecknade serier och skriva barnböcker, säger Christina med ett hemlighetsfullt skratt.

Men dessa idéer får inte läcka ut.

Erik Hjortek

Vinn biljetter till HULTSFREDS- FESTIVALEN!

Var med och tävla på
www.skb.se/underground

Vad gör USA med sitt kärnavfall? Vad är La Hague? Följ med på en resa runt jorden och lär dig mer om hur Sverige och andra länder tar hand om sitt använda kärnbränsle. Delta i tävlingen så har du chansen att vinna en tredagarsbiljett till Hultsfredsfestivalen.

Svensk Kärnbränslehantering AB tar hand om det använda kärnbränslet från kärnkraften.

UNDERGROUND
www.skb.se/underground

SONY & BMG
MUSIC ENTERTAINMENT

ALBUM UTE NU!

backupproduction presenterar:

GENTLEMAN & THE FAR EAST BAND LÖR 20 MAJ AMIRALEN/MALMÖ

DJ ROBBO RANX (BBC 1Xtra/UK)

SAFARI SOUND & TENOR DIAMOND (SE)

info: www.backupproduction.com

biljett: www.ticnet.se / ID: 18 år

NEW CD OUT NOW!

2 BIG RIDDIMS • 20 SMOKIN' TRACKS

WWW.HI-SCOREMUSIC.COM

Hultsfred '06

15-16-17/6

MEG LUST OCH FÄGRING STOR

THE STROKES^[US], **KORN**^[US], **KENT**^[SI], **PHARRELL**^[US],
DEPTONES^[US], **HIM**^[FIN], **IN FLAMES**^[SI], **THE CARDIGANS**^[SI],

BABYSHAMBLES^[UK], **WITHIN TEMPTATION**^[NL], **AMADOU & MARIAM**^[NL], **SOULFLY**^[BRA/US], **THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES**^[SI], **OPETH**^[SI],
BACKYARD BABIES^[SI], **MARTHA WAINWRIGHT**^[CAN], **THE SOUNDS**^[SI], **RON SEXSMITH**^[CAN], **TOMAS ANDERSSON WIJ**^[SI], **STONE SOUR**^[US],
EDITORS^[UK], **THE CONCRETES**^[SI], **COHEED & CAMBRIA**^[US], **SUMO**^[SI], **DIPLO VS A-TRAK**^[US/CAN], **COGOL BORDELLO**^[US], **ALICE IN CHAINS**^[US],
RAISED FIST^[SI], **KAIZERS ORCHESTRA**^[NL], **MARK DYNAMIX**^[AUS], **PENDULUM FEAT. MC VERSE**^[UK], **KANO**^[UK], **THE EMBASSY**^[SI], **SNOOK**^[SI],
THE GOSSIP^[US], **THE BRIAN JONESTOWN MASSACRE**^[US], **BURST**^[SI], **JUANA MOLINA**^[ARG], **BULLET FOR MY VALENTINE**^[UK], **BLINDSIDE**^[SI],
HELLO SAFERIDE^[SI], **STRAPPING YOUNG LAD**^[CAN], **SOILWORK**^[SI], **THE MITCHELL BROTHERS**^[UK], **DISCO ENSEMBLE**^[FIN], **CIRCULUS**^[UK],
LOS DE ABAJO^[MEX], **MAX PEZZAY**^[SI], **DATAROCK**^[SI], **STONEGARD**^[SI], **SLAGSMÅLSKLUBBEN**^[SI], **I'M FROM BARCELONA**^[SI], **NEPHEW**^[UK],
DEPORTEES^[SI], **CAT5**^[SI], **TOKYO DRAGONS**^[UK], **BLOODSIMPLE**^[SI], **ANIMAL ALPHA**^[SI], **CUNNINGLYNGUISTS**^[SI], **FIREFOX AK**^[SI], **PASCAL**^[SI],
KRISTIAN ANTTILA^[SI], **MONTT MARDIE**^[SI], **QUIT YOUR DAYJOB**^[SI], **TORCNY MELINS**^[SI], **IRYA GMEYNER**^[SI], **THE SLAVES**^[SI], **HETS**^[SI],
THE ANIMAL FIVE^[SI]

KANNA FLER ARTISTER TILL KOMMER.

KOP
BILJETT
NU!

INFO OCH BILJETTER:

WWW.ROCKPARTY.SE / WWW.TICNET.SE

CA. 140 ARTISTER PÅ SJU SCENER / ALL VÄRLDENS MAT / ÖL- OCH VINRÄTTIGHETER / TÄLTCAMPING INGÅR

ARRANGEMANGS-
SPONSOR

SPONSORER:

PARTNERS:

LUNARSTORM

EMATELSTAR

CLUGER

HOLMGRENS

METAL FOR THE MASSES

Mustasch

"Above All"

Den suveräne debuten
som låg på den svenska
albumlistan i 12 veckor
i sträck. Innehåller
hiten "Down in Black".

A Perfect Circle

"Thirteenth Step"

Debuten "Mers de Noms"
och senaste plattan
"eMOTIVE" finns nu
också till samma
låga pris!

Amorphis

"Far from the Sun"

Tio låtar högklassig
melodios metal, inklusive
"Day of Your Beliefs"
som toppade finska
singellistan!

Jane's Addiction

"Strays"

Den hyllade comeback-
plattan med Navarro,
Farrell & Co. Lika
aventgardistisk och flummig
som de tidiga plattorna.

Satyricon

"Volcano"

Kompakt BM-mörker från
en kultförklarad norsk duo
vörd sitt rykte. Missa inte heller
lovordade nya plattan
"Now, Diabolical".

The 69 Eyes

"Devils"

Nej, Finlands bästa
gothrockband heter inte
HIM! Nu finns senaste
69 Eyes-plattan
till specialpris!

SwedenRockShop.com

14 000 TITLAR I LAGER • LEVERANS DAGEN EFTER BESTÄLLNING • CD, DVD, VINYL, T-SHIRTS OCH ANNAN MERCHANDISE

Allt som glittrar är inte guld

bilder: Mattias Elgemark

Mike Skinners liv är annorlunda, men han jobbar enligt gamla principer. Fast han har fallit för blingbling.

Det är fyra år sedan vi alla lät oss förtrollas av den brittiska vardagen – eller åtminstone Mike Skinners version av den. Aldrig hade hiphop smakat lika mycket breakfast tea med scones än på debutplattan *Original Pirate Material*. *A Grand Don't Come for Free* följde upp med kärleksbekymmer, Playstation och en öl på puben. Samtidigt landade Skinner största hittills i och med den oerhört påfrestande gitarrboogien *Fit But You Know It* och det var läge för Skinner att bli konfunderad.

För hur gör man när man byggt en hel karriär på att vara mannen på gatan som beskriver den trista vardagen, när man upptäcker att man inte är det längre? När man istället kallas rapveteran, har ett skivbolag, diamanter på fingrarna och pengar i drivor. Mike Skinner tvekar, men bestämde sig för att göra det han kan bäst. Att beskriva vardagen runt omkring i rätt sarkastiskt ironiska ord. Världen runt omkring honom har blivit mer glamorös än sist, men själv gnäller han lika bra om förr. – Jag har en rätt positiv humor tycker jag. Men jag skulle nog aldrig göra ett lyckligt album utan ironi och så. Jag tror inte

att man fångas om det inte finns ett problem, stor dramatik handlar inte om att vara nöjd och glad, säger Mike Skinner och tar en klunk av sitt eftermiddagste.

Han är oerhört fåordig och svarar oftast med två, tre ord och sen ett ”ähh” innan han tystnar helt. För att få igång honom lite tar jag fram Groove 3 • 2004 där han är på omslaget. – Jag har riktiga diamanter i den ringen nu, säger han kort och pekar på bilden och sen på sin breda ring som täcker lillfinger och ringfinger på vänsterhanden.

Eh, okej, vad har mer hänt sedan vi pratades vid sist?

– Jag är lite mer affärsman nu. Jag har mitt skivbolag The Beats och tar hand om andra artister också.

Förra året släpptes The Mitchell Brothers fantastiska debutskiva *A Breath of Fresh Attire* på The Beats, nu står Professor Green och Example på tur. Men även om Mike Skinner tycker att han är mer business än tidigare och samtidigt säger att affärer är kreativt och bra för musi-

ken så visar han ändå inte någon vidare affärsmannaaktig sida när jag frågar hur han skulle beskriva de kommande släppen på bolaget.

– Professor Green är rätt attackerande och Example är mer låtbaserad.

Det är allt.

Därefter drar han i sina vita sneakers och gäspar stort. Det är uppenbart att han i alla fall inte är sugen på att sälja sina artister. Problemet är att han inte verkar vara sugen på att prata om *The Hardest Way to Make an Easy Living* heller. Inte ens låten *Never Went to Church* har han mycket att säga om och då handlar den ändå om hans egen pappas död.

– Jag ville göra den låten helt rätt, inte göra bort mig.

Var den svår att göra?

– Egentligen inte. Erfarenheterna som jag rappar om på hela skivan var jobbiga. Inte att göra albumet.

Arbetsättet är samma som förr. Mike Skinner använder sig av mjukvaruprogrammet Logic han har i sin bärbara dator och den bär han alltid med sig. Så fort han får lite tid över börjar han skissa på låtar. Han har redan börjat så smått med nästa album.

– Just nu när jag åker runt på promotion skriver jag inte så mycket musik, men det är alltid någonstans i mina tankar så jag kopplar inte helt bort det.

Är det inte svårt att koncentrera sig om det hela tiden är folk runt omkring?

– Att resa är ju inte direkt socialt. Särskilt inte på resor som den här. Så nu kan jag göra lite musik, det blir svårare när jag kommer hem till mina polare.

Mike Skinner börjar gäspa mer och mer, det är ganska uppenbart att han inte vill svara på frågor om nya skivan. Men när jag frågar honom om hur han skriver sina texter tänds en liten gnista i hans ögon igen.

– Jag skriver alltid ner saker, hela tiden.

Okej, läser du mycket också? För att få inspiration?

– En del, men inte så mycket skönlitteratur. Jag har kort uppmärksamhetsspann så jag klarar inte en hel roman. Jag gillar att läsa tidningar eller fakta som man kan läsa lite i och sen lägga ifrån sig.

Vilken typ av faktaböcker gillar du då?

– Om språk och skrift. Har just läst *The Mother Tongue* av Bill Bryson som är en språkhistorisk bok om engelskan.

Mats Almegård

Still rockin' in the free world

Det har gått ett och ett halvt decennium sedan Ten etablerade dem som ett av 90-talets stora rockband. Pearl Jam har överlevt de flesta, uppfyllt barndomsdrömmar och blivit världsmedborgare. Mikael Barani besöker Seattle

JAG BEFINNER MIG FEMTON minuters biltur söder om Seattle. Jag blickar ut genom ett stort fönster som vetter mot motorvägen. Man kommer inte ifrån den vart man än är i den här stan. Flerfiliga vägar ser till att den amerikanska drömmen alltid kan ta sig fram. Framför mig sitter två personer som vet hur livet i 90 miles per hour fungerar.

– Hade någon sagt att jag kommer att vara rockstjärna av Ace Frehley-format när jag blir stor hade jag aldrig trott dem. Det är grymt häftigt.

Pearl Jams basist Jeff Ament är på gott humör. Han är lika mycket rutinerad musiktartist som sprallig pojke, det klättrande hårfästet undantaget. Iklädd en tvättblekt blå t-shirt har han en blick och hållning som säger att han är hungrig på frågor. Trummisen Matt Cameron ger ett mer återhållsamt intryck och kammar fortfarande håret i den nästintill patenterade sidbanan.

Pearl Jam anno 2006 är ett band som för oss svenskar i mångt och mycket tynat bort. Många av oss minns Roskildefestivalen 2000, då åtta personer i publiken dog under bandets spelning. Händelsen förevigades i musik genom den oerhört rörande låten *Love Boat Captain* på skivan *Riot Act*. Mycket har hänt sedan dess.

När Pearl Jam nu släpper ett självbetitlat album spolar de tillbaka tiden, till andra sidan millennieskiftet. Ljudet är mer avskalat än vad det varit på länge, det låter mer åt de tidigare skivorna. Gitarerna har lyfts fram samtidigt som parallellerna till Neil Young håller dem kvar i den riktning som de alltid har haft.

– Vi hade inga planer på att göra en rockig gitarrskiva även om det nu blev så, säger Jeff. Denna skiva är präglad av det som utmärker oss som liveband, gitarrsolon och ett högt tempo. Det låter naturligt på något sätt.

– Under inspelningen hittade vi något som gav låtarna den där speciella känslan, säger Matt. Dom fick liv.

PEARL JAM HAR ALLTID haft integritet och värnat sin artistiska frihet, men Jeff säger att deras förra skivbolag Sony och ban-

det länge känt att de vill gå skilda vägar innan de gjorde slag i saken. Jag antar att de senaste årens ljudexperiment inte riktigt föll storbolaget i smaken. I och med att de just har bytt till J Records känner bandet sig trygga i att bolaget kommer att ställa upp om de alla känner att det finns låtar på skivan som är värda att satsa stort på. Bandet har fötts på nytt. Att skivan heter *Pearl Jam* är således ingen slump.

– Vi vill på något sätt fokusera på att detta är en ny början för oss, säger Matt. Samtidigt som vi inte ville försöka hitta en titel som summerar upp någon sorts generell tema, för det finns ett flera stycken på skivan... ummm... hur funkade det svaret för dig, säger han och börjar skratta.

Jeff menar att titeln skapar en viss mystik. Han förstod inte själv alltid vad de höll på med att skapa när de spelade in *Pearl Jam*, och han ser det som lite av poängen.

– Ta en band som Led Zeppelin. Skivornas titel stod inte på framsidan. I stället hade de en obskur bild som man antagligen inte förstår om man inte är hög. Så där vill jag att det ska vara med vår skiva. Man ska lyssna på den flera gånger och försöka skapa någon koppling till omslaget.

JAG HADE SJÄLV ALDRIG några bilder på Eddie Vedder och grabbarna inne på mitt tonårsrum, men däremot gott om plancher på rivalerna i Nirvana. Att vara i Seattle är en våt dröm för mig. Min grunge-fanatism har för länge sedan gått över, men det är ändå en speciell känsla att gå omkring i samma stad som alstrade det som en gång betydde mest för mig. Här har de alla glidit omkring. Kurt Cobain, Courtney Love, Chris Cornell och för att inte tala om Jimi Hendrix.

Stadens betydelse för musikvärlden har sedan dess bleknat bort. Några dagar efter intervjun talar jag med en kvinna i en bokaffär som bekräftar att page och skäggstubb tillhör dinosaurierna, men jag lyckas i varje fall se ett misstänkt grungigt par hänga i en park.

Pearl Jam har hållit ihop genom att inte bli allt för intima. De spenderar sedan några år tillbaka tid isär från varandra innan skivinspelningarna, så att alla får vara för sig själva. Denna gång bröt de dessutom av från studiotiden för att spela live.

– Jag tror att vi spelade in skivan under fem eller sex sessioner, säger Jeff funderat. Albumet är inspelat under ett tids-
spann som sträcker sig över ett halvår som bland annat varvades mer turnéer i Kanada och Sydamerika.

Påverkar det skivan? Att den har spelats in i omgångar?

– Ja, det finns en låt som heter *Gone* som Eddie skrev under den senaste turnén, säger Matt. Den spelade vi in direkt när vi kom hem igen, fram till dess hade den varit en instrumentallåt.

– Vi spelade ur oss den på direkten, fyller Jeff i.

– Det var annorlunda mot hur inspelningarna hade gjorts tidigare, säger Matt. **Vad hade ni för idéer om hur skivan skulle låta?**

– Vi hade ofärdiga idéer, ofärdiga låtar, säger Jeff. Sen började alla skriva, och till slut hade vi så många låtar att vi fick välja bort åtta eller tio stycken som inte kom med på skivan. Dom fanns där som säkerhet om någon annan låt inte skulle duga. Vi skulle kunna ha gjort en dubbel-skiva, men det hade försvagat helhets-känslan.

För bara ett par veckor sedan fanns en idé om att korta ner låtantalet till just kring åtta till tio stycken, men att det inte gick eftersom skivan kändes rätt som den var.

– Vi snackade mycket om hur det var att lyssna på musik när vi var unga, säger Jeff. När skivorna hade kring tio låtar och det var lätt att sätta sig ner och lyss-

na igenom ett album. Jag tror att det är svårare nu. Folk orkar inte koncentrera sig lika länge, och det är jobbigt för dom att lyssna igenom en skiva på tretton-fjorton låtar.

Han stannar till i en kort stund och funderar, Matt passar snabbt på och flikar in sin åsikt.

– Det är nästan väntat av ett storbolagsband att man ska ha en massa utfyllnadsmusik, säger Matt. Att ett album ska ha ett starkt spår som marknadsför hela paketet. Vi ville inte göra så.

MITT EGET IHOPSATTA sightseeing-paket tar mig till stadsdelen Belltown. Området var något av ett musikaliskt centrum i stan under det tidiga 90-talet. Här ligger bland annat The Crocodile Café som stått värd för många flanel-konserter. Nästa vecka ska ett par andra veteraner, Mudhoney, spela här så stället har fortfarande någon sorts status.

Hur minns ni dom tidiga åren?

– Det känns fint att vara associerad med något som var på riktigt, säger Matt. Seattle har förändrats, det var mer av en småstad förut. En del av dess tillväxt har med musiken att göra. När vår lokala musikscen plötsligt blev global kunde vi verkligen inte kalla den för vår egen längre. Det gjordes referenser till Motown och sånt. Det är verkligen smickrande.

– Det är en galen resa som vi fortfarande är på, säger Jeff. Det här är verkligen det bästa man kunde föreställa sig som liten.

Om man jämför då mot nu. Vad tycker ni om det som sänds på tv och radio i dag?

– Det är rent skit, säger Matt. Det mediekra är enväldshärskare och den bekväma musiken har blivit norm.

PEARL JAM HAR ALDRIG varit bekväma. De har bråkat om biljettpreiser med den ame-

rikanska biljettjätten Ticketmaster, och under det förra presidentvalet spelade de på *Vote For Change*-turnén för att lyfta fram demokraternas kandidat John Kerry. Ett par världsturnéer under bältet ger ett visst perspektiv på saker och ting. Exempelvis har de inför det nya släppet kollat upp hur produktionen kommer att gå till, hur miljön påverkas och vilka löner de som trycker skivan har.

– När man åker runt blir man mer utav en världsmedborgare, säger Matt. Man

får en annan inställning rent mentalt. Man känner ett ökat ansvar.

Jeff håller med. Han berättar att han varit ute och rest, det märks att det gett honom nya perspektiv. Han är eftertänksam och det vilar en känsla av insiktsfullhet över honom. Trots att jag aldrig träffat honom tidigare får jag en känsla av att jag sitter och pratar med en helt annan Jeff Ament än om vi hade samtalat under 90-talet.

– För varje gång du reser så får du lite mer kunskap. När man spelar i ett band har

man både den lediga tid och pengarna som krävs för att kunna åka i väg till ställen man har varit nyfiken på att besöka.

Han har varit i Mellanöstern och vi diskuterar hur missvisande bild man får av världen om man förlitar sig på andrahandsinformation från medierna där klichéer upprepas.

– Jag var i länder som Israel, Turkiet och Egypten, säger Jeff. Efter ett tag märker man att det inte är så stor skillnad ändå, och man känner sig rätt trygg. Visst är det ibland lite osäkert att vara amerikan

där, ett par gånger sa jag att jag var från Kanada, men så länge man inte har på sig USA:s flagga som en mantel är det okej, skrattar han.

Mikael Barani

SPECIAL ERBJUDANDE

Greenhornes - "Sewed Soles"

Brendan Benson "Lapalco"

Brendan Benson "The Alternative to Love"

Bakom supergruppen Racounters döljer sig White Stripes frontman Jack White, powerpop geniet Brendan Benson samt två medlemmar från 60-tals inspirerade garagerockarna Greenhornes. Nu finns Brendans två senaste album samt en samling med Greenhornes till midprice under en begränsad period.

LIVE AKTER ATT SE FRAM EMOT

Black Mountain

Pink Mountaintops - "Axis Of Evil"

Calexico - "Garden Ruin"

På livefronten tipsar vi om : 20/4 Göteborg - Musikens Hus, 21/4 Stockholm - Debaser "Black Mountain Army Tour" (Black Mountain + Pink Mountain Tops + Blood Meridian). Det eminenta Black Mountain tar med sig de mer psykedeliska kompisarna i bandet Pink Mountaintops samt det betydligt mer lågmälda Bright Eyes-influerade Blood Meridian på turné.

Tucsons ökenosande americana hjältar Calexico tar med sig sitt hyllade album Garden Ruin i bagaget när de spelar på Berns i Stockholm 30/4 och Träggårn i Göteborg 2/5. Med sig har de även kompisarna i Iron & Wine.

NYHETER

Eskobar

Eskobar (release 3 maj)

Tanken med Eskobars nya platta var att få tillbaka känslan bandet hade när de spelade in sin debut. Första livstecknet från den nya självbetitlade skivan är radio hiten "Persona Gone Missing" och den visar med tyngd att Eskobar har lyckats igen.

Real Ones - "Home With The Girls In The Morning" (release 10 maj, EXKLUSIVT hos ATL från 24 april)

Real Ones inspireras av allt från Afrikansk musik, Psykedelika, Country, 60-tals pop och Folkmusik. Resultatet är en unik typ av akustisk popmusik. Rekommenderas varmt.

Grandaddy - "Just Like The Fambly Cat" (release 10 maj)

När Grandaddy nu väljer att splittra bandet så gör de det med flaggan i topp. "Just Like the Fambly Cat" är precis vad alla Grandaddy fans kan önska sig. Det hörs att bandet ville sluta när det är som bäst – en grupp att sakna men även att lyssna på under många år framöver.

Real Ones - "Home With The Girls In The Morning"

Grandaddy - "Just Like The Fambly Cat"

GO SPECIALISTEN

GÖTEBORG, UDDEVALLA, TROLLHÄTTAN

MEGANERTZ

JÖNKÖPING, KARLSTAD

SKIVFÖNSTYLET

STOCKHOLM

THOPEZ RECORDS

UPPSALA

HAJZ PRAIZ

ÖREBRO

FOLK Å ROCK

MALMÖ, LINKÖP, HELSINGBORG

RECORD HUNTER

STOCKHOLM

KRINKLAN SKIVOR

SÖDERTÄLJE

SKIVHÖRSNEN

VÄSTERÅS

SKIVHÖRSNAN

ÖSTERSUND

När Backyard Babies avslutade turnerandet i slutet av september förra året behöll de ärmarna uppkavlade. Istället för att slappa framför TV:n bokade de en studio till januari – utan att en enda låt var skriven.

Skön magkänsla

Killarna i bandet – Nicke Borg, Peder Carlsson, Johan Blomquist och Dregen – ville på så sätt sätta press på sig själva. Och använda sig av fördelen att vara så perfekt samspelade ett band bara kan bli precis efter en lång turné.

– Spontanitet och magkänsla är bra ord som beskriver den här skivan. Och det kändes bra att jobba så. Vissa låtar blir skadade av att överanalyseras, säger Dregen.

Resultatet är *People Like People Like People Like Us* som producerats av Hellacopters Nicke Andersson.

– Vi har gjort låtar som vi skrev när vi var 19, men då kunde vi inte spela in dom eftersom dom lät som låtar 33-åringar gjorde. Nu är vi 33, och då känns det bra att kunna göra såna låtar, säger Dregen och fortsätter.

– Samtidigt är det en känga mot så kallade punkband med 43-åringar som försöker låta som 19-åringar. Min favvolåt är *Things to Do Before We Die*. Det låter som ett episkt ämne att skriva om. Vad ska man göra innan man dör?

– Alltså, om jag pratar utifrån mig själv – artist och i ett rockband – så pågår livet runt omkring mig, svarar Nicke.

– Själv står jag bara där och skriver musik. Men sen är det också så att folk idag är desperata på att bli någonting. Man missar det goda i livet. När du väl har nått ditt mål är du 75 år och har inte gjort nåt kul i livet.

– *The Mess Age* handlar lite också om det, att vara 30-plus. När vi var tonåringar och någon dog, då var det antingen en bilolycka eller ens mormor och morfar. Nu dog en kompis till oss nyligen i cancer, och då blir man påmind om hur snabbt det kan ta slut.

En annan låt är *Roads*, som är det lugnaste spåret på plattan. Den skulle till och med kunna kallas ballad, vilket är ett ord som är svårt att svälja.

– Men alltså ballad..., börjar Nicke Borg. – Nicke är kär, så är det bara, skjuter Dregen in snabbt.

– Varför har ordet ballad en negativ klang?, fortsätter Nicke utan att bry sig om Dregen.

– För det har det, det tycker jag också. Aerosmith har på senare tid förstört så jävla mycket med sina perfekta MTV-lugna låtar *Cryin*, *Lyin*, *Amazing*, *Blazing* eller vad fan dom heter.

– Men nu har vi ju inte gjort en Aerosmith-ballad precis, passar Dregen på att säga när Nicke tar en tankepaus.

– Det är det jag försöker komma till. Det är intressant det där med lugna låtar. Jag menar, alla stora band, Kiss till whatever... någonstans är rockmusiker bra på att skriva väldigt fin och vacker musik. Det börjar låta konstigt det här, men alltså, ballad? Det är en lugn jävla låt.

Backyard Babies har överlevt 17 år som band. De har fått rutin på artistlivet. Turnerat med Slash och Duff McKagan i Velvet Revolver, fått smaka på diktatoriska divalater från Rob Zombie, och, under förvirrade former, ställt upp på mediala spex som demolering av hus i ZTV liksom kajaltester i Veckorevyn.

– Fast egentligen vet jag inte om det skulle vara fjantigare än att prata om strängtjocklek i två timmar med gitarrtidningen

Fuzz. Det är hugget som stucket för mig, säger Dregen, vars förra år gick i spenderbyxornas tecken. Han köpte flakmoppe, båt och hus.

– Alla saker som alla sa till mig kunde hända har verkligen hänt. Har man bött i en hyresrätt så märker man snabbt att det är nåt att göra på ett hus hela tiden. Det går sönder ledningar, det ska fixas och bytas och snickras. Jag har stoppat in öppen spis och hela paketet. Nu har man panik när det är mycket att göra med bandet, men det är kul.

Samma stress känner Nicke Borg av. Han fick bomma en skidsången i år. För första gången i sitt liv.

Till slut nåt om att vara på turné med legenderna i Velvet Revolver!

– Dom är väldigt trevliga, man blir nästan lite chockad över hur trevliga Slash, Duff och Matt Sorum är, säger Nicke Borg.

– Det blir till och med nästan lite absurt när Slash frågar om det gör ont att tatuera sig på magen.

Torbjörn Hallgren

Mira Craig

Häxor och jantelag

**Norges nya stjärnskott
Mira Craig vill ha koll på
sin karriär. Nu är hon
både artist och skivbolag.**

Mira Craigs debutskiva *Mira Mira* släpptes i hemlandet Norge i början av året. Har man bläddrat i någon norsk tidning på sistone vet man att denna händelse inte direkt passerat spårlöst förbi. Tidningarna var tokiga långt innan skivan kom, Snoop Dogg gillar henne, Wyclef Jean vill samarbeta och singeln *Boogeyman* skrämde livet ur andra singlar på norska topplistorna.

– Det har varit väldigt kul. Roligt att det var så mycket snack innan, men att recensenterna sen skrev att skivan levde upp till hajpen.

Mira Craig sitter mitt emot mig i svenska distributörens konferensrum. Hon är energiskt fokuserad och samtidigt väldigt öppen och eftertänksam. Några minuter tidigare har fotografen Mattias plåtat henne. Aldrig tidigare har jag sett eller hört någon som har så mycket åsikter om fotograferingen. Jackan får inte komma med för den är bylsig, hon vill helst inte titta si eller så. Och så fort fotona är tagna vill hon titta i kamerans display för att säga vilken bild hon föredrar. När jag tar upp det med henne under intervjun skrattar hon först, men blir sen allvarlig.

– Det är viktigt för mig att bli framställd som jag är och inte som någon annan. Det värsta som finns är att öppna en tidning och se bilder som ser fruktansvärda ut. Jag tror det beror på att jag är artist och skivbolag i samma person. Skivbola-

get går inte med på att låta artisten se ut hur som helst.

Det är inte bara bilderna som Mira Craig vill ha full kontroll över. Faktum är att hon skrivit låtarna till *Mira Mira*, producerat ensam eller i samarbete med andra, spelat in videorna till *Boogeyman* och *Headbunted* (som blir första singel i Sverige), designat kläderna och funderar på att lansera en klämlinje. Skivan började hon skriva när hon var 15 år – idag är hon 23.

– Jag kände att jag var tvungen att göra det själv, om det skulle bli någon skiva.

Så Mira Craig sökte stipendier, tog sidjobb och skrev låtar. När hon var 17 började hon producera på datorn och när hon sen fick höra talas om ett norskt kulturutbyte med Trinidad kände hon att hennes chans kommit.

– Jag fick åka dit och det var där skivan blev klar! Fast jag åkte tillbaka dit i omgångar. Det blev tre besök på Trinidad

innan *Mira Mira* var avslutad. Så folk känner igen mig där nu, för jag spelade in *Boogeyman*-videon och den har snurrat bra på Trinidads TV-stationer.

När man lyssnar på *Mira Mira* är det lätt att tro att man hör Trinidad. På skivan blandar Mira Craig soca, crunk, bounce, dancehall och r'n'b med norsk folkmusik. Men att de västindiska influenserna kom på Trinidad håller hon inte riktigt med om.

– Nej, dom flesta låtarna var redan klara i demoversion. Jag gjorde bara färdigt dom där nere, så visst kanske det influerades lite, men inte så värst. Många av dom mer "västindiska" låtarna är gamla, *Dinner in Bed* skrev jag när jag var 17 år.

Det är just den låten som Snoop Dogg gått loss på rejält. När han hörde Mira Craig uppträda på Quartfestivalen i Norge blev han eld och lågor. Några dagar senare var hon med honom på turné i England.

– Bara några spelningar, men det var kul.

Och som grädde på moset tog Snoop med Mira Craigs *Dinner in Bed* på sin mixtape *Welcome to tha Chuuch*, där hon också gör *Sisters N Brothers* tillsammans med hiphoplegenden. En dröm för varje albumdebuterande 23-åring som växt upp med hiphop? Ja, fast Mira Craig låter sig inte imponeras så lätt.

– Det var roligt, men kanske inte helt jag. Lite för kommersiellt tror jag. Jag gillar lite mer udda grejer.

Lyssnar man på *Mira Mira* förstär man vad hon menar. Det är en rätt knäpp skiva med influenser som blandas brutalt. Japansk och norsk folkmusik kantrar mot ett drum'n'bassbeat och allt snurrar runt i spiraler. Själv säger hon att hon har försökt få den "tribal". Om hon med det menar organisk med en rå dansant urkraft – ja, då är vi överens.

Mats Almegård

Mattias Elgemark

ARCTIC MONKEYS (UK) /
BIRDY NAM NAM (F) /
CLAP YOUR HANDS SAY YEAH (US) /
COLD CUT (UK) / DEFTONES (US) /
DISCO ENSEMBLE (FIN) / BOB DYLAN (US) /
FRANZ FERDINAND (UK) / GUNS N' ROSES (US) /
HATESPHERE (DK) / JR EWING (N) / KILL (N) /
L.O.C. (DK) / MORRISSEY (UK) / OPETH (S) /
PLACEBO (UK) / JOSH ROUSE (US) /
SIGUR RÓS (ISL) / SPLEEN UNITED (DK) /
THE STREETS (UK) / THÅSTRÖM (SE) / TOOL (US) /
VOLBEAT (DK) / RUFUS WAINWRIGHT (US) /
ROGER WATERS (UK) performing THE DARK SIDE OF THE MOON /
KANYE WEST (US)

OCH MÅNGA FLERA BAND...

NYHETER VARJE ONSDAG
PÅ WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK

SIESTA!

MARKAN HÄSSLEHOLM 26-27 MAJ

MEW (dk) THE RADIO DEPT.
JENNY WILSON PEPS BLODSBAND
THE SOUNDS ADVANCE PATROL
TIMO RÄISÄNEN DIA PSALMA
HENRIK BERGGREN WHYTE SEEDS
HELLO SAFERIDE MONTT MARDIE
HETS SPÅNKA DUB SWEDEN
PASCAL THE TINY THE SLAVES
KRISTIAN ANTTILA FAMILJEN
BLOOD MUSIC THE GREAT DECAY
VELOURIA INTOHIMO BODY CORE
SOAK THE SIN SLEAZY JOE
BURST MORPHEENA FLER BAND TILLKOMMER...

Ett arr av Kulturföreningen Markan i samarbete med Hässleholms Kulturnämnd
snooze, Evil Woman Bodypiercing, camping, mat & öl och annat smutt å gott
Förköp: www.markan.se, Skivlagret Him och Kristianstad, snooze
...med reservation för ändringar

THE TOTAL MUSIC EXPERIENCE ÖPPNAR DEN 18 APRIL

mer än 12 000 musikvideos | skapa personliga spellistor
ladda ner video, album och låtar | över 40 musikvideokanaler
topplistor | nyheter | recensioner

www.musicbrigade.com

48 TIMMARS GRATIS PREMIUM MEMBERSHIP
GÅ TILL WWW.MUSICBRIGADE.COM/TRIAL OCH SKRIV IN KAMPANJKODEN
MBGR48

MUSICBRIGADE FINNS OCKSÅ I
WINDOWS MEDIA CENTER EDITION UNDER "ONLINE SPOTLIGHT".

MUSICBRIGADE

*'Snow Patrol are on
their way to being
essential'*

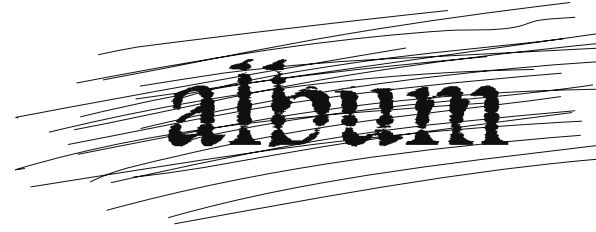

Q-Magazine

SNOW PATROL EYES OPEN

ADEM

Love and Other Planets

DOMINO/PLAYGROUND

Ibland är det så roligt att få hålla i en uppföljare och att få känna den där längtande känslan efter att vilja vara hemma och lyssna. Efter debutens *Homesongs* finns det stora förväntningar att leva upp till, då det var en skiva som för mig och många andra bött i CD-spelaren en längre tid. Med risk att bli besviken lät jag *Love and Other Planets* göra sig bekant med min stereo, för att bevisa att även den hör hemma där.

Den gamle Fridge-medlemmen Adem Illhan har klart och tydligt markerat sin position och låter musiken tala. Med *Homesongs* skapade han en skiva som fick en att längta efter att sätta sig bekvämt i soffan med en filt uppdragen till axlarna. Nu har han låtit sin kreativitet fylla i de luckor som han eventuellt missade förra gången och trots lugnet känns det nya väldigt glatt och passar perfekt till nedvarningen innan du ska sätta dig till ro.

Om du missat att den här mannen existerar så tycker jag att du ska kolla upp honom. Med lekfull folkkop gör han låtar som kan jämföras med Damien Rice, Sufjan Stevens och Josh Rouse. Med variationen av olika akustiska instrument och känslan av att de är i ditt vardagsrum, gör han din tillvaro hemtrevlig.

Samuel Olsson

AFX

Chosen Lords

REPHLEX/BORDER

Det brukar komma en singel och sen är det dags för ett album. Så är den oskrivna regeln i skivindustrin. Det är verkligen inte alla artister som börjar med att släppa 41 låtar fördelade på elva vinyltolvor. Men så är inte Richard D James din gamla vanliga musiker heller. Nu samlar han pärlorna från *Analord*-serien på CD, vilket innebär en effektiv CD med tio spår.

På en grym pressbild står han och tittar in i kameran med en tjej tryckt tätt mot sin sida. Själv har han lämnat det tweeade psykoleendet som han gjort sig känd för och står och ser rätt nöjd ut. Faktum är att det hörs i musiken också. Det är en galen blandning av hembyggd elektronik, analoga syntar och akustiska instrument som kokar ihop frälsande acid, glittrande melodier, hårda technorytmer och tvära kast. Det har inte blivit nöjt tillbakalutat. Men det finns en harmoni i det som känns mer avslappnad än tidigare. Kombinationen av ett helt eget tänkande, en mer relaxad inställning och några av de finaste vemodiga små melodierna vi någonsin hört (som i *Crying in Your Face* eller *PWSteal.Ldpinch.D*) gör den här skivan till en av Aphex Twins allra bästa – någonsin. Det säger verkligen inte lite.

Mats Almegård

CARLA BOZULICH

Evangelista

FEU THÉRÈSE

Feu Thérèse

CONSTELLATION/BORDER

Carla Bozulich gör dramatisk musik som för tankarna till Nick Caves och PJ Harveys tidiga verk men som stämningssätt också kan påminna om Hugo Race eller Einstürzende Neubautens mer kontrollerade kompositioner. Här finns samma rötter i blues, gospel och country filtrerade genom de senaste årtiondens modernism och teknik. Bozulich har en otrolig röst som i sin kraft och expressivitet liknar Diamanda Galás, en av vår tids största sångerskor, och när Bozulich går ner i bas i slutet av fraser tänker man till och med på den store Johnny Cash. Öppningsspåret *Evangelista I* är extremt starkt och får ingen motsvarighet i

någon av plattans övriga spår. Det är lite som om Bozulich bränner allt direkt för resten av plattan är betydligt mer lågmäld och försiktig. Andra spåret är exempelvis en vän version av den traditionella *Steal Away*. Jag blir lite exalterad när Bozulich ska ta sig an låten *Pissing* av Low och undrar hur hon ska tackla en så återhållen låtstruktur men hon är lite oväntat originalet troget. Med sin snygga kör blir låten den mest lättillgängliga på *Evangelista*. En mycket stark skiva.

Bozulichs kollegor på Montreal-baserade bolaget Constellation, Feu Thérèse, är lite mindre tillgängliga. Gruppen består av fyra erfarna musiker men tillsammans släpper de nu sitt självbetitlade debutalbum. Som inleds med tre och en halv minut störigt ljud, bara för att markera. När *Ferrari En Feu* väl kommer igång finns det en hel del sväng men öppningslåten är bara småintressant. Efterföljande *Mademoiselle Gentleman* är också väldigt noisig med kaotiska trummor men en krautbig och ett lyckat slutparti tar upp plattan ett snäpp. Tredje låten låter ungefär som Sonic Youth möter Slowdive och det är ju inte det sämsta. Fast med fransk talsång och popkör. Nästa låt bjuder på 80-talssynt och krautsväng för att sedan stanna upp och helt byta skepnad. Det är symptomatiskt för den här skivan. Det är väldigt föränderlig musik men samtidigt ofta väl arty-farty. *Feu Thérèse* har dock potential att växa med tiden, det är en skiva som kräver både tid och uppmärksamhet. Ibland är den bara störig men för det mesta intressant.

Isac Nordgren

THE CHARLATANS

Simpatico

SANCTUARY/BORDER

The Charlatans *North Country Boy* från 1997 är en av de finaste poplåtar som gjorts. En låt med känsla, drag och tillräckligt glattig text som fastnar direkt på hjärnan.

I jämförelse är *Simpatico* helt omvänd. Här regerar lugnet och baktakterna. Flera gånger huserar denna sextett från Manchester i samma kvarter som de experimentella ska-legenderna The Specials. Det är snudd på låtstöld när *The Architect* i princip tangerar den gamla godingen *Ghost Town*. Det här skulle aldrig fungera live, men på skiva är det är okej. Det är sympatiskt.

Mikael Barani

RICHARD CHEESE

The Sunny Side of the Moon: The Best of Richard Cheese

SURFDOG/PLAYGROUND

Ska man ta på sig arbetet att göra covers bör man åtminstone göra det på ett minnesvärt sätt. För en rak, oförändrad version av originalet är inte speciellt roligt. Sett ur det perspektivet gör ju Richard Cheese ett riktigt jättearbete i sina tolkningar. För originalen spretar onekligen bland genrer och förgreningar. Allt från Nirvana och Nine Inch Nails till U2, Beastie Boys och Sir Mix-A-Lot smids om till lounge- och storbandsversioner. Och att man en gång verkligen skulle få höra texten i Slipknots *People = Shit* ordentligt är onekligen en högeddsare. Paul Anka släppte ju dessutom ganska nyligen en platta med tolkningar i storbandstappning (såg honom på Letterman, framförandes en klart skaplig version av *Smells Like Teen Spirit*).

Frågan är bara hur eller om omvärlden kommer minnas Richard Cheese. Mike Flowers cocktailversion av *Wonderwall* blev ju en hit på 90-talet. Men vad hände sedan? Och framför allt – hur många bemödade sig om att införskaffa fullängdaren? Så även om denna samling av Richard Cheese digra

tolkningskatalog är smårolig lär den inte sätta några större avtryck i vare sig omvärldens eller min personliga musikhistoria.

Niklas Simonsson

THE CHURCH

Uninvited, Like the Clouds

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Tänk att en tredjedel av våra korta liv på den här planeten går till att sova. Hur många procent av den tredjedelen som består av drömmar är nog ganska stor. En del av drömmarna kommer vi ihåg men för det mesta gör vi det inte. Jag kan till exempel inte komma ihåg om jag drömt att ett australiensiskt band som var relativt stora på 80-talet skulle göra en skiva som var så här bra. Så fyll med episk popmusik.

The Church ständigt detta The Church.

Vad jag uppskattar med dessa medelålders herrar är att de vägrar stagnera. The Church kunde med lätthet åkt världen över och spelat *Unguarded Moment* och *Under the Milky Way* på småsyttor och lev på det. Men varken Steve Kilbey, Peter Dinklage, Tim Powles eller Marty Wilson-Piper står stilla. De rör på sig. Framåt, bakåt, nedåt, uppåt och i sidled. Ständigt utforskande sin genre.

Lyssna på deras coveralbum från 1999 *A Box of Birds*. Ett album med så mycket nytänkande flum att man knappt tror det är sant. Och på ett sätt är jag jävligt glad över att The Church aldrig breakade worldwide-mega-stort fast det var ganska nära 1988 med *Starfish*.

Hade de gjort det skulle jag inte fått haft dem för mig själv. Då hade jag blivit tvungen att dela med mig. The Church är mina, bara mina och de är bäst.

Per Lundberg GB

CLIPD BEAKS

Preyers

TIGERBEAT6/DELETED ART

När Clipd Beaks, från det fria landet i väst, blev hänade av Minnesotas trängsynta rockscen emigrerade noise-kvintetten till frissnada Oakland. I Hells Angels hemstad har de fått till ett imponerande sound.

Inledande *Nuclear Arab* låter som en kraftigt bakfull *Cross the Breeze* av Sonic Youth. Vokallerna långt bak. Ett lager effekter ser till att de stannar där. När jag börjar ana vad som ytras panoreras ropen ut i periferin där de förblir hörbara, som om en censurerande överhet styrde reglerna. I slutet hörs bara ett förtvivlat ylande.

CULT OF LUNA

Somewhere Along the Highway

EARACHE/SOUND POLLUTION

Monumentet Cult of Luna står mer bredbent än någonsin. Ena foten står i den tyngd som alltid präglat dem. Här är culten det vidunder som växer i horisonten tills det förmörkar solen. Sångaren Klas Rydberg anför en brutal maskin av ångest som obönhörligt sveper över ett stilla landskap, rycker upp allt som kommer i dess väg. *Finland* byggs upp med de klassiska COL-riffen samt ett av årets häftigaste ljud, en bit-synt. Sedan brakar helvetet loss.

Den andra foten vilar i det lugn som har växt allt mer för varje skiva. Norrlänningarna följer efter den orkan deras våldsamma sida ger upphov till, de bygger upp och restaurerar. Framförallt tar de tid på sig, det har de alltid gjort. De glider sakta fram mot en fond av skogar i brand och städer

Till *We Will Bomb You (We Will)* kan den som vågar dansa med i en trång underjordisk gång på flykt från Abu Ghraib. Och räkna med att bli förföljd.

Om första halvan är uppföljaren Ian Curtis omöjliggjorde till Joy Divisions kusliga sorti *Closer*, så är återstående tre spår annorlunda; ljusst och hypnotiskt men alltjämt undermedvetet. Rösterna blir klarare. Antingen är det känslan av befrielse i horisonten – eller att de som inte lyckades undfly är på väg att få möta Herren.

Progressivt utan att bli utdraget. Vida atmosfäriska ljudlandskap gentemot påträngande oljud över rytmiska takter. De skiftande expressiva stämningarna gör *Preyers* till en mycket angelägen psykedelisk andakt.

Johan Lothsson

DAFT PUNK

Musique vol. 1 1993-2005

VIRGIN/EMI

Efter tre album och en liveplatta har det blivit dags för Frankrikes finaste att summera karriären så här långt. Vad kan man säga? *Homework* och *Discovery* tillhör de senaste 20 årens bästa skivor och *Human After All* glänste till på exakt de punkter som finns med på denna samling. Självklart innebär det att den här skivan är fullmatad med ohyggligt bra dansmusik. De tolv första låtarna är också mindre klassiker allihop; som *Da Funk*, *Around the World*, *One More Time* för att ta de mest uppenbara exemplen. Men sen följer tre Daft Punk-remixer på Scott Groves, Ian Pooley och Gabrielle – och då går luften ur den här samlingen. Inte för att det är dåligt, men för att det inte alls når upp till den höga nivå som Daft Punks egna spår leveriterar till! Så glöm remixererna, och glöm den här samlingen – köp upp alla tre album i stället.

Mats Almegård

DEADBOY & THE ELEPHANTMEN

We Are Night Sky

FAT POSSUM/BONNIERAMIGO

Om jag fick höra The White Stripes och Deadboy & the Elephantmen för första gången skulle jag inte kunna skilja dem åt. Skillnaden banden emellan är att The White Stripes är mer punk. Deadboy & the Elephantmen lutar sig stadigare åt blueshållet. Kanske därför de ligger på världens bästa bluesbolag. Fast i grund och botten är banden väldigt lika. Samma sättning. Gitarr och trummar. Samma rollfördelning. Dax Riggs på gitarr och Tessie

i ruiner. *And With Her Came the Birds* är så naken. Ben som avtecknar sig mot den tunnaste hud, naglar som försöker skrapa sig igenom sten.

Somewhere Along the Highway är både större och mindre än deras tre tidigare album. Växelspelet mellan kompakt mörker och lättande dimma har förfinats och utvecklats. Världens undergång kommer från Umeå.

Mikael Barani

dvd

THE CASUALTIES

Can't Stop us

SIDE ONE DUMMY/SOUND POLLUTION

New York-punkarna The Casualties turné i Mexiko är omtumlande. I Mexiko City tycker en grupp punkare att de borde få komma in gratis på bandets konsert. När de inte lyckas tvinga sig in, tänder de eld på dörrarna. Spelningen får ställas in. Vid en annan konsert tar sig en urförbannad kille upp på scenen och skriker i mikrofonen att The Casualties är "jävla kapitalister". Ytterligare en spelning avbryts när bandets gitarrist får en flaska med grus och sten kastad i huvudet. Blodet forsar.

När The Casualties sedan åker till Japan är stämningen inte alls lika hotfull. De japanska punkens är glada och hängivna. Skriker med i varelunda låt och har målat "Casualties" på sina nitförsedda skinnjackor. Och fyller varelunda klubb till bristningsgränsen.

I den här tvådelade turnéfilmen varvas liveframträdanden med upplevelser och möten "on the road". Den stora behållningen är just inblicken i Mexikos och Japans exotiska punkscener. Den minsta behållningen är musiken. The Casualties är kassa och gör sin råbarkade tuppkampspunk utan finess. Med sitt stela punkmangel, stereotypa klädstil och fantasilösa låttitlar som *Punx Unite*, *Punx & Skins* och *For the Punx* blir de, högst ofrivilligt förstås, inget annat än en karikatyr på punkare och punkmusik.

Daniel Axelsson

REFUSED

Refused Are Fucking Dead

BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Känner bara en stor jävla saknad över att Refused inte finns. Blir inte glad över att se *Refused Are Fucking Dead*. Blir tårögd och arg. Vet inte vart ilskan ska riktas.

Kristofer Steens suggestiva film ger mig inte svaren. Och ärligt talat så behöver jag dem inte. "Kom igen, det handlar om ett hardcore-band från Umeå. Inte om att regnskogarna håller på att försvinna eller att Iran anrikat uran." Säger min inre röst. Men ändå. Refused var inte ett band i mängden. Refused var starkt politiska åt vänster. Refused sa något. De hade åtminstone åsikter. En del av mig vill se dem återförenas och den andra vill det absolut inte.

Det som saknas i *Refused Are Fucking Dead* är en ordentlig livekonsert. Visst det är kul att se de liveupptagningar som finns, men ljudet är bara oljud. Någon livekonsert måste det väl finnas? Samtalen där Dennis, Jon och David pratar om vad som hände är däremot fina. Å ena sidan hade den delen mått bättre av att någon utomstående ställt frågor. Fast då hade det nog inte blivit så närgånget och varmt. Men som sagt, *Refused Are Fucking Dead* är inte till för att besvara frågor. Det är en vacker runa över ett vackert band från Västerbotten.

Per Lundberg GB

TUPAC

Tupac: Resurrection

AMARU/PARAMOUNT

Tupac berättar själv om sin uppväxt, drömmar och upplevelser i denna långfilmsdokumentär som ger en glimt av den insjuknande amerikanska drömmen. Tupacs karriär som skådis och rappare går igenom av honom själv. Sedan tar man upp hans problem med lagen, westcoast/eastcoast-beefen med Biggie och hans tid i fängelse. Hela dokumentären, som är gjord tillsammans med MTV, inriktar sig på konfrontation istället för hans idéer och tankar. Därför blir den amerikanskt ytlig och fladdrar tyvärr förbi alltför fort. Tupac och hans musik är värd mer än så.

Gary Landström

Brunet på bakom trummorna. Svårt att utse en favorit av dessa två band. Och det kanske inte behövs. Men *We Are Night Sky* spänner kanske över ett bredare spektra. Dessutom är Tessie ännu coolare än Meg.

Per Lundberg GB

CARA DILLON

After the Morning

ROUGH TRADE/BORDER

Hemma på Irland är hon välkänd. Redan som 14-åring vann Cara Dillon en prestigefylld sångtävling och började året därpå att sjunga i band. Så småningom hamnade hon i folkgruppen Equation men hoppade av, samarbetade med blivande maken Sam Lakeman och satsade på solokarriär.

Som 30-åring kommer Dillon nu med sitt tredje album. Den här gången låter hon musiken dra åt bluegrass men har förstas klackarna djupt nerkörda i den irländska myllan. Hennes röst är gnistrande klar och stundtals rör hon sig i samma landskap som Alison Krauss. *I Wish You Well* är grymt bra liksom den inledande radiopoplåten *Never in a Million Years* men tyvärr fastnar Dillon ofta i ett putsat och tillrättatlagd sound med studioflygel och krispiga akustiska gitarrer. Det blir helt enkelt för tillrättatlagd och smörigt. Måhända är boven i dramat den pianospelande producenten Sam Lakeman.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

Du borde bli normal

FASCHIONPOLICE RECORDS

Förra årets bästa låt hette *Olle Ljungströms självbiografi*. Den är inte med på denna hyllningssskiva till Jonny Kock. Istället så låter skivbolaget sina övriga hästar i stället göra egna tolkningar av Jonnys låtar. Mollgan, David Stiby, Scapesonik och Professor Kalkyl. Artister som för mig är relativt okända. Och fast jag inte hört alla låtarna i originalversion kan man ändå höra hur de skulle låtit om det var Jonny som sjungit. Inledande *Keanu Reaves* och avslutande *Normal* gör han själv på ett alldeles lysande sätt. Jonny Kocks röst är skör och vacker som ett snapsglas på fot.

Slås av vilken textförfattare Jonny är. Titlar och textrader som man bara kan bli glad av: "Åka till Båstad i prasslig jacka och bli en snobb/Eller fortsätta vara lika ledsen som Fröken Ur".

Har väl inget emot att andra tolkar hans låtar men jag hade hellre hört dem med honom igen, kanske remixade.

Stort att ge ut en fullängdare på vinyl. Det vittnar om mod/dårskap.

Per Lundberg GB

DIVERSE ARTISTER

Noches de Hipop

IMMERGENT/BORDER

Fransk hiphop uppskattas världen över av folk med endast orden bonjour och Peugeot i språkbagaget. Det blir istället en känsla man går på då man stämmer av musikens vibbar och hur den främmande rappen funkare till dem.

Noches de Hipop är ett försök att samla spansk hiphop – där en DVD med musikvideor och korta intervjuer också medföljer. Resultatet blir tyvärr spretigt och går till överdrift i värnande av det sydamerikanska musikärvet då flertalet av skivans artister tar alltför djärva kliv mot salsan och sambans mer poppiga tappningar. Flow Clicks *Porqué Estas Aquí* och Adictos *Baila Baila* skulle krasst sett kunna vara nya Aventura-låtar, medan Malverdes *Oyelo* påminner om ett Mende-bidrag till Melodifestivalen 2007. Till och med Son Doobie från den lysande gruppen Funkdoobiest kliver här rakt ner i björnfällan och blir mjuklatino.

Delinquent Habits rappare Kemo the Blaxican gör en klart godkänt insats, men med tanke på *Noches de Hipops* inriktning på spansk hiphop så är det egentligen synd att han tar till amerikanska.

Skivbutikerna instrueras i ett informationsblad att sortera skivan under kategorin Hiphop/Reggaeton. En grov förenkling av en skiva som i själva verket kan stå under Modern salsa, Pop, Folkmusic eller Latin Rap. Spretigt är ordet.

Erik Hjortek

DR JOHN

Right Place, Right Time: Live at Tipitina's

– Mardi Gras '89

HYENA/ROOTSY

Med debutalbumet *Gris-Gris* träffade Dr John helt rätt. Han la grunden vid rhythm and blues från New Orleans-området, kryddade anrättningen med både voodoo och psykedelia och fick ihop ett strålende album. Och det var redan 1968. Sedan dess har den excentriska kultgubben gjort musik i samma stil, och även spelat in pianoplattor och popalbum, men aldrig riktigt lyckats få till en skiva av samma kaliber som debut. Även om *Goin' Back to New Orleans* från 1992 är en höjare.

Färska albumet *Right Place, Right Time* spelades in 1989 och ger en bild av Dr John som liveartist. Det är kompetent och skönt bluesigt, med piano och fett blås, och bland höjdpunkterna finns en högklassig version av klassikern *I Walk on Guilded Splinters* som nästan brädar originalet. Inspelningen är för övrigt den andra volymen i serien "The Rebenack Chronicles" och härstammar från Doktors privata arkiv med 600 tejpser som täcker in fler än de senaste 20 årens spelningar. Gott så.

Robert Lagerström

ED GREENE

Ed Greene

BORDER

Det finns cowboys även i smålandsskogarna. Eller näja, där frodas åtminstone bra country-rock. Ed Greenes frontman Simon Edgrens har i dagsläget lämnat landskapet men hans rötter är fortfarande desamma. Bandets rötter däremot verkar komma från landet på andra sidan Atlanten. Musiken andas Gram Parson, Neil Young och Bob Dylan. Prärievindarna blåser kraftigt i *When the Sky is About to Fall*

JUVENILE

Reality Check

ATLANTIC/WARNER

New Orleans-kvartetten Hotboys medlem Juvenile släpper i och med *Reality Check* sitt nionde album. De lärde må tvista, men med sina 15 år i branschen är han en viktig aktör som dessutom själv anser sig ha lagt grunden till den amerikanska söderns explosionsartade hiphoprevolution.

När orkanen Katrina ödelade delar av hemstaden drabbades även Juvenile då hans nybyggda hem totalförstördes. Albumet försenades och ett hotellrum blev den nya provisoriska studio där delar av *Reality Check* nu efter denna omvälvande upplevelse kom att skrivas om. Syrlig kritik mot regeringen och knutna nävar mot TV-kanalen FOX kom att ta sin behövliga plats. Spåret *Get Ya Hustle On* är den diamantprydda Juveniles sätt att med klubbig crunk bli politisk, men för den sakens skull inte baka en seg och tråkigt moralkaka.

Hand claps, spetsiga trummor och givetvis en keyboard. Alla ingredienserna

och bootsen klapprar långsamt mot saloon-golvet i *When I'm Gone*.

Men, countryrocken i Ed Greene är inte renodlad. Där finns spår av rock och punk som skvallrar om bandets mångbottnade referenser. Bandmedlemmarna kommer från band som Fireside, Tiger Lou och Blood Music. Det mer egna, unika och karaktäriserande står Simon Edgren för med vacker och bruten rös – och förmodligen stor gitarr.

Gabriella Fäldt

JIMMY EDGAR

Color Strip

WARP/BORDER

Han har förklarat att han tycker dagens skivor är rätt ointressanta, med undantaget för etiopisk jazz, ett område där han fortfarande vill hålla sig uppdaterad. Annars är det mest retrofökt, old school hiphop och -electro som gäller när 22-åriga Jimmy Edgar DJ:ar. Som producent har han tidigare släppt två EP på Warp och nu har fullängdsalbumet kommit. Det andas en hel del jazz, men om den är etiopisk? Nja, snarare retrofuturistisk med en eller annan blinkning till Herbie Hancock. Den är som gjord för ett cocktailparty för rymdresenärer. Ibland så långsam och händelselös att man saknar Kubricks Straussvalser i rymden, i andra stunder (som i *I Wanna Be Your Std*) så electrofunkdrypande att Prince kommer att ta på sig rymdhjälmen och åka med på en tripp med Edgar – om tillfälle bara ges. Ett ojämnt album, men stundtals riktigt briljant. Som Model 500-pastischen *My Beats*: det låter back in the days, det låter Detroit och det låter eget.

Mats Almegård

EXISTENSMINIMUM

Last Night My Head Tried to Explode and I Wrote it All Down

NOVOTON/BONNIERAMIGO

Jag hade en svag känsla av att jag hört namnet Existensminimum tidigare men visste ingenting om den här plattan när jag satte den i min CD-spelare. Jag hann inte ens tänka på det närmare förrän ett elektroniskt beat gjorde mig glad i hela kroppen. Sen dök det plötsligt upp sång och jag tänkte "fan, ännu en som sabbar en schysst platta". I det ögonblicket hade jag verkligen fel, för redan

finns kvar. Ändå är *Reality Check* inte lika minimalistisk och smal som många andra av hans klubborienterade hiphopgrannar. Känslan är mer en samlingssskiva med söderns svarta musik – där sångfåglar som Brian McKnight och Trey Songz kvittrar r'n'b för att på nästa spår bli överröstade av Ludacris, Fat Joes eller Eightballs hotfulla tonfall och skrävel. En skiva långt ifrån banbrytande och imponerande rent musikaliskt, men inte heller någon försämring att bli besviken på. Status quo för Juvenile, som å andra sidan själv hävdar att detta bara är början.

Erik Hjortek

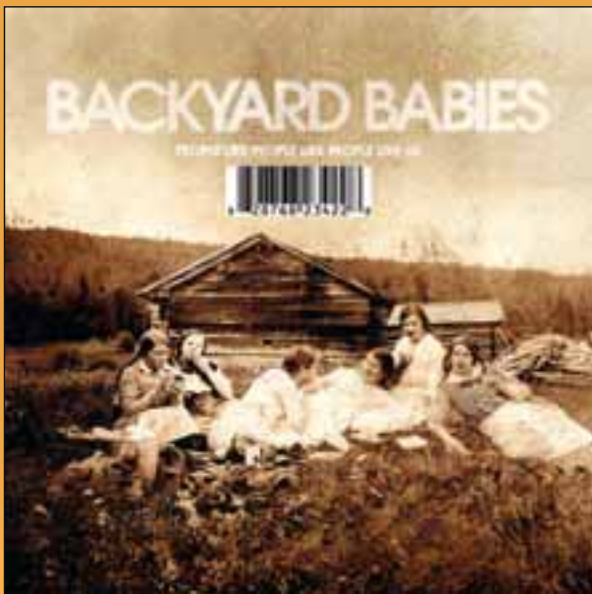
VÅRENS NYHETER

MATISYAHU
Youth

TOOL
10000 Days

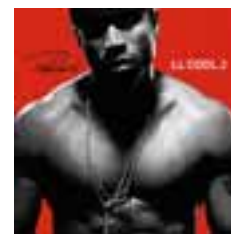

BACKYARD BABIES
People Like People Like People Like Us

PEARL JAM
Pearl Jam

R O C K S

på andra låten *Changing Lines* funkar det hur bra som helst. Kanske är det för att jag nu är beredd på sången men framförallt för att det är en riktig hit med ordentlig indiepopkänsla. Låten övergår sedan snyggt i nästa som låter ganska lik den förra. Men den stökiga elektroniska popen och snygga falsettsången går inte att motstå. Det låter till och med lite bob hund, så svängig är *Cina*. Och så fortsätter det låt efter låt. Snygga postrockinfluer, lite retro och rejält med popkänsla.

Jag läser inte genom följebrevet förrän jag lyssnat klart på alla tio låtarna. Mer än en gång har jag tänkt "kan det här verkligen vara svenskt?". Det ÄR svenskt och det är väldigt bra. Bakom namnet Existensminimum döljer sig Magnus Henriksson som tidigare spelat trummor med Moneybrother. Hoppas han genast slutar med det och satsar på Existensminimum fullt ut. För när det svenska skivåret summeras har Henriksson stora möjligheter att nämnas bland de absoluta topparna.

Isac Nordgren

THE FEVER

In the City of Sleep

KEMADO/BORDER

Just när man trodde att gravplundrarna var klara med 1980-talet så gräver de upp och skändar ännu en subgenre. Med sin andra fullängdare vill amerikanska kvartetten The Fever göra för 1950-talsflirtarna och den teatrala burlerken vad Franz Ferdinand gjorde för postpunkten. Och de har verkligen gjort sin hemläxa. De kan sin Sun Records lika bra som The Cramps och sin Kurt Weill lika bra som Tom Waits eller The Bad Seeds. *In the City of Sleep* är en klanderfri stilövning som innehåller inte bara klockrena pastischer, utan även en handfull helt godkända – ja, till och med bra – låtar. Men riktigt bra blir det först när de kastar sina cylinderhattar och Commedia dell'arte-masker. Det är inte förrän då det går att ta dem på allvar och som mer än rena 1980-talsopportunisterna. Men två eller tre av 16 låtar är långt ifrån tillräckligt.

Dan Andersson

GHOSTFACE KILLAH

Fishscale

DEF JAM/UNIVERSAL

Att ha producenter som J Dilla, Just Blaze, MF Doom och Pete Rock ombord garanterar en viss kvalitet för slutresultatet, men Ghostface tar definitivt sitt eget ansvar för att ro *Fishscale* i hamn. Hans intensiva rap genomsyrar denna riktigt grymma platta som har ett antal höjdpunkter. Hitten *Back Like That* självklart, men det finns många fler soulbestänkta favoriter på plattan. Ghost är definitivt en av få Wu Tang-medlemmar som lyckats skaffa sig en intressant karriär utanför Staten Island-kollektivet. Det visar *Fishscale* med eftertryck.

Gary Landström

DAVID GILMOUR

On an Island

EMI

När den instrumentala *Castellorizon* övergår i titelspåret ryser det redan i kroppen. Tolv år har gått sedan Pink Floyds senaste (sista?) studioalbum *The Division Bell* och ytterligare tio år bakåt ligger hans förra soloplatå *About Face*. Det har varit knappt man vågat hoppas på att nyss fyllda 60-åriga Gilmour åter skulle vara aktuell med nytt material. Den stora överraskningen ligger just där att ännu en fullängdare, hans tredje, ser dagens ljus. Han sjunger precis lika bra som tidigare, det karaktäristiska gitarrsundet är intakt och musiken bär fortfarande den finstämda sorgsenhetens känslöfyllda prägel.

Någon ny mark bryts alltså inte och även om det är klokt ligger det stilmässigt så nära hans tidigare förehavanden att det blir extra tydligt att det faktiskt var bättre förr. Med Pink Floyd-historien som facit går *On an Island* om inte på tomgång så i varje fall på lägre växel långa stunder. Och trots att det är en ruskigt bra skiva – glöm inte att det är David Gilmour vi har att göra med – kan jag inte riktigt dölja min besvikelse.

Roger Bengtsson

HELI

48 timmar

REDLINE/SAARVI

Heli kom förmodligen att bli känd för de flesta genom sin medverkan på samlingskivan *Den svenska underjorden*. Det är på samma bolag, Redline Records, som uppföljaren till 2002:s *Öronmark* nu är släppt.

Äkta paret Heli och Kalle Kath tycks även inom musiken hålla tätt ihop. Av skivans tio spår medverkar Kalle på sex av dem och bland övriga gäster märks Ungdumshälsans T.R. och stockholmaren Sekken Thautz.

Som skribent och/eller diktare är Helis verk genomtänkta och stundtals djupa. Däremot låter framställningen av de skrivna orden utmattade och oengagerade. Det saknas glöd och vilja att leverera budskapen med inlevelse och finesse. Stundtals inbillar jag mig nästan höra textbladen prassla då raderna stumt diktas upp i inspelningsbåset. Måhända att *48 timmar* behöver fler låtar, för det är först på skivans sista spår *Stick* som Heli tycks vakna till och här fräsa fram sin irritation. Höjdpunkten *Belief* ger, över en flöjtsmekande symfoni, en intressant språklig resa med verser på svenska, finska, engelska, franska och spanska.

Redline Records producent Masse står tillsammans med Salla för *48 timmars* beats. De gör båda en god insats, men det som för Heli hade kunnat vara ett briljant samarbete blir här istället bara en smärre räddning.

Erik Hjortek

ITAL SKURK

Låt solen skina

VESPER/BONNIERAMIGO

Några av låtitlarna reflekterar med akkuratess stämningen på denna platta; *Helt rätt*, *Låt solen skina*, *Bra*, *Kärlekspaket* och *Ta det lugnt*. För den hetsiga och känslökalla mänskliga

verkligheten är långt borta när Ital Skurk får bestämma.

Deras senaste album var den alldeles lysande julreggaeplattan *Fira jul ifred* och detta somrigare projekt andas samma grundpositivism och ickepåträngande mjukhet. Ital Skurk påminner nämligen inte om något annat band då de känns hänsynsfulla, försiktiga och... ja, trevliga. Och jag älskar det, och nej – jag är inte ironisk. Deras slimmade reggaeavajande är lätt att ta till sig och omöjligt att avsäga sig när man väl är hookad. Låtarna är vackra, sköna och helt rätt.

Gary Landström

KHOMA

The Second Wave

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Umeågänget som numera består av kärntrion Jan Jänte (sång), Fredrik Kihlberg (sång, gitarr, piano) och Johannes Persson (gitarr) samt ytterligare ett gäng ambulerande medlemmar lever upp till förväntningarna. Den mästerliga *Tsunami* har två år på nacken och följs upp av ännu ett mästerverk av metallisk popmusik där det melankoliska mörkret är smärtsamt, beroendeframkallande och på alla sätt älskvärt. Oavsett om du hann införskaffa den nu utgångna debuten eller inte bör du genast lägga vantarna på en av årets mest emotsedda plattor.

Roger Bengtsson

KILLING JOKE

Hosannas From the Basement of Hell

EDEL/PLAYGROUND

Efter *The Death and Resurrection Shows* torra avskalade låtar är nu Killing Joke tillbaka med en svulstig, fullmatad, hypnotisk massa. Den nya skivan är inspelad i en källare i Prag och mixad på en liten kassettradio för att få ett högt, brutalt ljud. Och de har lyckats. Skivan låter mycket och det känns skönt att höra keyboard som används rätt och som faktiskt gör låtarna och helheten tyngre och hårdare. Det är bara nio låtar på plattan, men de flesta klockar in på mellan sex och tio minuter. Det känns ibland som att de kanske försökt med för mycket, men de har å andra sidan aldrig underskattat sina lyssnare och har alltid krävt lika av dem som av sig själva.

Judas Goat är en lång hypnotisk minisymfoni som kan vara bland det bästa de gjort som band, likadant är det med *Invocation* där

stråkarna ibland tar överhand över Geordies monotona malande. Och det funkar ypperligt. *Lightbringer* är tio minuter tribalung som totalt får en att glömma bort allt annat.

Hosannas From the Basement of Hell känns som en sammanfattning av allt de tidigare gjort och just nu som en av bandets höjdpunkter.

Frågan är bara hur länge Jaz Colemans röst håller när han sjunger som han gör?

Mathias Skeppstedt

KLIMEK

Music to Fall Asleep

KOMPAKT/IMPORT

Klimeks förra album *Milk & Honey* lät som ett perfekt soundtrack till en David Lynch-film, det var skruvat och konstigt men ändå vackert på samma gång. Långsamma ljudfragment från en akustisk gitarr skavde mot glitchigare partier som ändå höll sig mest ambienta. Sebastian Meissner, som mannen bakom Klimek heter, påminner till viss del även om Fennesz. Liksom honom försöker Meissner måla små ljudbilder baserade på analoga och digitala ljud – ofta med gitarren i centrum. Nya skivan är båda sakerna – det låter fortfarande som ett Lynch-soundtrack och närheten till Fennesz består. Synd bara att det den här gången blir så statiskt. Titeln ljuger inte, det är faktiskt musik att somna till – och som sådan kanske den fyller en funktion. Men ärligt talat, somnar gör man ju ändå. Jag föredrar musik som håller mig vaken.

Mats Almegård

GREGG KOWALSKY

Through the Cardial Window

KRANKY/BORDER

På senare tid har jag blivit alltmer irriterad på allt ströjljud som omger mig dagligen. Brummande kylskåp, susande fläktar både i datorer och i väggar, morrande borstmaskiner på gatan utanför, etc. Så det känns paradoxalt att jag finner Gregg Kowalskys drönande ambienser så intrikata. Gregg, som även spelat som Osso Bucco, använder ofta helt vanliga instrument som ljudkällor, men han vränger om dem till oigenkännlighet. Låtarna är oformliga sjuk, helt utan melodier, istället är det harmonierna som har huvudrollen. Det är som sfärernas musik fångats på CD och argt söker efter friheten mellan planeternas banor. Som om du kunde höra enskilda grässtrån konversera, i väntan på gräsklipparen, eller följa med vita blodceller på resa genom dina egna vener. Imponerande.

Henrik Strömberg

KULTIRATION

Kultiration möter Internal Dread

I-RATION/BORDER

Medan Kultiration gör en paus för att sångaren och låtskrivaren Marcus Berg tillbringa ett år på Bali så släpper man denna dubplatta, mixad av en av Stockholms ledande reggae profiler Internal Dread. Hans urval ur Kulturations än så länge ganska snäva katalog är bästa tänkbara. Här finns alla de bästa låtarna representerade. *Under snön*, *Babylon faller* och *En timme kvar att leva* har alla fått dubkompisar. Ja, *Under snön* har till och med fått två. Men här finns annat godis också. I *Melodub* plockar Internal Dread fram låten *Melomels* vemodiga piano och det är otroligt vackert.

I sann dubanda har albumet fått namnet *Kultiration möter Internal Dread* som en referens till klassiska album som *King Tubby meets Rockers Uptown* eller *Scientist meets The Space Invaders*. Internal Dread får gärna möta folk fler gånger. Han har definitivt gjort ett gott jobb den här gången.

Isac Nordgren

MINISTRY

Rio Grande Blood

THIRTEENTH PLANET MUSIC/SOUND POLLUTION

Alla skivor som börjar med en samplad George W Bush som säger att han är en ond diktator är bra. Så är det bara.

Nya Ministry är nog det närmaste en soloplatå Al Jourgensens nånsin kommit, han spelar nästan allt, de flesta trummorna är programmerade och han har haft lite kompisar som kommit in och spelat där de blivit tillsagda. Bland annat märks Paul Raven från Killing Joke på bas på ett par låtar och Prongs Tommy Victor på extragitar, men annars så är det 100% galne Al och han är förbannad. Detta är tredje plattan i rad som koncentrerar sig på George W Bush och hans ondska – och hur konstigt det än låter så funkar det fortfarande. Jag skulle till och med vilja säga att det funkar bättre än någonsin. Låtarna är bättre, musiken är bättre och Al verkar vara i bättre form än någonsin.

Om *Houses of the Mole* var ett försök att göra en *Psalm 69* del två och *Animositisomnia*

var en mellanplatta så är *Rio Grande Blood* en helgigen Ministry-platta. Tyngden finns där, datorerna är tillbaka och riffen är ack så elaka. Och det går undan, ibland går det något så rent förbannat fort.

Fear (is Big Buisness) är en blivande klassiker, *Palestina* rensar något riktigt grymt och *Senor Peligro* är som en liten minihyllning till Slayers klassiker *Reign in Blood* (inte konstigt egentligen att Slipknot-Joe numera spelar trummor i Ministry).

Det här kändes skönt. Al är tillbaka och det med en riktigt bra platta.

Mathias Skeppstedt

THE NEWCOMER OF THE YEAR 2006!

**LIMITED FIRST EDITION
IN SLIPCASE INCL.
BAND-LOGO STICKER**

"This is without a doubt my favorite album of 2006,
a mix of STRAPPING YOUNG LAD, FEAR FACTORY, SOILWORK...
...a true Canadian phenomenon!!!!"

Christian Olde Wolbers - FEAR FACTORY

"UNDER REPRISAL", the magnificent debut album of **THREAT SIGNAL!**

In stores: **25.05.2006**

**LIMITED FIRST EDITION
IN SLIPCASE INCL.
2 BONUS TRACKS!**

THE AMAZING SECOND STRIKE OF COMMUNIC FROM NORWAY!

"Communics 'Waves Of Visual Decay' sets new standards for the
prog metal genre. It's far more heavy than the ordinary prog metal album
and it's pushing the borders in all musical directions."

Anders Oddberg - Scream (Norway)

"Waves Of Visual Decay"
join COMMUNIC's ride into
the depths of (in)sanity!
OUT: 18.05.2006

STILL HOT: "Conspiracy In Mind"

The debut album responsible for COMMUNIC being
voted as "Newcomer of the year 2005"
by the readers of Rock Hard - Germany!

BUY OR DIE!

SCAR SYMMETRY - PITCH BLACK PROGRESS
Limited Edition incl. 2 bonus tracks - OUT NOW!

OUT: 11.05.2006

DIE APOKALYPTISCHEN REITER
Friede Sei Mit Dir
CD-Single & DVD-Single available

OUT: 18.05.2006

THE ACCUSED
Oh Martha!
INCLUDES 18 BONUS TRACKS!!!

WATCH OUT:

NEW ALBUM "KATORZ"
OUT: 22.06.2006

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 5000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Posters, DVDs... Or order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel: 07162-978076 - Fax: 07162-24554 - email: mail@nuclearblast.de oder:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

EARTHSHAKER
Fest 2006

WWW.EARTHSHAKER-FEST.DE

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:

WWW.NUCLEARBLAST.DE

NUCLEAR BLAST

**NO. 1 IN EXTREME
DOWNLOADS!**
CHECK THE
**NUCLEAR BLAST
DOWNLOAD SHOP!**
www.nuclearblast-musicshop.de

Det brukar alltid finnas något att kräkas galla över i vanliga fall och jag har verkligen försökt. Kanske har det att göra med att det är vår på gång, att jag är kär eller att det musikaliska klimatet blir hetare i takt med årstiden – men denna gång var en toppenomgång. Så pass att jag måste ta tillfället att nämna tre som föll precis utanför; rappare **Johnny Redskin** som trots sitt otroligt töntiga alias har ett gott flyt och trevliga beats. Gitarrbandet **My Way** som lyckas förena ett tidigt Pop-side med Neil Young, mycket gitarrer precis överallt och popbandet **Penny Century** som är unga, snälla och med stora hjärtan på rätta ställen. Några till kanske borde ha fått en rad eller två men det får vara gott så.

När Fredrik Eng Larsson gör nostalgisk popmusik i sitt studentrum kallar han sig **Freddy and the Beltram**. Inte på något sätt musikaliskt superoriginellt och ganska halvt trist hemmaproduktion men hans förmåga att skriva otroligt catchiga poplåtar slår igenom. Det ekar mycket 60-tal, melodier som brittiskt duggregn som tränger igenom allt. Hud, dufflar och in i hjärtat. Vissa har förmåga att hitta de där klassiska vägarna som allt för många, tyngda av pophistorisk respekt, inte vågar ta. Freddy kommer säkert, nö fler lyssnat, höra en eller annan stöldanklagelse. Vispa bort allt med en postmodernistisk farfarsaplug blir mitt råd.

Omgångens undantag är **Paper Faces**. Undantag så till vida att jag personligen tycker de är bedrövliga. Men jag förstår direkt att här har vi något som med rätt management kan bli hur stort som helst. De verkar ha utseendet som Melody Club saknar, ungdomen som Duran Duran definitivt inte längre har och melodier som Bloc Party glömde någonstans i depprockens unkna hörn. Visst kan det vara teoretiskt skrämmande härligt med sådan här fantastiskt smart beräknande musik, säkert äckligt eggande för major-A&R:s, jeansmärken, läskedrycker och tenniströjor. Enda invändningen kan vara att timingen är lite sen.

Tillgänglighet och timing är i alla fall totalt bortom **The Instrumen** som åkte till Krakow, Polen, för att spela in en skiva skrammel. Jag skulle ha tippat Chicago eller Washington DC. Förstås handlar det om en Albini/Fugazi-hybrid som kan vara ganska oemotståndlig ibland. Längre sedan jag hörde något nytt sådant men stundom längtar jag efter krånglig rytmik, spattiga riff och vitt sväng. The Instrumen bryter väl inte heller speciellt ny mark fast de gör det de ska otroligt troget och mycket bra, helt i klass med förebilderna. De letar för övrigt efter en ny trumslagare så den som känner sig ha koll på lite 13/8-delstakt kan ju kontakta dem via adressen nedan.

Jag har ramlat över **We and Lisa** några gånger tidigare, kanske nämnt dem här också? Jag vet inte. I varje fall är det extremt svårt att värja sig mot deras självklara indiepop. Att kalla det något annat är lögn. Vi hittar en halkig trummaskin, massor av reverb, gitarrslingor i himlen, majsjuor och säkert hjärtan istället för hjärnor. Hade de inte påbörjat en beef med Labrador skulle säkert Johan släppt en drös med singlar med dem redan. Vad har de att hoppas på nu? Jeepster, Elephant, Matinée? Jaja, jag tror inte att det är något problem, musiken har hittat en fin balans mellan småporr och hålla-i-handen-romantik som jag tror vinner storpublik redan i morgon. Och påskliljorna blommar!

Fredrik Eriksson

För kontakt:

Freddy and the Beltram: froggybeltram.com/freddy

Paper Faces: thepaperfaces.com

The Instrumen: instrumen.com

We and Lisa: weandlisa.com

LL COOL J

Todd Smith

DEF JAM/UNIVERSAL

Det handlar allt mer om att flexa muskler och promota egna varumärket för LL nuförtiden, fast i och för sig har han väl hållit på med listpopmusik väldigt länge nu. Han verkar också bestämt sig för att vägen till miljonrullning kräver artist- och producenthjälp från kändisar på i princip alla spår vilket i mina ögon bara gömmer hans egen medverkan. Fast å andra sidan kanske LL inte har så mycket att bidra med själv längre...

Som du förstår är heller inte *Todd Smith* så fantastiskt inspirerande. Drösvis av modern mittfåre-r'n'b passerar revy utan att man höjer på ögonbrynet. Endast hitspåret *Control Myself* tillsammans med JLo har riktig puls, annars är slätstruket ordet för LL.

Gary Landström

LOVE EQUALS DEATH

Nightmerica

FAT WRECK CHORDS/BONNIERAMIGO

Säkraste sättet att hitta bra, samtida punk är 1994? Skivbolaget Fat Wreck Chords. Allt NOFX-sångaren Fat Mike gav ut runt den tiden var fantastiskt bra. Propagandhi och Lag Wagon. No Use For A Name och Strung Out.

Nu, tolv år senare, är det sisådär med jämnheten på bolagets släpp. Senaste skivan med Lag Wagon är oerhört tråkig, medan Propagandhis nya är suverän om man ger den lite tid. Ett nytt band på bolaget är Love Equals Death, som betygmässigt hamnar någonstans mittemellan just nämnda skivor. På sin albumdebut blandar de klassisk, amerikansk melodipunk (tänk Pennywise och Dag Nasty) med nyare goth-emo-punkrock (tänk Alkaline Trio). Lägg till lite bastanta hardcorekör och ni har en rätt så medryckande och fräsch punkblandning för 2000-talet. Och andra låten, *When We Fall*, är förstås en klockren hit.

Men vad är då det säkraste sättet att hitta riktigt bra, samtida punk år 2006? Leta i Köpenhamns underjord, skulle jag säga. Och hitta grymma band som Gorilla Angreb, No Hope For The Kids och Assassinator.

Daniel Axelsson

MOTORPSYCHO

Black Hole/Blank Canvas

STICKMAN/BORDER

Sen starten i slutet av 80-talet har norska Motorpsycho hunnit ge ut cirka 20 platlor och hunnit byta riktning ungefär lika många gånger. På dubbelalbumet *Black Hole/Blank Canvas* är de sin vana trogen. Istället för att göra två homogena platlor med ett visst sound växlar de om i så gott som varje låt på första skivan. I *Critical Mass* dyker Beach Boys-sången från Motorpsychos västkustpopplatlor upp igen fast här över ett monotont maskin-beat. *The 29th Bulletin* är den felande länken mellan Jeff Buckley och dEUS, *Kill Devil Hills* inleder som Sonic Youth och *Triggerman* har de fan i mig drum'n'bass-trummor. Ja, herregud, om man inte kan bestämma sig vilken fot man ska stå på är det ju lika bra att fortsätta gå.

Den andra skivan är tyngre och kanske mer enhetlig bestående av lite vanligare rock. Men *The Ace* och *You Lose* som har lånat sina vevande shoegazegitarrer från My Bloody Valentine bryter av snyggt. Plattorna hade dock mått bra av att kortas ned till en för att få bort transportsträckorna.

Annica Henriksson

MYSTERY JETS

Making Dens

WARNER

Att skylta med influenser från ELO, Yes och andra art rock-artister är kanske inte det hippaste man kan göra år 2006. Det är dock inget Mystery Jets räds. Och det med rätta. NME-hypen har till och med slukat dem. Naturligtvis är de yngel från brittiska öarna (Eel Pie Island). Men som ni kanske förstår handlar det inte om den vanliga "postpunkten" eller "postpunkprotopopen". Här finns många fina stunder, för den som orkar ta till sig aningen mer komplexa låtstrukturer med oväntade vändningar. Egentligen kan man säga att Mystery Jets filtrerar 70-talets pompösa överdådighet genom ett modernt powerpop-filter.

I sann art rock-anda bibehåller Mystery Jets en konceptkänsla. Låtarna går i varandra på ett logiskt sätt, men inte så att de bara pumpar på tomgång. De är alla var sin del i albumets historieberättande, musikaliskt sett. Textmässigt verkar det inte finnas någon röd tråd. Men det återstår att ta reda på, för den gemene analytikern.

Christian Thunarf

JIM NOIR

Tower of Love

MY DAD/WARNER

Om 60-talets kanske mest säregna blomsterbarn, Donovan Leigh, haft vett nog att vara mer aktiv idag hade han uppskattningsvis stått som upphovsman till något i stil med *Tower of Love*. Möjligtvis med lite draghjälp från Brian Wilson. Men här har vi att göra med en 23-årig uppstickare från den engelska förorten Davyhulme. En ung man som på helt egna ben gör låtar som heter *Eanie Meany*, *I Me You I'm Your* och *Turbulent Weather*. *Eanie Meany* eller *Hurdy Gurdy* – Jim Noir har charmat mig totalt, samtidigt som han fått mig att inse att jag som jämngammal halkat efter ordentligt i komponerandet. Avundsjukan vet inga gränser, men hur kan man vara arg på någon som sprider sådan harmoni?

Tower of Love är så mycket solsken, så mycket livsnjutning, så bekvämsfri att den i princip fungerar som ett lyckopiller. Att någon äntligen greppat tag i arvet från 60-talet och skakat ur de finaste av melodier!

Albumkänslan är total. Bottenskrapet har – om det överhuvudtaget fanns något – kastats bort, och kvar finns tolv underbara kompositioner. *Key of C* måste höras. Låten är en hyllning till tonarten C-dur: "I want to be in the key of C, it's easier to play it/.../Poor little C, what are you doing to me? You make me so predictable".

Jim Noir är allt annat än förutsägbar.

Christian Thunarf

PIHLIS

Nu skiter jag i allt och blir gravid

SVEJEBRUK/DOTSHOP.SE

Nej, jag vet, man ska aldrig döma hunden efter håren, men omslaget till *Nu skiter jag i allt och blir gravid* framkallar glädjefyllda känslor som annars bara skymtas hos barn på julafton. Helcharmiga, spretiga teckningar som faktiskt också säger en hel del om musiken. Det här är en musikaliskt spretig mix av det vackra, det elaka och det revolutionära. Låtar som *När snön föll* och *Hon finns inte mer* höjer skivan ytterligare på den provokativromantiska skalan.

Dels är det finstämt och lite vemodigt, dels förbannat och upprört. Referenserna rör sig mellan Jocke Thåström, Olle Ljungström, Edith Piaf och Jaques Brel. Punkrockiga melodier och vänsterpoetiska texter, chansons och visa. En udda, men jävligt skarp kombination. Gabriella Fäldt

PINK

I'm not Dead

LAFACE/SONYBMG

Pink är rolig och allvarlig, underhållande och kritisk till sakernas tillstånd på samma gång. Hon har blivit en popkulturell ikon med vass tunga som behövs i en allt mer förflockad tid då kändisstatus är viktigare än vad man gjort för att åtnjuta den. Lite synd bara att själva låtarna och musiken hon levererar är så anonyma.

Vare sig hon jobbar med Max Martin eller polaren Billy Mann blir resultatet konturlös och bredbent FM-rock. De magra gitarrerna tuggar på och rytmsektionen tragglar på. Sen sockras allt med lite transparenta syntarrangemang – alltså standardreceptet på tandlös fejkrock. Bäst låter det istället när P!nk blir grätmild och drar ner på tempot och instrumenteringen. Som i *The One That Got Away* med sitt Neil Young-kligande intro. Där känns hon närvarande och brinnande. Kanske beror det på hennes hesa stämma eller på det otvungna upplägget med bara en akustisk gitarr som komp. Släpiga *I Got Money Now* funkar också. Men när P!nk känner sig tvingad att leverera radiohits blir det pannkaka.

Gary Landström

REDRAMA

Everyday Soundtrack

VIRGIN/EMI

Vid en finsk-amerikansk jämförelse blir de båda ländernas olikheter snabbt åskådliga. Pistolkulorna duggar säkerligen inte tätt i Helsingfors. Tjejerna flockas nog inte per dusin och stadens rappare skor sig troligtvis inte heller så fett att guldlänkar och glimmande fölgar blivit vardag. Den finländska rappare Redrama tycks snabbt ha insett skillnaden på spelplanerna då han återigen bjuder på hip-hop med stor ärlighet och pragmatism som besparar lyssnaren från hiphopstereotyper.

Till debutalbumet *Streetmusic* påtalade Redrama att skivan, förutom en enstaka sampling, var helt egenkomponerad. *Everyday Soundtrack* präglas av precis samma akustiska och genuina livekänsla, men är i sann bemärkelse också en uppföljare då de båda skivornas påtagliga likheter gör att man för en sekund kan missta Redrama för att släppt en dubbelskiva.

De tolv spåren är en puckelpist där Redrama mjukt, rutinerat och med ett imponerande uttal studsar fram över trumslagen för att i nästa stund ta till en sångröst kulsigt lik en crossover mellan svenske Promoe och Amerikas Mos Def.

Efter två svaga inledningslåtar tycks instrumenten slutligen blivit färdigstämda och Redrama kan komma igång. Marschlåten *This is What it Sounds Like*, batterrapen *If You With That* och titelspåret – och tillika höjdpunkten – *Everyday Soundtrack* är albumets starkast lysande tillfällen. Detta må vara hiphop som inte etsar sig fast eller bryter ny mark, men Redrama håller ändå starkt kvar Finlands välbehövliga nål på den skandinaviska hiphop-kartan.

Erik Hjortek

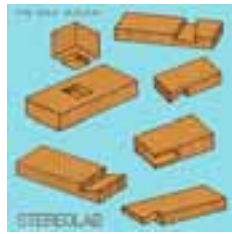
THE ROGERS SISTERS

The Invisible Deck

TOO PURE/PLAYGROUND

Rätt, obeslöjat och skramligt. Som bra garage-rock ska vara. Partyinfluenser i bästa Franz Ferdinand-anda och syndigt som Pete Dohertys *The Libertines*. Lägg därtill en väl tilltagen dos av rock'n'roll. Allt inramat av postpunk från den genre som skolat dem.

The Rogers Sisters kommer från New York, men snarare från undergroundscenerna än de

höga skyskraporna och de lyxiga shopping-gatorna. Det skitiga soundet hittar man inte var som helst. Inte heller aggressionen och explosiviteten i texterna.

Jämförelser har otaliga gånger gjorts med B 52:s, tidiga Talking Heads och Yeah Yeah Yeahs, men The Rogers Sisters bjuder på många egna kreattioner och ljudbilder.

The Invisible Deck är en intensiv skiva, och de söta systerarna är definitivt mer hårdnackade än de ser ut. Tack och lov - jag är dödligt trött på ljuva flickor.

Gabriella Fäldt

SATYRICON

Now, Diabolical

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Norska duon Satyricon har aldrig valt de enkla och självklara vägarna för sin väldigt egen version av black metal, och definitivt inte på deras nya alster.

Tempomässigt är det nästan pubgung mest hela tiden, väldigt midtempo, med några små dubbelkaggsutbrott, och refrängerna är på gränsen till trallvänliga men på ett positivt sätt. Produktionen är knaster torr och nästan i helt i avsaknad av tyngd.

Det är ett stort steg framåt och jag tycker det funkar perfekt. Känns som att det kanske var enda riktningen de kunde gå i och det passar dem. Det är alltid positivt när ett band i en väl inkörd genre tar tag i nånting nytt och rör det i hamn. Kanske inte den mest intressanta metalplatta som kommer att släppas i år men definitivt en av de mest vågade. Och bara det är ju värt hur mycket som helst.

Mathias Skeppstedt

SCHNEIDER TM

Skoda Mluvit

CITY SLANG/BORDER

Berlinbaserade Dirk Dresselhaus har gjort musik i flera olika projekt och alias under en längre tid. Under namnet Schneider TM har han släppt två album samt flera remixskivor på egna och andras sånger.

På *Skoda Mluvit* (som är tjeckiska och betyder ungefär: gå vidare) finns allt från funk och noise till laidback rap och akustisk folkrock. Och lite till. Electronican har så klart inte försvunnit, men i jämförelse med förra skivan *Zoomer* får den oftare verka i bakgrunden för mer organiska instrument som cello, gitarr och munspel. När det blir för mjukt och skönt att lyssna på kommer det alltid lite elektrisk disharmoni och påminner om att livet inte är så lättsmält. Bäst är de gungiga gitarrlåtarna när Dirk Dresselhaus, påminnandes om Neil Young, reflekterar över tillvaron kompad av blipp-bloppig electronica.

Trots att det spretar åt så olika musikaliska riktningar är det ändå ett sammanhållet album. Det är mer än Dirk Dresselhaus anonyma tyska röst som förenar influenserna.

Schneider TM tar nya vägar genom hemstadens experimentvilliga anor och hittar – förr eller senare – alltid hem.

Johan Lothsson

MARIE SERNEHOLT

Enjoy the Ride

SONY/BMG

Författade meningar är farligt. Men, ibland är de så sanna att det är otäckt. De första skurkaktiga fördomarna skapades i huvudet redan vid A-teens otroliga genomslag, de senare – än illvilligare – kom till vid platinablonda Maries Serneholt solodebut i form av popsingeln och kommersiella radioplågan *That's the Way My Heart Goes*. För att vara övertydlig, mina förväntningar inför fullängdaren var inte de allra största (tvärtom). Och

tyvärr, den positiva överraskningen anlände aldrig.

Enjoy the Ride är discogolv, en gigantisk stor roterande discokula, korta glitterkolar, starkt doftande parfymer och för mycket smink. På det, ett lätt upphetsat tonläge och en flickigt flirtigt attityd. Marie Serneholt har möjligtvis potentialen att bli kallad en svensk Britney Spears, jämföras med Celine Dion eller bli det stora affischnamnet bland de nu brådmogna ABBA-tonåringarna, men sedan är det stopp.

Tanken var tydligen att skapa musik i stil med ABBA möter Gwen Stefani, det hade kunnat bli något, om det hade blivit så. Men, tuggummipop möter lolitaffäsande – nej tack.

Gabriella Fäldt

SKITSYSTEM

Stigmata

SOUND POLLUTION

Med ett namn som Skitsystem kan det ju egentligen inte vara dåligt. När man sen backar upp det med lättitlar som *Apokalypsens svarta änglar* och *Det samvetslösa hatets plågor* och *Den mörka friden i våra hjärtan* är det ju redan mål på straffar medan motståndarna sitter utpumpade på avbytarbänken och undrar vad som hände.

Skitsystem spelar en väldigt punkig och otyglad variant av dödsmetall fast med mycket mer jävlar anamma och rak rock än genren klarar av, och ovanpå slänger de på en skriksång helt utan avgrundsdjupen på svenska. Jag gillar det, även om bristen på variation blir lite mycket. Men eftersom Skitsystem har vett att inte klämma in mer än 32 minuter på sin platta så funkar det perfekt.

En riktigt kul överraskning.

Mathias Skeppstedt

SOAK THE SIN

The Work is Done!

MORPHINE LANE/CDA

The Work is Done! är skapat av ett band som mognat i sig själv. Soak The Sin spelar i samma liga som Sahara Hotnights fast med större anspelningar åt det amerikanska hållet. Låtarna är kaxiga och i kontrast står produktionen som är professionell, på gränsen till slick. Det råder överlag en tajt och välpolerad känsla över skivan som är tilltalande. Snygga *Hands Up* känns väldigt mycket som något som Queens Of The Stoneage skulle kunna gjort. Det är svårt att undvika parallellerna när låten pumpar fram med en tvåtakts-shuffle och Helena Petterssons sång som har samma pauserande rytmm som Josh Homme. Att våga sig på en cover på *Disarm* av The Smashing Pumpkins är farligt. Men visst, den låter helt okej.

Mikael Barani

STEREOLAB

Fab Four Suture

TOO PURE/PLAYGROUND

Stereolabs nya skiva är egentligen en singelsamling men singlarna sålde slut nästan direkt och är därför svåra att få tag på. Det är många som gillar Stereolab men jag har aldrig tillhört dem. Deras käcka orkestrala retropop har aldrig lyckats beröra mig och det är verkligen inte på grund av att jag inte hört dem tillräckligt. Det är ett band som tycks ha en förmåga att tilltala väldigt många olika grupper och under 90-talet verkade de spelas överallt, i indieffickrum, på cocktailpartyn och på barer. Min teori är att Stereolab är den perfekta bakgrundsmusiken.

Fab Four Suture är precis lika överarrangerat snygg och precist utförd som deras tidigare alster. Den bjuder inte på några dramatiska omvälvningar i deras utveckling, trots att man

LUGER PRESENTERAR:

BLACK MOUNTAIN ARMY TOUR (CAN)

+ BLOOD MERIDIAN (CAN)

+ PINK MOUNTAINTOPS (CAN)

20/4 MUSIKENS HUS, GÖTEBORG

21/4 DEBASER, STOCKHOLM

22/4 ROCKBOTTOM, OSLO

THE WHITEST BOY ALIVE (DE/NO)

20/4 SVENSKA MUSIKKLUBBEN @ DEBASER, STOCKHOLM

21/4 KB, MALMÖ

22/4 RESPEKT, GÖTEBORG

THE RADIO DEPT.

21/4 MEJERIET, LUND

30/4 KB, MALMÖ

FÖR FLER DATUM SE WWW.LUGER.SE

DANIEL LANOIS (CAN)

21/4 TRAIN, ÄRHUS

23/4 VEGA, KÖPENHAMN

24/4 TRÄDGÄR'N, GÖTEBORG

25/4 KB, MALMÖ

26/4 KATALIN, UPPSALA

27/4 BERN'S, STOCKHOLM

28/4 BERGENFEST, BERGEN

PETTER

22/4 KB, MALMÖ

FÖR FLER DATUM SE WWW.LUGER.SE OCH WWW.PETTER.NU

HETS

22/4 FRITZ'S CORNER @ DEBASER, STOCKHOLM

ANDREAS MATSSON + TAPE

23/4 SÖDRA TEATERN, STOCKHOLM

BLIXA BARGELD (D)

26/4 STENHAMMARSALEN, GÖTEBORG

27/4 SÖDRA TEATERN, STOCKHOLM

BROKEN FAMILY BAND (UK)

28/4 FRITZ'S CORNER @ DEBASER, STOCKHOLM

CALEXICO (US) & IRON & WINE (US)

30/4 BERN'S, STOCKHOLM

2/5 TRÄDGÄR'N, GÖTEBORG

THE FLAMING LIPS (US)

2/5 CIRKUS, STOCKHOLM

NICOLAI DUNGER

2/5 INKONST, MALMÖ

3/5 STENHAMMARSALEN, GÖTEBORG

6/5 NALÉN, STOCKHOLM

BETTYE LAVETTE (US)

4/5 BERN'S, STOCKHOLM

JASON COLLETT (CAN)

4/5 ACCELERATOR @ KÄGELBANAN, STOCKHOLM

6/5 STICKY FINGERS, GÖTEBORG

THE NEW PORNOGRAPHERS (CAN)

4/5 INKONST, MALMÖ

5/5 ACCELERATOR @ KÄGELBANAN, STOCKHOLM

6/5 GARAGE, BERGEN

7/5 JOHN DEE, OSLO

THRICE (US) + HUNDRED REASONS (UK)

6/5 GARAGE, OSLO

7/5 DEBASER, STOCKHOLM

HANDSOME FURS (CAN)

9/5 GARAGE, OSLO

10/5 MEJERIET, LUND

11/5 WISH, GÖTEBORG

12/5 STOCKHOLMSNATT @ DEBASER, STOCKHOLM

JOSH ROUSE (US)

+ SUPPORT: HOWIE BECK (CAN)

9/5 CHINATEATERN, STOCKHOLM

10/5 WOODY @ STICKY FINGERS, GÖTEBORG

11/5 KB, MALMÖ

LESBIANS ON ECSTASY (CAN)

9/5 MEJERIET, LUND

JANA HUNTER (US)

+ MARISSA NADLER (US)

11/5 SÖDRA TEATERN, STOCKHOLM

12/5 GARAGE, OSLO

BELLE AND SEBASTIAN (UK)

+ SUPPORT

13/5 KB, MALMÖ

17/5 BERN'S, STOCKHOLM

18/5 TRÄDGÄR'N, GÖTEBORG

NEKO CASE (CAN)

13/5 STICKY FINGERS, GÖTEBORG

14/5 SÖDRA TEATERN, STOCKHOLM

JOLIE HOLLAND (US)

22/5 PUSTERVIKSBAREN, GÖTEBORG

23/5 MEJERIET, LUND

MERZ (UK)

23/5 BLÅ, OSLO

24/5 STICKY FINGERS, GÖTEBORG

25/5 HERRGÄRN, LINKÖPING

26/5 DEBASER, STOCKHOLM

27/5 MEJERIET, LUND

28/5 LOPPEN, KÖPENHAMN

FINAL FANTASY (CAN)

24/5 STICKY FINGERS, GÖTEBORG

25/5 POPAGANDA, STOCKHOLM

26/5 BLÅ, OSLO

VETIVER (US)

25/5 LOPPEN, KÖPENHAMN

26/5 STOCKHOLMSNATT@DEBASER, STOCKHOLM

27/5 BLÅ, OSLO

28/5 PUSTERVIK, GÖTEBORG

JOSH RITTER (US)

26/5 VEGA, KÖPENHAMN

27/5 BERN'S, STOCKHOLM

28/5 BLÅ, OSLO

SVENSKA ARTISTER PÅ TURNÉ: TIGER LOU, SUBURBAN KIDS WITH BIBLICAL NAMES, THE EMBASSY, MAX PEEZAY, HELLO SAFERIDE, JENNY WILSON, BLOOD MUSIC, THE FINE ARTS SHOWCASE, PASCAL, DUB SWEDEN, FIREFOX AK.

FÖR MER INFO OM ÄLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER, FLER KOMMANDE KONserter SAMT TURNÉER MED VÅRA SVENSKA BAND SE WWW.LUGER.SE

LUGER
WWW.LUGER.SE

ELECTRIC
Fantastic Sound

Aktuella singlar:

BASSWOOD DOLLIES

"On Radio On TV"

DISKODIKTATOR

"Transatlantic"

GENDER

"Working Title"

NEUROBASH

"Shallow Pool"

QUELLES PAROLES

"Life In Knots"

ROMANTICA

"Not So Romantic"

TOPGUN

"Rhythm Force Machine"

Vi letar alltid efter nya spännande band! Sänd er demo till oss. Mer info om hur och varför på www.electricfantasticsound.info

synth & electronica label

Are You In My Blood?

Nytt 5-spårs minialbum i butik 17 maj!
Första singeln från kommande skivan + 4 helt nya exklusiva spår.

WWW.BADTASTERECORDS.SE

kan tycka att tiden kanske börjat springa ifrån dem en aning. Stereolab står välklädda stilla och experimenterar inuti sin egna lilla kokong. För det får man ge dem, de har ett eget sound och deras musik är lätt att känna igen, inte minst på Laetitia Sadiers smält falska men belevade röst med doft från det franska 60-talet.

Stereolab är varken dåliga eller irriterande överhuvudtaget men deras musik bara rinner av mig som vatten, studsar mot mitt hjärta tillbaka ut bland minglande och modemedvetna arkitektstudenter.

Isac Nordgren

THE STREETS

The Hardest Way to Make an Easy Living
PURE GROOVE/WARNER

Efter en lysande debutplatta och en bottenfrusen uppföljare med bara en grym singel spottar Mike Skinner nu ur sig en The Streets-platta som innebär nyvunnen respekt i min bok. *The Hardest Way to Make an Easy Living* sparkar och klöser som man ville att *A Grand Don't Come for Free* skulle gjort. Mike verkar till slut ha kommit över faderns död via sin musikaliska drivkraft (samt stora mängder alkohol, droger och villiga brudar). Och vilket lyft det innebär för hans musik!

För plattans 37 minuter innebär ren njutning. Skinner är kvick, underhållande och inspirerad när han berättar skräror från sin rockstjärnetillvaro. Ibland är det tänkvärt, men oftast skruvat – verkligheten överträffar ju som bekant dikten. Egentligen känns det fånigt av mannen att bara referera till sin egen glassiga tillvaro med uteslutande i-lands-problem men det är ändå svårt att inte längta tillbaka till Skinners urbana grime-poesi levererat på sedvanligt struttigt manér. De vokala insatserna av Mike, som även backas upp av hans schmoova polare, är excellenta och beatsen spänner från gosskörssöta till bakgatsgrisiga. De är dansanta eller noddvånliga, kantiga eller polerade beroende på vad låten kräver. Allt väl avvägt för största möjliga njutning.

Gary Landström

SWORN ENEMY

The Beginning of the End
CENTURYMEDIA/EMI

Det är ganska komiskt egentligen hur fort man hör att ett hardcore-band är från New York. Det är också ganska intressant hur de alltid är från antingen Queens eller Brooklyn. Jag menar – vem har någonsin hört om ett hårt band från Manhattan?

Sworn Enemy är från Queens och de följer i fotspåren från Madball, Sick Of It All, Agnostic Front och Cro-Mags. Vilket betyder blytung, hård och kompromisslös hardcore med sociala texter om politik, religion och livet på gatan.

Sworn Enemy gör det förbannat bra och den här skivan känns väldigt genomarbetad med väl skrivna låtar och en tung produktion. Kanske det bästa i genren för tillfället.

Mathias Skeppstedt

TORCH BEARER

Warnaments
COLD/BORDER

Ibland så bara sitter den där, skivan som du väntat på fast du inte visste om det. Skivan som gör det värt alla skitplattor du lyssnar på varje dag. Torch Bearers nya är en sådan.

Warnaments är en konceptplatta baserad på slaget om Skagerack under Första Världskriget, ett enormt sjöslag mellan Tyskland och England. Skivan är en stenhård, kompromisslös attack som inte håller tillbaka ett enda slag. Redan från det brutala öppningsspåret *Dark Clouds Gathering* genom det vackra pianot

som övergår i prog, till ren döds i *Burial Waters*, *Deepsome Graves* till det filmiska stråkarna i *The Stale Drownings* till den stenhårda avslutningen i *Sealer of Fates* och övergången från metal till flöjter till mer metal i *The Blunted Weapon* håller Torch Bearer hela tiden intensiteten högt och fokus rakt fram. Detta är en av de mest spännande och intressanta metal-plattor jag hört på länge.

Mathias Skeppstedt

TWILIGHT SINGERS

Powder Burns

ONE LITTLE INDIAN/BORDER

Twilight Singers väntar inte utan släpper loss vilddjuren direkt, i rivstartande bomben *I'm Ready*. Redan efter några lyssningar framstår den som bland det bättre bandgeneralen Greg Dulli fäst på rullband – tiden i Afghan Whigs inkluderad. Efterföljande *There's Been an Accident* är nästan lika suverän och hade förmodligen inte gjort bort sig på Afghan Whigs-albumet *Black Love*. Med en långsamt uppbyggd historia från en brottsplats, tuggandes mot ett crescendo och en överraskande sångstyrka från Greg Dullis sida.

Han jobbar fortsatt med känslorna utanpå den svarta skjortan. Och med *Powder Burns* blir den ganska ojämna coverplattan *She Loves You* från 2004 plötsligt en begriplig paus- underhållning, ett break för att kunna fylla lungorna och ta i för fullt igen. Vilket i valda delar stämmer bra här. Men bara bitvis – för Greg Dulli har sedan länge blandat och gett ganska friskt, orken i musklerna flexas inte länge nog för att hålla hela distansen. Men även om uthålligheten inte är den bästa så visar sig styrkan som sagt på sina ställen. Och då ordentligt.

Niklas Simonsson

UNAI

A Love Moderne

FORCETRACKS/AUDIONAUT

Vilket återseende. Achim Szepanskis fantastiska label Forcetracks har tampats med en hel del

problem – juridiska och finansiella. Skönt att ha den tillbaka igen. Om Erik Möller och hans Unai haft problem låter jag vara osagt. Jag har verkligen ingen aning. Konstateras kan dock att det tagit sin lilla stund att följa upp debuten *Rebel Swing* från 2001.

Inte för att det ens finns en liten antydning om skrivkramp på *A Love Moderne*. Det låter rent, enkelt och struttigt poppig. Som att sväva på små moln. Jag har nog aldrig hört ett så romantiskt techhousealbum någonsin. Samtidigt har inte Möller glömt dubben som präglade debuten. Den ligger hela tiden i bakgrunden och ger kärleksmelodierna en yta att ta fart emot i uppåtstuden. *A Love Moderne* är för Unai vad *World Industries* var för Andreas Tilliander: ett stort och modigt steg mot lite mer kommersiellt poppiga tongångar – utan att för en sekund ge avkall på den artistiska friheten och den högsta kvaliteten på musiken. Hoppas att Unai blir soundtracket till många vårförälskelser år 2006.

Mats Almegård

USCB ALLSTARS

We Could Have Been Kings

SWINGKIDS/BORDER

Ska det va – ska det va ska! Det spritter liksom i kroppen av glädje. USCB Allstars tredje album gör mig störtglad. Tiomannabandet var borta länge, men inte så länge att de hann tappa greppet om musiken. *We Could Have Been Kings* visar backbeathjältarna från Göteborg när de är som bäst. Musiken har sina rötter i jamaikansk ska, rocksteady och reggae. Men kanske viktigast ändå – i hjärtat. De har en oemotståndlig känsla för dynamik, tempot växlar hela tiden mellan tungt sväng och klockrena melodier.

Att lyssna på Unai är som att se dem live. Deras glöd och entusiasm lyser igenom. Det är snabbt och melodiskt. Bäst på plattan är *Wish You Were Dead* där Partillos komp på trummorna är genial tillsammans med träffsäker lyrik om att bryta upp. Det är svårt att sitta

still till musiken samtidigt som lyriken i de flesta fall får en att vilja gråta. För den som lyssnar igenom plattan mer än en gång lägger snabbt märke till att den glada och positiva upptempomusiken döljer en lyrik fylld av tillbakablickar över spruckna förhållanden, krossade drömmar och en svunnen ungdom. Så naket och så mänskligt och så djävult charmigt. Plötsligt kommer *Too Late for Nothing* som är en jazzig överraskning i James Brown-stuk. Albumet avslutas ganska abrupt med den vackra *She's a Drug* där gäshuden vaknar till liv.

Jag får svårt att sitta still, svårt att vara arg, svårt att överhuvudtaget göra något annat än att låta rytmen ta över kroppen. En stark längtan efter en festival med USCB Allstars gör sig påmind. Och ska det va så ska det va deras ska!

Therese Ahlberg

UUSITALO

Tulenkantaja

HUUME/DOTSHOP:SE

Hört talas om Sasu Ripatti? Inte? Nå, Vladislav Delay då? Just det, vår favoritfinne som har släppt oerhörda ambientalbum på Mille Plateaux och som var en av de starkast lysande stjärnorna på clicks-himlen för några år sedan. Som under namnet Luomo gör glittrande housedängor. Men glöm allt det där. När han kallar sig Uusitalo då vill han göra techno. Men inte hårdkokt 4/4 som bankar sönder membran. Nej, Uusitalos techno är vemodigt vacker, mänskligt mjuk och finurligt fin. Den glider runt i en digitaliserad dimma som inte avslöjar vikten av intrikata beats och en ljudproduktion som bräcker det mesta. Allt detta gör att den funkar precis lika bra på en fullsatt klubb som i en finsk vedeldad bastu för intensiv ensamlyssning.

Mats Almegård

LARS WINNERBÄCK

Efter nattens bränder (samlingsskiva 1996-2006)
UNIVERSAL

Samlingsskivor kan många gånger vara Guds straff till mänskligheten. Vansinnigt trista och rejält pretentiösa. Men, samtidigt är det nästan omöjligt för en bra artist med en lång lista gedigna låtar på repertoaren att misslyckas. Det är bara att skriva ner de största hitsen på lappar, lägga i en stor hatt, dra tio-femton stycken, spela in och paketera snyggt. Gärna med en komprimerad biografi i konvolutet. Avslutningsvis en extra fin kartong och voila – en exklusiv samlingsskiva (som garanterat kommer att sälja).

Lars Winnerbäck har tagit alla steg i processen och resultatet är, precis som väntat, en snygg sammanfattning av tio år. Han har förändrats genom åren, håret har blivit kortare och kärleksvänderna mildare, men han har aldrig tappat den röda (!) tråden, det igenkännande i texterna, de "inte långt från pastisch på Lundell"-liknande låtarna och den östgötska charmen.

Albumet rymmer såväl *Hjärter Dams sista sång*, *Kom änglar och Elden*. Som bonus, en liveversion (från hemstaden Linköping) av *Du hade tid* samt två nya låtar, *Stockholms kys* och *Ingen soldat*.

Efter nattens bränder är ingen unik samling, men den innehåller allt fansen önskat sig. Och vem kan vara misnöjd när alla ens önskingar gått i uppfyllelse?

Gabriella Fäldt

YEAH YEAH YEAHS

Show Your Bones

DRESS UP/UNIVERSAL

Jag har en högljudd och kaotisk musikalisk bild av denna trio från någon Accelerator-spelning men när jag återupptäcker debutplattan *Fever to Tell* och dyker in i nya *Show Your Bones* inser jag att de alltid varit melodiska och kontrollerade på skiva. Kantigheten och taggigheten från scenen överförs inte till studion. Men vad gör det när låtarna får chansen att charma genom sina inneboende kvaliteter istället för genom volym och attityd?

Show Your Bones översvämmas nämligen av eleganta popsånger. Visst trycker Nick Zinner ibland ner distpedalen medan Brian Chase effektivt jagar sina trumdemo-ner (i *Mysteries* släpper de nästan taget), men bandet är ingen mjukig combo utan cojones. Karen O kan låta besatt även på platta, men det intressanta med Yeah Yeah Yeahs är att man aldrig riktigt vet var man har dem. De varvar känsliga ballader med muskliga crescendon (*The Sweets* är en överväldigande episk låt som på fyra minuter växer från den ena ytterligheten till den andra) och skapar på så sätt en utsökt platta där framförallt Karen O glänser som solskimmer i en vårbäck. Hennes närvaro framför mikrofonen är monumental, hon är vår tids Debbie Harry. Hon liksom "gär

igenom" mediet på samma sätt som naturliga tv-personligheter inger trovärdighet via dumburken. Men det är klart, har man en trummis och gitarrist bredvid sig som båda är som en del av sitt instrument går väl det mesta på räls.

Mest imponerande är ändå helheten och gruppens låtar. Här finns ett stort antal hits redo att kablats ut till jordens rocktörstande generationer – *Way Out* är en söt låt med självklar refräng, *Phenomena* flirtar med LL Cool J:s *Phenomenon* och *Cheated Hearts* kastar mig mellan pogodans och kontemplation. *Dudley* är ett av plattans bästa spår och avslutande nynnvänliga *Turn Into* får mig att trycka igång skivan igen. Yeah Yeah Yeahs står med *Show Your Bones* som jag ser det inför sitt stora kommersiella genombrott. Något annat vore ett hån mot god smak. Det inser du också när du omsluts av bandets varma famn.

Gary Landström

fler recensioner på
www.groove.se

CD 3 • 2006

Nu är nästan sommaren här – hurra! Och med den följer Grooves CD#3. Ja till våra prenumarer alltså. Dessutom kommer fem stycken att vinna biljetter till årets Roskildefestival, tävla på www.groove.se! För att få 10 nummer av Groove inkl skiva hemskickad och chans till fantastiska vinster: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress.

1 Scar Symmetry

The Illusionist

Denna gång brakar vi igång plattan med tung, riktigt erfaren och laddad death metal fast med melodiosa tendenser. Det bästa från båda världar alltså. Vackra syntar och helvetesgrowl, twingitarrer och mördardubbelkaggar om vartannat. Och resultatet är mäktigt. Nästa stora svenska metalexport, manne? www.scarsymmetry.com

2 Cannibal Corpse

Make Them Suffer

Sverigeaktuella rutinerade dödsmetallarbetarna Cannibal Corpse tione platta heter *Kill*. Den spelades in i Florida men kvintetten låter mer som bandet från Uranus mörka sida. Brutala och sylvassa riskerar de att slita sönder mänskligt kött om de bara får chansen. Självklart är tempot upptrissat, men inte utan finesse. Frustrationsnivån är ohälsosamt hög. Lyssna på egen risk. www.cannibalcorpse.net

3 Uniform

Fight Love with Love

Straight outta Örebro kommer dessa riffrockare som i rakt nedstigande led kan härledas till The Hives och MC5. Med extremt smittande powersväng och slyngelattityd i sången är *Fight Love with Love* en pralin att njuta av tills tänderna faller ur. I energi och självförtröende påminner de definitivt om sina äldre (och lite mer framgångsrika) kollegor från Fagersta... www.uniformband.com

4 Backyard Babies

People Like People Like People Like Us

Titelspåret från nya albumet bådär endast gott. Nässjö-kvartetten är återigen beredda att rocka röven av Europa, USA och världen bigtime. Efter ändlösa turnéer väntar nu igen turnébussen – fast denna gång med nytt material i bagaget. Och bandet verkar vara starkare än nånsin. www.backyardbabies.com

5 Karin Ström

Psykos

"Blip-bloppig singer/songwriter-synth" kallar 29-åriga Karin Ström själv det hon gör framför datorn. Och denna finstämda kärleksvisa med sin rättframma och underbara refräng

är en sådan mutation. Karins känsliga sångstil och –röst är en annan stor tillgång, den är inbjudande och lekfull, behaglig och naken – och ytterligt levande. www.karinstrom.se

6 Emma Nordenstam

Tåglåt

Nästa kvinnliga singer/songwriter med elektronisk ljudbild är Emma Nordström som teamat upp med Bob Hund-organisten Jonas Jonasson för att fånga ögonblicksbilder från ett tåg. Lite mer knirktigt och ojämnt i ytan än Karin Ström, men Emmas härliga fraseringar är mer direkta. Hennes sånger hoppar ut från högtalarna på ett självklart men bräckligt sätt. www.emmanordenstam.se

7 Ital Skurk

Mycket av allt

Sveriges känsligaste baktaktspoeter är tillbaka efter förra årets magnifika reggaejulska, denna gång blickar de framåt mot sommarens (och vårens...) ankomst – fullängdaren är kallad *Låt solen skina*. Fingertoppskänslan är kalibrerad, nivåerna behagligt anpassade och melodin glittrande som en badsjö i en granskogsglänta. www.vesper.se

8 Wojtek Goral

I Won't Stop and I Won't Slow Down

Denne polsktättade och högst meriterade saxofonist/pianist/kompositör/producent omger sig på plattan *No Exit* med idel jazzigt funkiga musiker för att låta inspirationen flöda. C-M Carlsson greppar micken och jazzklubbiga *I Won't Stop and I Won't Slow Down* kör igång. Ljuv musik uppstår. Något genuint inspirerande att upptäcka. www.cmcmusic.se

9 Petrus

You Don't Know Me

Med en röst som sammet och stålull guidar Petrus oss genom melodimjuka *You Don't Know Me*. Sveriges behagligaste pipa liksom breder ut sig som en framträttande solstråle i tjältyngda Norden, och om det är något den stressade moderna människan behöver just nu är det denna själens lisa. Tack Petrus! www.petrusmusic.com

10 Howe Gelb

But I Did Not

Denna repetitivt uppbyggda låt trollbinder med sina himlasuktande köror, trumvispar och steel guitar. Howe Gelb sitter som stabil kontrollant mitt i ringens centrum. Med Lou Reed-vibbar i luften växer sig *But I Did Not* till en feelgood-hit på independentnivå för alla

som inte nöjer sig med skvalradio. Slidegitarren i slutet är magnifikt minimalistisk. www.thrilljockey.com

11 Rigas

We are Here to Stay

Aktuella debutfullängdaren heter *This Year Has Been Good to Me*. Artisten Rigas. Mannen bakom detta hypnotiskt kantiga lo-fi-projekt Henrik von Euler. Och det låter som inget annat. Närheten till barnet i sig själv har Henrik definitivt behållit, denna infantila popdänga är 2006 års mest oväntade öppning i molnen. www.rigas.blackside.org

12 God Damn Trio

Said and Done

Härda och massiva som en ångvält krossar God Damn Trio allt i sin väg. Trots att de bara är tre killar fattas det ingen kraft i musiken och de lyckas faktiskt skapa melodier mitt i stenkrossandet. Parallellt med Queens of the Stone Age är inte felaktiga och dynamiken i *Said and Done* gör att den växer med varje genomlysning. www.goddamntrio.com

13 Holiday with Maggie

Leaving with the Lights On

Emorockande duon Holiday with Maggie låter sitt andra band Monastir ligga på hatthyllan medan de satsar på att få folk att nymna på *Leaving with the Lights On* istället. Och Magnus Björk och Marcus Olsson kan det här med intensiva melodier, det hörs med en gång. I gränslandet mellan powerpop och indierock håller Holiday with Maggie flaggan vajande. Med naturlig stolthet. www.holidaywithmaggie.com

14 The Martial Arts

Toothpaste

Denna Glasgow-trio formigen sprudlar av chosfri och pubertetsbubblande charmpop. Skaffa EP:n *Do it Riot Grrl* så fattar du vad jag

menar. Paul, Sean och Gregor ser inga moln på pophimlen – och varför skulle de? Karriären ligger öppen, kanske vill NME hypa dem ett par månader för att de spelar sån förbaskat bra musik? www.themartialarts.org

15 Casino66

Feel for You

"Bad boys like me can only bring you hell" är en textrad från *Feel for You*, gissar att bandet gillar att odla sin egen rockmyt. EP:n *Deliver Light* spelades in i hemstadens kända Tam-bourine Studios och bandets sex medlemmar siktar med sin melodiosa rock mot höjder som Queen, Stones och Guns n' Roses nådde till. Detta är ett steg på vägen. www.casino66.net

16 Dirty Denim

Money Money Money!

Fullt ös medvetelslös! Torslanda-kvartetten Dirty Denim har hittat ett excellent bandnamn – de låter precis som man föreställer sig. Riffsolon på den distade gitarren och rejält rockdriv i rytmsektionen bakom Rickard Hellgrens utlevelsefulla sång. Och pengar är väl i alla fall en av drivkrafterna till att man startar band? www.dirtydenim.se

17 The Scraggs

In the Devils Hands

Ännu ett tillfälle att droppa MC5 som stoora förebilder blir det när Gävle-kvartetten The Scraggs sparkar igång *In the Devils Hands*. Iförd tajta svarta rockslängelkläder ålar Antonio Stiletto fram plågad och andnödd sång många band skulle döda för. Så här bra lät garagerock bara i slutet av 60-talet. www.thescraggs.com

18 Babylon Bombs

Hometown Hero

Är det glam/sleazero du kräver ska du göra som japanerna: ta dig an Babylon Bombs. Med de klassiska attributen smink, nagellack och läder (samt riffglada gitarrer och lättantändliga refränger) kastar de in sin "saturday night drink'n'roll i mixen. Och vem kan motstå detta? Hardcore Superstar har fått seriös (?) konkurrens i genren. www.babylonbombs.net

19 Ninja Dolls

Mark My Words

Vi avslutar Grooves aprilupplaga med en punkrökare. Jeansjackor, tatueringar, mörkt hår, jänkabilar och en jävla fart på punkrockspartyt bjuds av kvintetten Ninja Dolls. Albumet inspelat i Falun heter *Cheap Tricks*

Sony Ericsson

MY PHONE – MY MUSIC

The new W810i Walkman® phone

- Speltid upp till 30 timmar • 512 MB Memory Stick PRO Duo™ • 2.0 megapixel-kamera med autofokus • Stereo headset och USB-kabel • FM-radio med RDS

BOK

ROBERT LAGERSTRÖM

Freak – Boken om Freddie Wadling

REVERB FÖRLAG

Går det att tränga igenom en myt? Freddie Wadling beskrivs oftast som en gåtfull musiker med en speciell röst och missbrukare som utövar svart magi. Journalisten Robert Lagerström vill, bortom mediabilden, berätta vem personen Freddie Wadling egentligen är.

Lagerström, som är bekant med Freddie Wadling sedan åttiotalet, har varit ambitiös i sitt grävande. Intervjuer med släktingar, bandmedlemmar, samtals med huvudpersonen själv, tidningscitater och författarens eget berättande varvas i en stundtals virrig spindelväv.

Boken är inte bara en personlig biografi. Den är ett tidsdokument över en betydelsefull period i alternativ svensk musikhistoria. Särskilt Radium 226.05 skildras, multimediala bolaget som bland annat gav ut Cortex, Blue For Two och Union Carbide Productions musik.

Lagerström berättar om allt från uppväxten, drogerna, punken, vissångerna och teatern till ännu mera droger. Så intressant är det inte att läsa om gång på gång, jag skulle hellre se att författaren gått djupare i den musikaliska analysen.

Många historier blir ibland motsägelsefulla. Freddie och människorna runt omkring honom har olika beskrivningar av omständigheterna. Att förbannelsen Freddie Wadling gav Kal P Dal skulle ha tagit skåningens liv såväl som att Freddie själv överlevde ett brustet magsår tack vare indirekt rådgivning från Captain Beefhearts mamma. Ja, det är underligheter som egentligen bara kan lämnas därhän.

Boken berättar enormt mycket om Freddie Wadling och hans liv. Jag är glad för att Robert Lagerström har skrivit den. Men bakom myter, droger och musikalisk förmåga finns det alltså en viss Freddie Wadling ... själen vi inte kommer närmare.

Johan Lothsson

DVD

DIVERSE ARTISTER

We Built This City – A Documentary on Electronic Music Made in Cologne

C/O POP/IMPORT

Ingen kan ha undgått Kompakts segertåg inom technon i världen. Inte minst i Sverige där det öppnas hyllningsklubbar och webloggar som ägnar sig åt allt som har med Köln-bolaget att göra. Visst håller deras släpp också oftast mycket hög kvalitet. Men det är faktiskt lite kul att se den här filmen där de ingår som ett av många skivbolag från Köln. Inte för att de blir sämre för det, bara att man ser att kreativiteten flödar och att allt bra från Köln inte är kompakt.

Andra bolag som Areal, Ware och Sonig får här visa upp sig i intervjuer. Det är så *We Built This City* – en titel som för övrigt mest anspelar på Baxendale, inte Starship om nu någon skulle tro det – är uppbyggd: intervjuer följer på varandra med artister och/eller skivbolag som bor eller har bott i Köln. Andra discen innehåller en del roliga videor som alltid lika sköna Justus Köhnckes lumparhistoria *Was ist Musik*. Jag saknar en del små bolag som Treibstoff, men i övrigt är det en intressant dokumentation om en kreativ stad som dock inte verkar ha världens roligaste klubbscen. Men skivbolag och artister har de så att det räcker och blir över. Kanske därför en del

av de som medverkar redan hunnit lämna staden?

Mats Almegård

TIAMAT

The Church of Tiamat

CENTURY MEDIA/METAL MIND

I exakt samma anda som Pains DVD tidigare i år kommer Tiamats *The Church of Tiamat*. Samma produktionsbolag har bäddat för likheterna: inspelat i polska Kraków (under turnén med Pain), polsk reporter som intervjuar bandmedlemmar, bra konsertbilder på bandet, få bilder på publik, bra kamerabudget och ett scenframträdande utan större fart på musikerna. Det ska det inte vara heller – Tiamats vackra, gothiga musik bär fram sig själv.

Bonusgrejer är videor, smakprover från liveshower genom åren (bland annat från Stockholm 1990) och, som tidigare nämnts, en intervju med frontaren Johan Edlund. Gitarristen Anders Iwers sitter också med men svarar betydligt mer sällan på frågorna.

Och precis som med Pains DVD är det mycket för pengarna.

Jag efterlyser dock lite mer fantasi i en sådan här produktion. Intervjun kunde till exempel ha skett på ett betydligt roligare, mer Tiamat-förknippat, ställe än vid ett bord i ett anonymt rum i Polen. Idag, när dokumenterad vardag har blivit lika vanligt som kinamat, måste band och bolag lägga ner lite mer hjärta och hjärna i sina bonusgrejer. En filmad dag med Johan Edlund hade gett tusen gånger mer. För fasiken, bara att se killarna beställa hamburgare på Lasse på Heden och lyssnat till interna skämt hade sagt mer än vad vi nu får reda på.

Torbjörn Hallgren

Album

ARCHIE BRONSON OUTFIT

Derdang Derdang

DOMINO/PLAYGROUND

Det kan hända att jag har en sådan dag då jag bara inte orkar, men det hänger en lätt deprimerande amatörkänsla över Archie Bronson Outfits larmande garagerock. Den är rå, primitiv och monoton. Dessutom hyfsat catchy. Felet ligger i att den mekaniska uppbyggnaden medför en oundviklig stelbenthet. Och den smittbärande monotonin orsakar att jag inte får ut mer av *Derdang Derdang* än av att lyssna på ett järnverk eller dansa med kapten Träben.

Men vill man ha sin kopp te skramlig och primitiv kan man söka sig till Archie Bronson Outfit. Åtminstone för att få sig en känga på hakan i liveformatet.

Christian Thunar

ASTEROID/BLOWBACK

Asteroid and Blowback

FUZZORAMA

Lilla bolaget Fuzzorama Records är mest känt för sina snygga utgåvor med de tunga rockarna i Truckfighters. Liksom de tidigare titlarna är den här splitskivan med banden Asteroid och Blowback en grafiskt snygg platta, som också visar att det här är två band med mycket skägg, flummiga lättitlar och minst en känga i 70-talshårdrocken.

Splitskivor på CD är onekligen ett märkligt koncept eftersom hela idén med en sida var helt borta. Asteroid får i alla fall äran att ha sina sex låtar först. Kanske är det produktionen men visst låter öppningslåten *Supernova* lite otajt. Ljudet är inte så kul, särskilt trummorna låter mesiga och lite Studieförbundet. Låt- och idémässigt är det inte så tokigt även om låtarna går lite upp och ner. Snygga detal-

jer, som percussionpåläggerna i *Supernova*, varvas med osäkra partier. Asteroids främsta kvalitet är sången som höjer bandet ovan källarnivå. Musikaliskt bjuder trion på en mustig gryta av 80-talsfuzz, 70-talshårdrock åt det flummigare hållet och glamrock. Mudhoney, Led Zeppelin och Kiss är ungefärliga referenspunkter.

Blowback rör sig i snarlika vatten som sina kollegor fast är något hårdare och mörkare. Även Blowback försöker sig på rytmska finesser som kommer bort på grund av produktionen. Ljudet saknar kropp, det känns som om alla delar av musiken är separerade från varandra och därför upplevs nog banden som mindre samspelta än de egentligen är. Framförallt är trumljuden ett problem, det låter som om trummisarna sitter i ett annat rum än de andra i banden. Om Asteroid låter lite Zeppelin så är Blowback mer Sabbath, särskilt på låten *Autumn Leaf*. Båda banden har definitivt förmågan att skriva feta riff men inte tillräckligt feta låtar. Än så länge vill säga.

Isac Nordgren

BACKYARD BABIES

People Like People Like People Like us

SONYBMG

De som har haft troget förefestssällskap i Backyard Babies tidigare album bör kanske tänka om en aning. För även om de på intet sätt övergivit rocken så återfinns det inte längre en kanonad av energitinna partyraketer. Att Hellacopters Nicke Andersson suttit i producentstolen gör såklart sitt, men det innebär samtidigt inte att något grundläggande saknas i bandets musik. Två steg tillbaka för att kunna ta ett steg framåt, på ett ungefär. Och förstasingen *The Mess Age (How Could I Be So Wrong)*, *Disfunctional Professional* och *You Cannot Win* lär ganska raskt få tivilare på bättre tankar. Om inte annat så bör det som brukligt vara plattan i mattan när det nya materialet luftas under den pågående varturnén...

Niklas Simonsson

BASELINE

Mixtape Vol. 1

BASELINE MUSIC

Tvårs över Atlanten är mixtapes såväl en DJ:s extrainkomst som artisternas sätt att göra sig ett namn och sprida en hype. Med artister som Paragon, Fattaru, Timbuktu, HighWon och Petter kan Baselines *Mixtape Vol. 1* vid första anblicken se ut som en våt dröm för den svenska hiphoppubliken. Petter bidrar med, precis som titeln *Exklusiv Shit* avslöjar, osläppt material och Fattaru gör detsamma med låten *Imorgon*. Tyvärr känns stora delar av plattan som att det är artisternas överblivna skäpmat de nu ger ifrån sig. Tonen av glad amatör-afton blir stundtals alltför påtaglig då till exempel akterna Legav och Lorentz båda känns som artister ståendes i startblocket av sin rapkarriär. Till och med Fattarus vid det här laget rutinerade Mackan ger på *Som D vore 93* ett utmattat och skrivkrampartat intryck. Masse drar på två låtar sitt strå till stacken, men bevisar mer att även solen har sina fläckar än att han kan orsaka gnistor.

Mitt i allt mörker finns dock några få ljuspunkter. Producenten Prinsen har till Special Blends Malmömedlem Fu Dogg levererat ett djungelpulserande beat som bör kunna sätta fart på danshöften. Timbuktu och Breakmexanix vet efter sina många samarbeten hur slipstenen ska dras och de lyckas därmed med den, om än lågmälda, *Mediamassakern* smält finputs *Mixtape Vol. 1*:s skrovliga helhet.

Erik Hjortek

BEYOND FEAR*Beyond Fear*

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Bortom fruktan. Med ett sådant bandnamn borde killarna i bandet inte vara rädda för dåliga recensioner. De är inte heller rädda för sekunt låtmateriel – Beyond Fears första livsverk består av icke extraordinär heavy metal.

Det går dock inte att spola det här helt. Ingen mindre än sångaren Tim "Ripper" Owens (ex-Judas Priest, Iced Earth) har satt ihop band och låtar. Och alla hans sångsatsar är som gryyere för ostålskaren. Med en sån kille i sångbåset lyfter alla band sig flera meter.

Självbetitlade albumet *Beyond Fear* är en hyllning till 80-talets thrash- och heavy metal. Lyssna på flörten med Slayers *Postmortem* på *Your Time Has Come*, eller till Judas Priest i slutet av *Scream Machine*. Summan av den hårdpackade kardemumman – ett halvbra album med en helbra sångare.

Torbjörn Hallgren

THE BLACK HALOS*Alive Without Control*

I USED TO FUCK PEOPLE LIKE YOU IN PRISON RECORDS

Halgubbig punkrock med passningar åt Ramones, Iggy Pop och mer nutida streetpunks funkar rätt skapligt. Men i längden blir de ständiga fyllekörerna too much. Nästan så att man förleds att tvivla på deras egen tilltro på sin grupp, sitt gäng när de hela tiden måste bevisa att de är en solid enhet som skrälar ihop mot världen.

Producenten Jack Endino borde ha klämt in någon låt från hans underskatade fjolårsplatta *Permanent Fatal Error* för att lyfta denna skiva några snäpp. Bolaget med det kanske dummaste namnet i musikhistorien har i The Black Halo en fullt godkänd, men inte så mycket mer, orkester.

Roger Bengtsson

THE BLACK HEART PROCESSION*The Spell*

TOUCH & GO/BORDER

Pall Jenkins har tagit tillbaka sitt vanliga namn efter en tid som Paulo Zappoli i och med *Amore del Tropico*-plattan. Och det är inte bara namnet som återgått till det normala utan även bandets sound. Nu handlar det återigen om svulstig melankolisk alternativrock med dystra violiner och vackra pianomelodier inbäddade i gitarlarmet. Men processionen lyckas inte övertyga denna gång heller. Jenkins har en svag odramatisk röst som stör snarare än förtrollar. I *Return to Burn* låter det som om Ozzy frontade Tindersticks. Och det är att förstöra något vackert.

Annica Henriksson

BLAKE*Planetizer*

WOLFGANG/PLAYGROUND

På finnarnas tredje album märks det tydligt att de tidigare varmt upp åt både Mustasch och Black Label Society. Tuffa Zakk Wylde-riff och ännu tuffare Ralf Gyllenhammar-stämman är precis vad som krävs för att en gråmulen vardag ska få något festligt och festligt över sig. *Planetizer* när inte riktigt fram till *Above All*-klass men är ändå bland det bästa jag hört från Finland på bra länge.

Roger Bengtsson

BRICKHOUSE*Walk of Shame*

SCANDINAVIAN/PLAYGROUND

Band från Malmö med en förkärlek för rock, blues och soul. Men utan att bli sådär gubbtråkiga som sådana band kan bli. För att kanske använda lite överord så känns Brickhouse som en perfekt sammanfattning av hela Rolling Stones

karriär, även det de inte hunnit bli än... Här finns 60-talet fram till idag, även om kanske mest i små break, men ändå, utan att bli utstuderat, snarare kanske lite väl inåtvända i små, små tidsperioder av musik. Ibland även lite väl anammande det klassiska gitarriffandet, men ändå rätt fräscht. Lite för få riktigt minnesvärda låtar för att kännas riktigt grym. I alla fall på skiva. Live kan jag tänka mig att det rockar de flesta lemmar av en.

Magnus Sjöberg

CANNIBAL CORPSE*Kill*

METALBLADE/BORDER

Kill är väl inte världens mest inspirerade titel och definitivt inte för att komma från Cannibal Corpse. Och omslaget, om min förhandskopia stämmer, känns precis lika oinspirerat. Så hur är då musiken? Jo, den är... eh... oinspirerad.

Jag har halkat ifrån Cannibal Corpse totalt, har slutat köpa deras plattor och när jag senast såg dem i Minneapolis för fem år sedan gick jag efter fem-sex låtar. Det kändes som om ingenting hände, allt gick på rutin och de brann inte längre, det fanns ingen glöd, bara rutin. Och lite så känner jag för den här skivan också. Det finns inget direkt att klaga på, men det finns inget hjärta, ingen passion, bara något slags automatiskt hamrande eftersom de inte har något annat att göra. Och ser man det på det viset så visst, nya plattan *Kill* är ju säkert bättre än att stämpla eller stå i en korvkiosk när man är en 40-årig man med bisarr fantasi och nackskador, men det är också allt. Tyvärr.

Mathias Skeppstedt

CHARLEY HORSE*Unholy Roller*

PEOPLE LIKE/BORDER

Hoppa in i bilen, spänn fast dig och bered dig på en resa som till hälften kastar in dig i en gammal gangsterrulle och samtidigt får dig att röja loss järnet som om du hade Sex Pistols i brallan.

Sättningen består av fragment av allt från Nashville Pussy till The Cramps och tillsammans har de gått in i studion för att plugga in sina rostiga gitarer. Efter att ha hållit i sig whisky till frukost fortsätter de med samma kost till lunch och middag för att skapa den rätta känsla av strukturerat kaos.

Redan i öppningen sätter de ribban högt med singeln *Bad Ass Dad* och den titeln etsar sig fast i huvudet. Om och om påminns jag sedan att det här är ett gäng som fötts tатуerade och att de gick på whiskeyn direkt, istället för att suga på tuten.

Om du inte redan köpt en gammal jänkare att cruisa runt i, kan du räkna med att det känns som du sitter i en – oavsett fabrikat på ditt åk.

Samuel Olsson

CHARLIE HUNTER TRIO*Copperpolis*

ROPEADOPE/SHOWTIME

Instrumental jazzrock är inte den genre jag kan allra bäst. Faktum är att jag nästintill tyckt väldigt illa om just den genren. Ett evinnerligt gnuggande av strängar och trummor. Charlie Hunter Trio slår håll på mina fördomar. Visst, Charlie och hans polare gnider strängar och skinn till förbannelse. Men på ett sätt som inte stör så himla mycket. Man blandar de musikaliska utsvävningar mellan att låta saxofon och gitarr få ungefär lika mycket utrymme.

Men en hel platta är för mycket. I mindre doser, såg en kanske tre-fyra låtar, så är det riktigt njutbart.

Per Lundberg GB

ANNA CHRISTOFFERSSON & STEVE**DOBROGOSZ***It's Always You*

BONNIERAMIGO

Inledningsvis en välbekant metafor, välanvänd för att beskriva såväl svenska förorter som landet med storebrorskomplex i väst. *It's Always You* är en smältdegel, en mix av kulturer och nationaliteter. Jazz, rock, pop, gospel, blues, visa, musikal... alla genrer i en enda salig röra. Salig även i andra bemärkelser. Det vilar något andligt, eller åtminstone småreligiöst, över musiken. Det är nästan omöjligt att tala om referenser, men inte för att de saknas utan för att de verkligen flödar.

Trots att jag inte hört det förut känns det betryggande välbekant. Som en söndag hemma hos mormor, sköna insuttna soffor, mjukt inramade foton, sju sorters kakor som smälter i munnen, och en vag doft av sköljmedel och rosenparfym. Avslappnande hemtrevligt och skönt, men samtidigt lite långtråkigt. Det hade varit på sin plats med något övanta. Som att en av musikstilarna tog över helt. Men, det händer inte. *It's Always You* är ett välbalanserat, finstämt och därmed intetsägande album.

Gabriella Fäldt

THE COMSAT ANGELS*Sleep No More*

Fiction

The BBC Sessions 1979-1984

RENASCENT/BORDER

Londonbolaget Renascent har specialiserat sig på återutgivning från det musikaliskt både utskälda och hyllade 80-talet. I new wave-svallet efter punken fick The Comsat Angels en liten hit med *Independence Day* från sin första fullängdare.

Andra albumet *Sleep No More* är mörkare och obekvämare än debuten – tänk Echo & The Bunnymens krokodiler snarare än Simple Minds. Tung stilerad rytmsektion som inte rör sig en millimeter tillsammans med kalla svepande gitarer som kommer och går. Jag trivs som alltid i den stränga brittiska dunkelheten.

Skiva nummer tre, *Fiction*, är inte av samma snitt. Här får synten större spelrum och melodierna är poppigare, mer Depeche Mode helt enkelt. Några av extra-spåren – båda albumen rymmer singlar, B-sidor, demos och out-takes som bonus – är punkigare och påminner om Peter Dinklage med malande gitarr i botten av mixen.

Time Considered As a Helix of Semi-precious Stones kallas bandets samlade inspelningar i den statliga radiokanalen fram till 1984. Gruppen känns självsäker och fokuserad. En del spår är bättre än albumversionerna.

The Comsat Angels är ett band som inte haft några större kommersiella framgångar, och återutgivningarna kommer inte att ändra på det. Är du nyfiken börja med BBC-sessionerna.

Johan Lothsson

THE COUP*Pick a Bigger Weapon*

ANTI/BONNIERAMIGO

The Coups vokalist Boots Riley skulle kunna misstas för Spearheads Michael Franti. Deras mjukt formade röster funkar båda lika bra, dessutom har de samma kritiska ståndpunkter vad gäller det amerikanska samhället vilket behövs hos The Coup som annars riskerar att bara bli ett skojsigt nonsensprojekt. Detta gör faktiskt att The Coup snarast påminner om Frantis gamla band Disposable Heroes of Hiphopcrisis. Paralleller med Outcasts ljudbild och mickteknik är också uppenbara, så du fattar att The Coup kommer att klara sig bra i framtiden. Ett socialt medvetet och

konstruktivt innehåll i texterna framfört på ett funkigt och underhållande sätt – vad mer behövs? Och årets lättitel gör inte saken sämre: *Baby Let's Have A Baby Before Bush Does Somethin' Crazy*.

Gary Landström

DEAD PREZ

Dead Prez Presents M-1 Confidential

SOTTI/PLAYGROUND

M-1, ena halvan av Dead Prez, levererar ett tungt och angeläget album med samma pondus och sociala patos som när han jobbar med musikaliska partnern Sticman. Kända producenter, samplingar och gäst-artister lyser med sin frånvaro (well helt sant är det inte, Styles P, Q-Tip, Cassandra Wilson och Ghostface dyker faktiskt upp) vilket i mina öron stärker *M-1 Confidential*. Och i vanlig ordning blandas sköna beats med analyser av samhället i stort och smått (läs: hård kritik av regeringen) av detta modelejon och aktivist med starka band till sin bakgrund både i USA:s slum och Afrika. Frihetstörsten är självklart stor i låtarnas ämnesval och kravet att inte förföljas och bevakas av staten ekar som ett mantra. Dessutom njuter jag av K'Naans sångröst i *'Til We Get There*, kantiga hejklackslåten *Gunslinger* och *Love You Can't Borrow*.

Gary Landström

DICK DIAMOND

Dick Diamond

RED ANGEL/SOUND POLLUTION

Det sköna med ny musik är att inte känna igen den sedan tidigare. Men när jag hör Dick Diamonds sköna rastarytmer förväns jag att jag inte hört dem förut. Det är ju precis den musik jag älskar och som är mest Tess. *Revolution Time* inleder plattan med skönt smakprov på toasting. *No Need for Medications* intro med klaviatur är skönt svängigt. Glad sprallig musik kombineras med Mattias, Thomas och Thomas sköna stämmor. I mitten av låten får trummisen Richard visa vad han går för, följt av ett svar från blåssektionen. Ett musikaliskt mästerverk med variation. Ska-tastiskt helt enkelt! *Other Ways* intro låter som Bob Marleys *I Shot the Sheriff*. Det som impar mest är den musikaliska närvaron.

Dick Diamond är sju stockholmskillar; Thomas, Martin, Richard, Mattias, Marcus, Thomas och Sven. Till albumet har deras vänner hjälpt till, bland annat Doktor Kosmos Andreas Palmberg, Putte Wickmans Orkesters Mats Männell och Hjalmar Tuisku från Repeaters. Internal Dread har mixat ihop materialet på ett genialiskt sätt. Målet var att tillföra något nytt till Sveriges reggae- och skascen. Visst påminner vissa låtar om en del annan ska jag hört och ganska mycket om legenderna Kalle Baah från deras glansdagar. Men det gör inget! Genomgående är det instrumentala skönt bra, basen är konsekvent närvarande, liksom glädjen.

Jag är glad att jag lärt känna Dick Diamond, skivan kommer göra mitt liv lite lättare att leva i väntan på sommaren. Och mina drömmar om Västindien och palmer långt borta på andra sidan blå känns plötsligt ganska nära ändå.

Therese Ahlberg

DIO

Holy Diver – Live

EAGLE/PLAYGROUND

Jaha ja. Senaste livealbumet från Ronnie James Dio med kompband kom ju så sent som i fjol. Så denna platta förefaller inte jättebefogad. Även om detta är en specialare – hela det klassiska albumet *Holy Diver* framfört rakt av. Inspelat i London under fjolåret. Dessutom lite blandat smågodis från hans tid i såväl Black Sabbath

och Rainbow. En skaplig dubbel-CD, om man ser det på ett sätt.

Samtidigt är inte *Holy Diver* direkt *The Wall* eller *Sgt Peppers Lonely Hearts Club Band*. Ska man göra en stor sak av det förgångna ska det finnas fog nog. Och frågan är om det gör det i detta fall. Med två decennier på nacken har hela albumet inte åldrats med värdighet. Och det inslängda trumsolot i *Gypsy* är ju inte direkt ett dödsfräsch tilltag...

Niklas Simonsson

DIVERSE ARTISTER

Idol Tryouts Two

GHOSTLY INTERNATIONAL/PLAYGROUND

Två samlingar i en får man här, när bolaget Ghostly International visar upp sitt stall med artister. Inget som direkt känns som det skulle funka i tv-tramset Idol, utan betydligt intressantare. Ena CD:n innehåller poppigare musik åt synt-hållet (Solvent, Matthew Dear, Dabrye), medan den andra har mest elektronika åt ambient- och post-rock-hållet (Loscil, Sybarite, Tim Hecker, Richard Devine).

Många bra låtar och mycket utfyllnad, precis som det bruka vara med skivbolags-samlingar. Tar man bort hälften skulle man nog kunna bränna ner en riktigt bra enkel-CD-samling. Särskilt Skeletons & The Girl-faced Boys *Fit Black Man* och Terre's New Wuss Fusions *Love on a Real Train (Risky Business)* förtjänar en större publik.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

Lesson No 1

BORDER

Skivbolagssamling. Imperials artister har ett dämpat något sänar homogent uttryck. Broderligt (de är alla män) har banden fått två spår var att visa upp sig på. Det finns dock ett sladdbarn, Paperplane, som får nöja sig med ett; *Grow Young* har varit ute länge nu, den bygger på traditionella grepp och är just en hederlig skön popdänga.

Eskju Divine sitter fast i ett storslaget och pretentiöst Coldplay-gränsland. Det upplever jag som en väldigt trist tillvaro. Vad José González gör vet både du och jag sen innan, vilket även engelsmännen nu upptäckt. Samlingens betydelse hade stärkts om González presenterat nytt material.

Bäst är ändå göteborgaren Martin McFauls nuggets. 60-tals-inspirerad psykodelia som *Boogie Dreamin* är mer än en strävan. Genuint är ett stort ord, men det ligger nära att ta till. Input från medlemmar i The Soundtrack of Our Lives känns helt adekvat.

Tummen halvvägs upp för både Samuraj Cities och Melpo Menes electropoppiga melodier. TLS ambienta drömtripp plockar aldrig upp mig. Föredrar en returresa med My Bloody Valentine istället.

Johan Lothsson

DIVERSE ARTISTER

Mr Gillis reggaepropaganda – vol 1

SWINGKIDS/BORDER

Mr Gillis eggaepropaganda inleds med ett kaxigt intro där Mr Gillis himself, reggaens okrönte konung i Sverige, presenteras storartat av Governor Andy.

Detta är det bästa som hänt mig på länge. En dokumentation med det best of svensk reggae, knappt så att det kan bli bättre. Givetvis är många artister från Mr Gillis eget bolag Swingkids med. USCB Allstars, Governor Andy, Sture Alléns Dansorkester är några, alla med låtar från sina nya album. Tanken bakom mixtapet är att få fler att få upp ögonen för svensk reggae genom en snabb nostalgisk resa tillbaka i historien med det bästa samlat. Men mixtapet bjuder även på en framtida glimt

- många artister har med färskt material. Skivan kommer spridas gratis på nätet, varför undrar du säkert? Mr Gillis svarar att han vill att fler ska få upp ögonen för hur mycket spännande svensk reggae som finns. Och jag hoppas att ni tar chansen!

Mina favoriter: ett kärt återseende av Storsien som jag inte hört av sedan Skåne reggaefestival. En välbehövlig *Satta dub* med Kultiration, lite skön dub med Lion Army, *Det brinner i Paris* från Helt Off med Timbuk i spetsen, Lasse Bantons *Krigare*, *Play with Fire* med Papa Dee, Million Stylez med *Gimme the Strength*, Samlingen avslutas med behagliga *If You Love Somebody* med Roots Circus. Se det som en investering i din skivsamling.

Therese Ahlberg

DIVERSE ARTISTER

Rackaz

VP/PLAYGROUND

Under det senaste året har producentparet Downsound haft flera hits på de jamaicanska listorna och på samlingskivan *Rackaz* har de samlat allesammans. Plattan börjar med deras senaste stora framgång, den otroligt smöriga men samtidigt hjärtskärande *Lucky You* med stjärnskottet Nanko. "Lucky You, You've got a woman to go home to/Lucky You, You've got some kids to attend to/I've got to find me myself a woman", klagar den unge sångaren med sin harmonizerdränkta röst. Det är en låt som balanserar på gränsen till smetig men som klarar sig och därför blir ännu starkare. *Lucky You* följs av ytterligare två versioner på rytmen Sweet Sop. Först ett möte mellan kungen och en av hans prinsar, Jah Cure och Fantan Mojah, i *Dem Nuh Build Great Man*. Det är som att blanda fett och socker en söndag, det kan inte gå fel. Harry Toddler's version är inte lika bra, men okej. Efter framgångarna för Richie Spice, I Wayne och Fantan Mojah blåser det en stark rootsvind över Jamaica. Harry Toddler, som tidigare bara varit känd för att låta lik Elephant Man, gör samma steg ner från dancehallgolvet som Kiprich tidigare gjort.

Nästa stora hit på plattan är den smått fantastiska *Hail to the King* med Fantan Mojah över nyahbingirytmen Maroon. Den följs av Sizzlas version på samma rytm som är bra men varken Jah Cure eller Richie Spice kan rädda sina versioner trots att de är grymma sångare. Det blir bara för smörigt. Inte ens Luciano är sig riktigt lik.

Den tredje stora hiten är *True Reflection* med Jah Cure men den håller, till skillnad från de andra två, inte alls. Den faller, trots att jag håller Jah Cure högre än någon annan, över på fel sida av den där gränsen.

Downsounds rytmer överlag är väldigt smöriga men de mjuka rytterna verkar onekligen gå hem på Jamaica just nu. Det är först tio låtar in på skivan som lyssnaren möter någon form av motstånd när Capleton karaktäristiskt spottar loss med sin raspiga stämma. *Invasion* är en riktigt bra låt, den smöriga rytmen lockar fram det mest melodiska i Capletons sångstil. Efterföljande *Hungry* med Fantan Mojah har blivit en större framgång och är visserligen betydligt smörigare men också schysst.

Sammantaget kan man definitivt konstatera att Downsound är väldigt skickliga på den här typen av produktioner och att de också tycks ha förmågan att locka fram det bästa ur många sångare. De lär säkert bli att räkna med även i framtiden.

Isac Nordgren

DIVERSE ARTISTER*Soca 101 – Volume 3***DIVERSE ARTISTER***D'Soca Zone – 6th Wukk Up*

VP/BORDER

Musiken: glada och digitala karibiska rytmer i ett högt tempo. Artisterna: Edwin Yearwood, Bud, Kevin Lyttle och många fler. Låtarna: heter saker som *Jump And Wave*, *Fire Me Up* och *Ah Feel to Party Tonight*. Stämning: karneval och fest, fest, fest.

I ovanstående programförklaring ligger både förtjänsten och problemet med den moderna socamusiken. Det är glatt och dansvänligt. Men, det är också "bara" glatt och dansvänligt. Här finns inga egentliga nyanser. Ingen sorg, inga långsamma rytmer. Bara glada miner och full fart. Men, det är förstas också meningen.

Socamusiken är skönt nog också totalt befriad från allt vad pretentioner heter. Taffliga syntljöd? "Vadå, det låter ju fräckt!". Sno refrängen från *When the Saints Go Marching in*? "Hur coolt som helst!".

De här två samlingarna – båda utgivna av reggae- och dancehallbolaget VP – fungerar som goda inkörspporter till den karibiska musiken. Ungefär som *Reggae* Gold-serien fungerar som en introduktion till modern reggae.

Daniel Axelsson

DIXIE WITCH*Smoke And Mirrors*

SMALLSTONE RECORDS

SAHG

I

REGAIN/BORDER

Både jänkarna Dixie Witch och norrbaggarna Sahg hämtar sin näring från 70-talets hårdrocksscenen. Trion från Austin har hållit igång sen slutet av 90-talet och de omvandlar ursprunget till ett klassiskt southern sound i stil med Molly Hatchet och ZZ Top men med lite hårdare kanter.

Kvartetten från Norge, med medlemmar från bland annat Gorgoroth och Manngard, har bara något år på nacken och väljer en tyngre och doomigare variant. Trots rätt stereotyp lyrik avgår Sahg hårfint med segern och jag ser fram emot att höra mer av detta band.

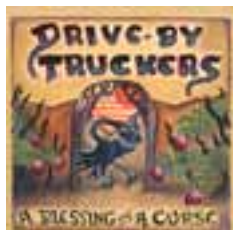
Roger Bengtsson

DOWNPILOT*Like You Believe it*

TAPETE RECORDS

Jag kan fascineras oerhört av de här människorna som lyckas fånga vackra, medryckande melodier, meningsfullhet och skönhet och fart i korta, korta sekvenser. Paul Hiraga är ytterligare en. Korta små sånger, alla nästan outhärliga när man hör dem, en liten del av modern pophistoria komprimerad till vackra små poppärlor. Mycket av ett återhållet, nästan förtryckt, REM i musiken, men ändå alltid så mycket mer. Vackert, skört och starkt. Låna Downpilot ett öra och det är för alltid förlorat. Gudskelev.

Magnus Sjöberg

THE DRIPS*The Drips*

WICHITA/BONNIERAMIGO

Fullt ös, medvetlös. Matt Caughthran, sångare i maffigt hardcorerockande The Bronx, slår sig här ihop med folk från Dis-tillers och Los Lobos. Resultatet? Skrikig, "banka-huvudet-i-väggen"-punk'n'roll.

Det låter envist och amerikanskt. Och det låter bra. Energiskt och högoktanigt. The Drips går på ren kraft, och det gör de nog rätt i, men lite mer trallvänlighet hade inte heller skadat. Nu är det skivans mest melodiosa ögonblick, *16, 16, Six*, som sticker ut mest. Med ett versriff i svängande *The Passenger*-stil och en raspiigt känsloladdad

refräng, blir den ett skönt avbrott från de rasande rockutbrotten.

Daniel Axelsson

DRIVE-BY TRUCKERS*A Blessing and a Curse*

NEW WEST/PLAYGROUND

Bilden av ett gäng poserande hillbillys som flyttat in i finrummet skvallrar om tidstypisk altcountry. Men istället blandas *A Blessing and a Curse* med betydligt mer intensitet.

Inget med Drive-By Truckers är särskilt inkompetent. Men utan dalar, inga top-par. Det enda som är riktigt intressant på jänkarnas sjunde giv är *Gravity's Gone*. En riktigt fin gubbmysig liten sak som hade platsat utmärkt på Rolling Stones *Sticky Fingers* eller The Bands *Music From Big Pink*. *Aftermath USA* gungar också på i släpig föredetting-anda, medan *Little Bonnie* visar upp en mer ömsint sida.

Min starkaste kritik riktas mot det vokala. Särskilt alarmerande blir det när sångerskan Shonna Tucker närmar sig mikrofonen med en stämma som närmast minner om en bakfull Kim Gordon. Inte så skraddarsytt för välsläckt countryrock, alltså.

Christian Thunarf

DRÅM*Drām*

NORDIC TRADITION/CDA

Ibland kan jag tycka det blir lite väl mycket gnekande i både svensk och europeisk världsmusik. Men ofta kommer jag tillbaka till det faktum att det är och ska så vara, i alla fall om den ska ha något gemensamt med folken, och det har och ska den, annars är den inte världsmusik per definition, om där finns någon. Anna Rynefors och Erik Ask-Upmark har väckt upp bordunmusiken, ah, tonen, denna endaste, grundgivande, basala ton, med säckpipa och harpa, och det är riktigt häftigt. Även om det ibland kan kännas långgrandigt som slölyssning, och snälla, det är det inte, det går inte, så är det vid en närmare sådan så fyllt av nyanser, så fyllt av skönhet, så fyllt av skog, tjärnar, snår och storlom. På samma gång en symbios av allt det som var och det som är, av lokalt och globalt, av sanning, lögn, minnen och glömska. Kan inte göra annat än älska. Faktiskt.

Magnus Sjöberg

D'SOUND*My Today*

EDEL/PLAYGROUND

Inte så mycket har hänt med denna norska Brand New Heavies-svängande trio sedan jag intervjuade dem 1997. Deras svala loungejazziga bakgrundssoul är bara lite mindre engagerande och... ja, tråkigare. Så där precis och kliniskt vit att det är omöjligt att bli smittad. För folk utan preferenser.

Gary Landström

EMPIRE*The Raven Ride*

AOR HEAVEN/BORDER

Så detta är alltså vad gamla Black Sabbath-sångaren Tony Martin håller på med idag? Och titta där – gamla Whitesnake-basisten Neil Murray, vilket ju samtidigt berättar precis vad detta låter som. Det låter 80-tal, metal och mera 80-tal.

Detta inte sagt att det är dåligt, det är bara det att det låter så fruktansvärt daterat, sedan spelar det ingen roll att det svänger och att grabbarna vet precis vad de håller på med. Det funkas bara inte. Eller vänta, det gör det ju. På Sweden Rock eller en lördagkväll i Borlänge med lite Sofiero och jeansvästar kommer det här att rocka rejält.

Mathias Skeppstedt

ENERGICA*There Are No Happy Endings*

SANCTUARY/SOUND POLLUTION

Engelska trion Enderica är uppvuxna med typiska 90-talsband som Nirvana, Green Day och Smashing Pumpkins. Det hörs kanske en smula i musiken på deras andra album, även om Enderica är betydligt hårdare. Och mer förvirrande.

Första låten, *Reasons to Be Fearful*, är någon slags skrikig vansinneshardcore. Låt nummer två, *The Smell*, är lite småskum metall med Offspring-aktig refräng. Medan skivans tredje spår, *It Was a Goddam Suicide*, låter grunge och stötig riffrock. Och så vidare.

Jag antar att Enderica vill framstå som "svåra att få grepp om". Lite crazy. Det är de också. Men framförallt är de tråkiga och intetsägande.

Daniel Axelsson

FABIAN KALLERDAHL GALORE*Maxi Music*

CAPRICE/CDA

På precis samma sätt som med Music-MusicMusic visar Fabian Kallerdahl sin förmåga att ta pianojazzen till om inte nya nivåer, så i alla fall flytta fokus för den. Ibland svärtydd, för att direkt återgå till bekanta strukturer. Ibland på ytan enkel och rak för att sedan hejdlöst driva iväg till okända, oanade och bedrägligt attraktiva marker för att komma tillbaka. Som för att väcka äventyrlust, som för att visa vad som kan komma att hända, hur saker skulle kunna vara. Ibland verkar det som att spelet och låtarna är så sprängfyllda av referenser, av reflektioner, av små bekanta fraser som man aldrig får chansen att känna igen, som en gigantisk sampling av rikliga diskografier. Frågan man hela tiden återkommer till är hur mycket som egentligen finns där och hur mycket som ligger i ens egen förförståelse, i ens eget lyssnaröra. Det som dock egentligen är viktigt är att hur rakt eller avigt det än kan vara så slutar man strax öka struktur och ramar och låter musiken bara strömma in i en. Precis som riktigt bra jazz ska.

Magnus Sjöberg

FIVE HORSE JOHNSON*The Mystery Spot*

SMALL STONE/BORDER

Hård syrablues. Två ord som beskriver Ohiobandet Five Horse Johnson ganska bra. Sedan 1995 har bandet spelat runt på klubbar i hela USA som öppnare åt storheter som R.L. Burnside, Queens of the Stonage, Junior Kimbrough, Iggy Pop, Deep Purple och Alabama Thunderpussy. En rätt imponerande CV faktiskt. *The Mystery Spot* är annars en behaglig resa i X2000:s 2:a klass. I restaurangvagnen sitter största influenserna ZZ Top och Captain Beefheart och spelar bridge. Five Horse Johnson gör på sitt sjätte album bluesstandards som just blivit doppade i stål och smekta av syra. Testa gärna.

Per Lundberg GB

DAVID FRANZÉN*Kärlek, frihet och broderskap*

BORDER

Snälla David Franzén, revidera ditt skivomslag! Ett album innehållande en hel del intressanta, finurliga, poetiska och ömsint kärleksfulla texter tonsatta med sköna melodier förtjänar bättre paketering. Nationalromantik i all ära, men en blågul persona och titeln *Kärlek, frihet och broderskap* blir alldeles för mycket. Och, dessutom vilar något pretentiöst över låtarna. Ett lite väl trevande försök att manifestera friheten, göra kärleksrevolution och hylla moder Svea.

Musiken påminner dels om både jazziga och sorgsna svenska singer/songwriters

som Wille Crawford och Lars Winnerbäck, men verkar även ha rötter i Thåström-punk, Lisa Ekdahl-pop och folkvisa.

Jorden snurrar har stor potential utan att bli för rörande och patriotisk. Så, med några enkla grepp, som att rita om omslaget, skriva om skivtiteln och sila bort ett par suveränitets-tributer kan det bli riktigt bra.

Gabriella Fäldt

FRONDA

Etiketten är musik
FRONDA MUSIC/BONNIERAMIGO

"Jag är tillbaks" gapar Fronda när man trycker play på stereon. Och sannerligen, det är han, med albumet *Etiketten är musik*. Fjärde skivan från Västeråsrapparen är en spretig historia med musikinfluenser från bland annat rock, techno, italiensk opera och pop. Det sistnämnda hör man i förstasingeln *Gå härifrån* som behandlar ämnet one night stands och tips på hur man gör sig av med dem dagen efter. Ruskigt rolig och ruskigt poppig. *Irritationsmomentet* har ett helt vrickat Galne Gunnar-beat och är också fruktansvärt underhållande.

Andra ämnen som Sebastian tar upp är det allmänna hatet mot honom och det vi i folkmun brukar kalla pengar. Antingen är han helt seriös angående pengarna eller så är han ironisk på ett ganska oförståeligt och tråkigt sätt. Hatet mot honom som stora delar av Sverige verkar dela är ganska intressant. Det finns ingen annan svensk rappare som diskuteras lika flitigt på communityn Whoa och de flesta är mycket kritiska. Snook är heller inte populära men det finns något speciellt med Fronda som väcker starka känslor. Som Fronda nämner i låten *Bokstävernas baron*: "Jag blev utfryst för jag säger det jag tycker, men hjältarna i gemet, det är de som sprider rykten" så handlar det nog mycket om att han inte kompromissar utan säger det han känner för och det sticker många i ögonen.

Överlag är det en mycket bra och varierande skiva och som jag skrev senast - Fronda har utvecklats! Denna gången handlar det dock mest om det musikaliska planet.

Henrik Lantz

ERIC GADD

Eric Gadd
STOCKHOLM/UNIVERSAL

Den gamle soulgotlänningen Eric Gadd tycker fortfarande att världen behöver fler fjäderlätta låtar med falsettsång om kärlekens kval – och kanske har han rätt. Men i så fall borde han inte upprepa sig som han gör.

Men det är nog omöjligt även om han skulle vilja uppfinna en ny Gadd. Rösterna är ju densamma och de musikaliska ramarna verkar inte heller ha vidgats direkt. Ämnet i texterna är ju som sagt detsamma, kärleken kan man ju alltid sjunga lite grann om. Vågar inte räkna antalet "love" som sjungs på denna självbetitlade, sjunde Eric Gadd-platta.

Också bisarrt att på kort tid sträcklyssna nya plattor från både Prince och hans svenske lärjunge, men hos Prince finns i alla fall moderna inslag. *Eric Gadd* känns bara som en tidsresa till 90-talet. Petters gästspel på *Paradise Peace of Mind* förändrar inte den bilden.

Gary Landström

IAN GILLAN

Gillan's Inn
IMMERGENT/PLAYGROUND

Att Gillan satsar på nya inspelningar av sina gamla låtar är faktiskt inte så dumt. Utanför Deep Purple har han inte lyckats så väldigt bra och det är rätt kul att höra *Unchain Your Brain*, *Day Late and a Dollar*

Short med gästande Ronnie James Dio samt *Trashed* från den underskattade Black Sabbath-sejouren på *Born Again* från 1983.

Synnerligen uttjatade Purple-spår som *Smoke On The Water* och *Speedking* kunde han dock ha lämnat därhän – de bästa inspelningarna är redan gjorda.

Roger Bengtsson

HELL ON WHEELS

The Odd Church

HYBRIS/BORDER

Det känns som Hell On Wheels hållit på hur länge som helst. Och jag har alltid hyst en viss respekt för dem. Det verkar ha järnkoll på vad de vill göra och varför. Och då menar jag inte bara spela Pixies-pop tills de dör, det har någonting att göra med självförtroende, självständighet, integritet. Ändå är detta bara deras fjärde skiva. När jag lyssnar på den får jag känslan av det skulle kunna vara deras tionde, eller i varje fall sjunde. Det finns inget tveksamheter, det låter som Hell On Wheels, fast kanske bättre än någonsin. Och kanske har de inte tidigare haft så mycket Pixies i sig som nu. Det är i och för sig absolut inget fel, tvärtom, de gör det så bra att jag inte kan komma på något annat band som gör det bättre – inte ens Frank Black själv numera. Och jag älskade Pixies. Hell On Wheels har den där nervigheten som samtida amerikanska band saknar, det skeva och vingliga men framfört med enormt patos.

Singeln *Alexander* sticker förstas ut vid en första lyssning. Perfekt pop (inte rock) med tjugisigt Benny Anderson-piano i en refräng som, även utan ABBA, kan smälta grafit. Fast det är bara en början, Åsa Sohlgrens fantastiska svengelska och Rickard Lindgrens vibrato gifter sig med varandra gång på gång. Det finns lugnare partier, Yazoo-cover, luriga instrument, en genomtänkt produktion och en massa aaahs. "Jag hoppades att den inte skulle ta slut", sa min flickvän första gången vi hörde *The Odd Church*. Och hon bryr sig inte ens så mycket om musik.

Fredrik Eriksson

HELT OFF

I huset

JUJU/PLAYGROUND

Svensk roots reggae kommer nog alltid att relateras till Peps feta skånska variant, att Helt Off använder samma dialekt känns sålunda på något sätt foljdriktigt. Jens "Chords" Resch står för sången och Måns "Break Mecanix" Asplund för musiken, men precis som på första plattan från 2004 finns Jason "Timbuktu" Diakité med i leken. Denna trio gör mycket musik ihop men Helt Offs samhällskritiska reggae träffar verkligen en nerv. Fast det förutsätter självklart att man funkade med repetitiv och mjuk reggae. Känns det tråkigt kan det vara svårt att ta till sig bandets budskap. Helt Off blir mest en företeelse för de redan frälsta, inte alls som Timbuktus gränsöverskridande gärning som jag tror sår fler frön i fiendeland.

Gary Landström

LAUREN HOFFMAN

Choreography

FARGO/BORDER

Tredje plattan har fått vänta på sig. Ett tag såg det ut som om det inte skulle bli någon alls. Lauren började plugga igen, hittade en karl och tänkte leva ett normalt liv. Sedan mindes hon den oskyldiga passion hon såg i Jeff Buckleys röst och ska nu med varje not, varje sång försöka hedra det minnet. Ja, hon träffade Jeff en gång, han sa att om hjärtat säger att hon ska sjunga så ska hon det. Den natten föränd-

rade hennes liv. Jag tycker ändå att det där normala livet lät som en bra idé.

Annica Henriksson

HOLIDAY WITH MAGGIE

Welcome to Hope

A WEST SIDE FABRICATION/BORDER

Det är inte långt ifrån att jag köper att Holiday With Maggie är amerikaner. Men något omisskännligt svenskt sticker fram genom high school-texter och powerpop-gitarrer. Därför låter det inte lika helgjutet som det borde. Undantagen existerar dock. *17 Days From Now* är så läcker att jänkarna dunkar huvudet i väggen över att de inte skrev den först, och *Ghost World* skratrar åt dem under tiden. Men i det stora hela är *Welcome to Hope* alldeles för förutsägbart och innehåller för mycket instruktionsboks-material.

Mikael Barani

HOLY MADRE

Holy Madre

NONS RECORDS

Om Håkan Hellström var amerikan på 1970-talets första hälft och var sångare i The Moody Blues, då börjar vi nära oss soundet i Holy Madres aktuella platta. Holy Madre-begreppet står för ett levnads-sätt som grundar sig på valfritt handlande där ting som passion, glädje, potatisodling och popmusik kan ingå. Bandets samlings-namn och deras skivomslag (tre lantboys som leder en Palomino-häst) ger mig en direkt känsla av att musikstilen är en svensk hippie-pop. De är ett gäng svenska indierockare som spelar en ekologisk flower-power-pop.

I låten *Not Safe Around Here* låter det som Holy Madre håller en torr gudstjänst fylld med pop-anda. *Early Walks* inledningstoner känns som en bra början till ett soundtrack till *Björnes magasin*. De första 20 sekunderna i *Anyone* påminner starkt om Bryan Adams *Summer of '69*. Bästa spåret är *Boulevard* vilken utger vackra akustiska molltoner med en välskapt melankolisk lyrik.

Mindre barnsliga melodier hade inte skadat. Livet på landet är inte fel – men sälj hästen och satsa allt på musiken så kan nästa platta bli en fullträff.

Martin Enander

KJELL HÖGLUND

Pandoras ask

ATLANTIS/BONNIERAMIGO

Jag har varit på väg att räkna ut Kjell Höglund ett antal gånger. Men det har alltid kommit något som fått mig att tänka om, något som tvingat mig tänka om. Tyvärr är *Pandoras ask* ingen skiva som åter får Höglund att bli en udda över- och undergroundikon. Framförallt verkar den musikaliska drivkraften inte legat på kreativitetens högsta topp. Vissa arrangemang känns igen från andra och andras låtar. Att han lånat mycket från den irländska *The Rare Old Mountain Dew*, till exempel. Och visst är det intressant när man upptäcker såna saker. Men det har kunnat finnas så mycket mer att upptäcka. Den siande filosofens märkliga formuleringar går fortfarande att finna emellanåt, även om det alltid är något som stör. *Forskaren är fri*, med refrängen "...inte tinget som de ter sig utan tinget i sig" har en genial text, men musiken känns allt tröttare för varje lyssning. *Gamla vänner* kommer väl närmast att vara en sån där höglundsk psalm, men utan att nå riktigt ända fram. De där magiska låtarna, de finns bara att ana, och även om texterna fortfarande kan blinka och blixtra till, visa skynten av genialitet, så räcker de inte till för att lyfta allt till de där höjderna man vill, man verkligen vill, Kjell Höglund ska se ut på oss från. De där ouppnåeliga höjderna där man kan se så

mycket och förmedla till oss som vandra planlöst kring.

Magnus Sjöberg

JANINA

Season Songs

LADYBIRD/BONNIERAMIGO

Det finns egentligen inget negativt att säga om Janinas debutalbum, ändå är det svårt att ta det till sig. Anledningen? Att det går inflation i unga singer/songwriters som enligt sina bolag "trots sina unga år är färdiga artister". Det är avskalat och snyggt med klara influenser av stora musikaliska sångfåglar som Eva Cassidy, Norah Jones och senaste tillskottet Katie Meluha. Rent och enhetligt. Främst ballader, om än upp-blandade med lite popigare inslag. Snällt, hjärtligt och rosaskimrande. Eller för att sammanfatta, gulligt. Ni märker, inga av orden i den här recensionen är sägande, eller nedlåtande, men inte heller särskilt hyllande. Det är heller ingen skiva att buga, bocka och dansa på borden för.

Tyvärr, men Janina har landat i en musikvärld full av starka självskrivande kvinnor. Då räcker det inte ens med samtliga framgångs ingredienser, skivkontrakt och en väl skolad sångpedagogisk röst. Vad som krävs är något helt annat, till exempel en oborstad framtoning, knallröda läppar eller extremt ljus och nasal röst.

Gabriella Fäldt

JEN

Before You Knew Me

SERPENTINE MUSIC/CDA

Elin Sigvardssons första platta tyckte jag var rätt bra, inte bara för den geniala titeln *Saturday Light Naïve*, utan också givetvis för låtarna. Men sedan dess har hon inte berört på samma sätt. Det känns som att Jen har kört om henne. Jen har körat bakom Elin, och, tror jag, gör det fortfarande. Och spelar förband till henne. Inget ont om Elin Sigvardsson, hon är med och producerade Jens första EP, men det känns som att Jen är lite mer intressant. För det finns lite mer variation, lite mer av liv, av vitalitet i hennes låtar. I alla fall just nu. Men bland kvinnliga singer/songwriters känns Jen, även om hon inte är alltför originell, helt okej.

Magnus Sjöberg

EMIL JENSEN

Orka då

ADRIAN/BORDER

Emil Jensen borde kalla sig estradör. Hans musik rymmer någonting mer än bara sång. Svårt att avgöra exakt vad det är. Kanske vetskapen om att han haft det tungt i livet och att de sorgsna texterna är verklighetsbaserade. Kanske är det hans charmiga dialekt. Eller faktumet att den vackra kärleksduetten med Edda Magnason innehåller så mycket inlevelse att det känns som en tonsatt novell, eller ett litet skådespel.

Orka då rymmer en pjäs där Emil Jensen spelar alla roller. Och även om det är äkta, om han verkligen lever i sin kamp för att orka, så känns det inte helt genuint. Inte direkt klyschigt eller framkrystat men som om ord, meningar och musik kom direkt från ett manus (skrivet av någon helt annan). Instrumenten är lika oändligt många som genrerna. Harpa, tramporgel, trummaskin, stråkar och piano mixas samman till visa, jazz och pop.

Trevligt och underhållande. Jag vågar lova att Jensens väl skrivna musikaliska historier får stora applåder när ridån gått ner, men frågan är om det är det en singer/songwriter eftersträvar?

Gabriella Fäldt

JONAS KULLHAMMAR QUARTET

Son of a Drummer

MOSEROBIE/BONNIERAMIGO

Den ska tydligen ha varit klar i ett år, JKQ:s uppföljare till 2003 års succé *Plays Loud for the People*. Den skivan var inte bara en finfin musikalisk händelse utan blev också på något sätt symbol för en ny attityd till svenskjazz. Plötsligt var det naturligt att stacka jazz bredvid pop/rock/electro. Plötsligt inkluderades jazz i en allmän musikalisk holistisk kanon. Jonas Kullhammars skivbolag Moserobie blev vad det är i dag, ett ständigt flöde av ung kvalitetsjazz som ständigt är att räkna med. Och ständigt denna Jonas. Han rör sig mitt i allt detta som en kunglig isbjörn med tenoren i ena handen på jakt efter nya vakar att fiska i. Jag tycker nog fortfarande att Nacka Forum är det bästa han gjort men den egna kvartetten är förstås inte dålig den heller.

Sidmännen är som vanligt basisten Torbjörn Zetterberg (vars skiva *Krissvit* är bland det bästa som kom ut förra året), pianisten Torbjörn Gulz och trumslagaren Jonas Holgersson. Nästan alla låtar är original. *Corny Waltz* av Berndt Egerbladh det enda undantaget. Den som letar efter kvartettens tolkningar av andra rekommenderar jag varmt någon av de tre liveskivorna från i vintras. Så vad är nytt? Inte mycket. Och tur är kanske det. Jonas har hittat sitt språk. Basostinat, melodier ur bophistorien, svenskt 60-tal. Ja, och så svängat förstås. Även om jag tycker mig ana en viss matthet denna gång (kan ju vara i relation till liveskivorna). Det känns onödigt att klaga på något egentligen. Gult är fantastisk denna gång; fantasifull, expressiv och alltid stadig på handen. Och utan rytmsektionen ingenting förstås. Ändå när jag fräschar upp minnet med *Plays Loud for the People* slår det mig att jag hade önskat något mer, kanske lite edge? Något som får superlativen att studsas upp av sig själva. Ändå, *Son of a Drummer* är liksom essensen för en Moserobie-produktion: kvalitetsjazz med hjärta å sväng och med avantgardet på tryggt avstånd i skuggan.

Fredrik Eriksson

THE LIKE

Are You Thinking What I'm Thinking?

GEFFEN/UNIVERSAL

Det mest fascinerande när kändisbarn ger ut en platta är oftast tacklistorna i konvolutet. Och råkar det – som i fallet med amerikanska The Like – vara fråga om tre ungar i en och samma rocktrio, ja, då blir det en imponerande lista. Eller vad sägs om Sofia Coppola, Neil Finn och Elvis Costello? Men så är också en av dem Attractions-trumpiskaren Pete Thomas dotter. Inga överraskningar där annat än att svenske rockimpressarion Hansi Friberg dyker upp som joker i leken. Överraskande är det inte heller att deras producent lyckats begrava all begåvning – den finns där, lyssna bara på (*So I'll Sit Here*) *Waiting* – under en heltäckningsmatta av fläskiga elgitarer och idel samma gamla vanliga radiorocksfilter. Det är lika vanligt bland kändisbarn som att tacka Johnny Depps Viper Room. Och det skulle The Like naturligtvis aldrig glömma.

Dan Andersson

MARIA LITHELL

Blessing & Curse

LITTLE BY LITHELL/ISMA

Det finns något jag gillar med Maria Lithell. Det känns så ofta som att hon ska låta sig gå förlorad i något som kommer äta upp musik och produktion, om det är vilja eller hennes bakgrund i mer klassisk musik vet jag inte. Men det jag gillar är att hon

bara låter elementen komma fram, visa sig, för att sedan bara verka i bakgrunden. Det skulle kunna bli så svulstigt, skulle kunna växa sig bortom hennes kontroll – men aldrig. Nu kan allt sväva kring på självklara fluster mellan visa, singer/songwriter, pop, rock. Ibland storslaget, ibland naket. Ibland lite bortom, ibland lite hitom, men alltid på behörigt avstånd för att inte gå bort, gå vill, vilket man som lyssnare aldrig behöver göra. Extra kryddor i Fläskkvartettens och Sophie Rimhedens medverkan. Häftigt.

Magnus Sjöberg

THE LITTLE WILLIES

The Little Willies

SHOREFIRE/EMI

The Little Willies vandrar i countryrockarnas fotspår, men de har också skapat sig en egen avstig. Första intrycket, men det kanske mest har med titeln att göra, är en brittisk pub. Sedan förändras karaktären och det blir mer improvisationsjazz för att genomgå ännu en förvandling, en övergång till något som liknar en blandning av Hank Williams och Norah Jones. Men inte som om Norah Jones tolkar Hank vilket hon faktiskt gör på detta album, utan snarare som en blandning av artisternas egen musik.

The Little Willies är ett namnkunnigt band, bestående av Lee Alexander, Jim Campilongo och (ja just det) Norah Jones. På låtlistan, en rad välkända låtar signerade såväl Kris Kristofersson som Tomas Van Zandt. Bra artister som tolkar ännu bättre artister. Resultatet blir knappast dåligt, om än inte speciellt spännande eller revolutionerande.

Gabriella Fäldt

LOCH VOSTOK

Destruction Time Again

ESCAPIMUSIC/SOUND POLLUTION

Det räcker inte att man ser tuff ut på bild, att man posar, tuggar tunga, tunga riff eller mullrar med dubbelkaggarana – det räcker inte ens att man på skivan skriver 666 istället för 6 framför den sjätte låten. Man måste ha något mer också; attityd, sånger och trovärdighet. Tyvärr saknas detta helt. En riktigt, riktigt genomordinär metalplatta. Synd, för jag gillade verkligen omslaget.

Mathias Skeppstedt

LO-FI FNK

Boylife

LA VIDA LOCASH/DOTSHOP.COM

Det känns som dessa manliga syntduos svämmar över alla sina breddar (mycket smala men ändå). Är allt The Embassys fel? TTA:s? The Similous? Lo-Fi Fnk har ändå hållit på ett tag, jag tror jag att såg dem på en festival en gång för rätt många år sedan och först nu kommer skivan, är det för sent? Vad har de som inte resten har? Och varför ska jag över huvud jämföra?

Att kombinera house med pop och en lagom dos homoflikt borde egentligen kännas helt urvattnat. Ändå sitter (står/dansar) jag mycket till *Boylife*. Det kan ha att göra med att varken dans, attityd, pop eller elektronik får något företräde framför något annat. Smidigt simmar de omkring mellan det ena och det andra utan att egentligen dröja länge vid varje. Jag märker att jag är svår att övertygas, det kan ha att göra med att *City* är en djävulsk hetta till låt, eller att *What's On Your Mind* fick mig att plocka fram en skiva med Dat Politics. Att *Boylife* är ett anspråkslöst exempel på samtiden. Jag har heller fortfarande inte tröttnat på *Act*, *Don't Talk*. Jag förstår alla celebriteter som hyllar dem. Jag är helt med dem. Och The Embassy är fortfarande något helt annat i en annan dimension.

Fredrik Eriksson

CORB LUND*Hair in My Eyes Like a Highland Steer*

LOOSE/BORDER

Kanadensaren Lund spelade punk i en herrans massa år innan han sadlade om och började med country. På sitt andra album fortsätter han på den nya vägen och blandar humor med allvar, sjunger om bilar som kör fast i lera, berättar om vildmarken som håller på att försvinna och beskriver hur det står till med kokain i musikbranschen. Corb Lund ger sig på ett flertal olika stilar och har gjort ett omväxlande album som dock sällan griper tag på riktigt.

Robert Lagerström

PAUL M*Up'n High*

DADDY COOL/BORDER

Född i Uganda, uppvuxen i England, men lever nu i Sverige. Paul M har många platser att inspireras av vilket också märks på hans andra skiva. *Up'n High* är en gåva till Sveriges idag obefintliga r'n'b- och soulscen.

Kanske känner du igen hans *How Many Times* eller *Only You* som är riktiga gladhits och som spelats flitigt på sistone. Kanske känner du igen Paul M från Melodifestivalen 2005 där han tävlade tillsammans med B-boy International och inte vann.

Musiken är sammetslen, som lotion för torr hy. Den kommer från hjärtat och berör med sina ömsom sorgliga, ömsom hoppfulla texter. Paul M låter lite grann som Maxwell, allra mest när han släppte *Embrya*, och det är ett bra betyg! Det glädjer mig att skivan är genomtänkt och att materialet har substans. Paul M breddar Sveriges musikmarknad med lite välbehövad soul – ta den till dig!

Therese Ahlberg

M.A.N.*Obeey, Consume, Reject*

AZE PROMOTION

Ny metal från Göteborg och tyvärr ännu en dussinvara på den alltmer urvattnade metal-scenen. Detta är bra, tajt, tråkig amerikansk radiometal av högsta kvalitet. Tunga, sköna gitarrer, en riktigt bra sångare som har härliga skrik emellanåt, catchiga refränger, men ack så tråkig genre. Jag vill inte dissa det här för jag tycker verkligen att de gör det bättre än de flesta och produktionen är klockren, men jag fixar det bara inte. Detta är en sorts rock jag är något så urbota trött på. Något måste hända inom den här genren. Fast vad vet å andra sidan jag?

Mathias Skeppstedt

MASSIVE ATTACK*Collected*

VIRGIN/EMI

Detta är låtar du bör äga.

Singel-CD-versionen av *Collected* innehåller 13 låtar från Massive Attacks fyra album, och nya singeln *Live With Me*. Har du alla album kan du lungt strunta i denna samling och köpa singeln istället – en vacker låt som påminner lite om Madonna-samarbetet *I Want You*, fast Terry Callier sjunger bättre.

Om Massive Attacks album saknas i din hylla är det visserligen beklagligt, men *Collected* är en godtagbar lösning på problemet. Samlingen har de bästa låtarna, i stort sett. Det är synd att *I Against I*, samarbetet med Mos Def, inte fick plats – en mer intressant låt än *Five Man Army* eller *Sly*. Annars är det tätt mellan omissbara låtar: *Safe from Harm*, *Protection*, *Inertia Creeps*... som sagt var, låtar du bör äga.

Henrik Strömberg

MATISYAHU*Youth**Youth Dub*

SONYBMG

Den judiske reggaeångaren Matisyahu har släppt sitt nya album och plötsligt, lite oväntat, hamnat på Billboardlistan och gästade alla de stora tv-talkshowerna.

Inledande *Fire of Heaven/Altar of Earth* är en riktigt svängig låt och till en början känns det som det finns fog för medias hype av Matisyahu. Men det blir tyvärr tråkigare. Titelspåret inleds med ett hårdrocksstick och är en ganska svag låt. Bryggan låter mycket 80-tals-U2 och bjuder även på ett sunkigt solo från den ofta irriterande gitarristen Aaron Dugan. *Time of Your Song* är den typ av möte mellan gitarrpop och hiphop som Wyclef eller för all del Timbuktu ofta gör.

En dröm bland reggaeartister har länge varit att skriva en ny *Redemption Song* men de flesta misslyckas grovt. Matisyahus akustiska nummer heter *What I'm Fighting For* och är inte heller någon höjdpunkt. Här hör man att bandet har sina rötter i college-rock snarare än reggae. Undantaget är basisten Josh Werner som kompat bland andra Luciano och Mike General och som skriver de flesta av Matisyahus låtar. Han är en bra basist och det är snarare de andra medlemmarna som grumlar intrycket. Instrumentala *Shalom/Saalam* och efterföljande *Late Night in Zion* är vackra men är mer jazzig mysrock än reggae eller hiphop. Tar man det för vad det är, pop med reggaefluerad sång, så är det helt okej. *Indestructible* och *Jerusalem* är två svängiga hiphoplåtar som tillhör skivans bästa spår. Matisyahu kunde dock skippat partiet med harmonizer i den senare låten.

Ancient Lullaby är en fin reggaelåt som påminner om Junior Kellys gladaste kärlekslåtar men som förstörs helt av ett calypsoparti som påminner starkt om Paul Simons gamla Chevy Chase-hit *You Can Call Me Al*. Det var videon som var bra, inte låten. Dugan kör dessutom ett vidrigt solo över calypso-takten för att göra det än värre. Enda gången dock som jag måste trycka vidare på CD-spelaren.

Skivan avslutas starkt med en nyinspelning av *King Without a Crown*, som var med redan på förra plattan. Dugan är här och kladdar också men låten rullar runt och kommer på fötter igen. Lite talande kanske att en av plattans starkaste låtar är två år gammal.

Youth är mer omväxlande och experimentell än sin föregångare. Om förra plattan *Shake Off the Dust... Arise* var en naken, jordnära och andlig reggaeskiva så är den här mer en genomproducerad flört med en bredare publik. *Youth* innehåller mer hiphop och beatboxande och därmed också tyvärr som en konsekvens mindre reggae. Till slut är det alltså ofta bara Matisyahus sång som för tankarna till reggaemusik. *Youth*, inspelad med kände producenten Bill Laswell, är en besvikelse men samtidigt ett naturligt steg för Matisyahu. Hans musik tilltalar nog inte särskilt många ghetto kids, det är bland vita medelklassbarn den går hem. Det här är mer ett stilla uppror på universitetskorridorer och i förortshem.

När Laswell satt och spelade in den nya plattan till Matisyahu gjorde han också i samma veva dubversioner av samtliga spår. De tio låtarna på *Youth Dub* är dock hämtade från båda Matisyahus album samt ett par spår jag inte tidigare hört. Här märker man än tydligare vilka låtar som håller musikaliskt och vilka som inte gör det. *Fire Dub* är riktigt tung med snygga elektroniska effekter. *Spark Seekers* påmin-

ner om Johnny Clarkes klassiker *None Shall Escape*. Inte ens ett saxsolo kan förstöra intrycket. Även dubben på gamla hiten *Warrior* är strålände.

Efter att ha hört *Youth Dub* kan man konstatera två saker; dubversionerna förstärker reggaedragen i de nya låtarna vilket är oerhört positivt samt att förra skivan helt enkelt hade bättre låtar.

Isac Nordgren

SERGIO MENDEZ*Timeless*

CONCORDS/UNIVERSAL

På 60-talet kom en nyhet till USA. Det var Sergio Mendez som introducerade den brasilianska musiken för amerikanerna. 2006 fick samme man för sig att blanda två kulturer; samba/bossanova möter hiphop. Will.i.am från Black Eyed Peas kontaktades och resultatet blev *Timeless*. Om inget annat, en intressant mix. Föreställ dig att du sitter och tittar på MTV när en vild bossanovafestival plötsligt tar fart på gatan utanför ditt fönster. Ungefär så splittrad och galen känns skivan. Alla låtarna utgår från en bossanovaslinga som sedan gästas av en artist och på var låt är Will.i.am med på ett hörn. Medverkande är många spännande artister som man inte hört något från på ett tag; som Jill Scott, India Arie, Justin Timberlake, Q-Tip, Erykah Badu och Black Eyed Peas. Sergio Mendez blandar även jamaikansk dancehall med brasiliansk bossanova där Mr Vegas fått stå och vicka på höfterna i inspelningsstudion. På något sätt känns det som att var låt utgår från Mendez största hit på 60-talet *Mas que nada* vilket gör att låtarna är väldigt lika.

Timeless är dock en rolig skiva, bara tanken på Justin Timberlake sjungandes bossanova är underhållande. Men du klarar dig garanterat utan den. Det finns mycket annat kul i livet.

Therese Ahlberg

MISERY INDEX*Discordia*

RELAPSE

Tycker man att dagens metal är utslätd, torr och feg, känner du att trummisar ska kollapsa efter tre-fyra låtar, att sången ska komma direkt från cementblandaren och att första Morbid Angel, Brutal Truth och härlig gammal grind är det bästa som finns, då ska du sluta leta med en gång.

Nya Misery Index är extremt intensiv och direkt, inga mellanlågar och ett bra tryck i dubbelkaggarna. Och även om det går undan nåt så vansinnigt så hinner de med lite attraktiva tvillinggitarrer som du eller är över manglet. En trygg och pålitlig, lite gammaldags, dödsplatta.

Mathias Skeppstedt

MY CHEMICAL ROMANCE*Life on the Murder Scene*

WARNER

Utvecklingen går hela tiden framåt. Bolag och multijättar piskar på för att få nya produkter för konsumenter att investera i. DVD:n följs nu upp av nya formatet UMD – och så vidare. Men vissa saker är positiva och gynnar såväl producenterna som köpare. Det satsas mer pengar på större utgåvor, där CD- och DVD-skiva kombineras i en tjockare och lyxigare utgåva. Visst kostar det en slant, men i regel får man desto mer att kolla/lyssna på.

My Chemical Romance nya live-release är ett klart anständigt släpp med en vanlig CD med låtar från debuten *Three Cheers for Sweet Revenge*, plus en tidigare outgiven. Lägg därtill två DVD:er med livematerial, videor, TV-framträdanden plus en videodagbok. Så klart i grunden en chans att mjölka fansen på stålar, men kvantitetsmässigt snålas det inte.

Tyckte bandets fjolårsdebut höll ganska god klass. Den krävde sin tid, men växte allt eftersom som belöning. Live behöver det dock ett par turnéer till innanför skjortkragarna för att få till en mer stabil jämnhet. *The Ghost of You* är en riktigt stark singel, men som mycket annat sjunker det lite i konsertformat när framförallt sången inte håller studioklass. Men visst duger det överlag, och den lyxiga paketeringen gör så klart sitt också.

Niklas Simonsson

THERÉSE NEAIME

Livein'

MVM/UNIVERSAL

Det må vara omöjligt men jag känner mig faktiskt övertygad om att jag har upplevt *Livein'* förut. Jag drabbas av en omedelbar och mycket stark deja vú. Första låten, *Keep it Up* känns vansinnigt familjär.

"Keep it up now, don't worry/never break your truth and don't be sorry/Keep it up and you might surprise yourself tonight", sjunger Therése Neaimé, men hur mycket jag än lyssnar lyckas jag inte överraska mig själv.

Livein' är ett album som fullkomligt bader i klyschor, vilket förstärks av anledningen till varför det känns så bekant. Musikmässigt låter det som en mognare version av alla marknadens discopopfflickor som Amy Diamond efter puberteten eller Britney Spears efter graviditeten.

Vore förmått att kalla det dåligt, men fegt att kalla det bra. Innovationskraften har inte direkt sprudlat. Hade den gjort det hade det nog kunnat bli bra. Eller ja, åtminstone lite annorlunda...

Gabriella Fäldt

NEGLECTED FIELDS

Splenetic

AGHAIST RECORDINGS/IMPORT

Jag tror inte jag tidigare hört något band från de baltiska länderna, så därför kommer lettiska Neglected Fields som en rejäl överraskning. Ambitionen sågs vara att mixa Death och Emperor och som ni kanske förstår när de inte riktigt fram till den positionen. Den musikaliska biten har ändå många goda inslag och vore det inte för vokalisterna, med den klyschiga pseudonymen Destruction, skulle jag gå igen ordentligt på *Splenetic*. Att väsa i falssett som tillförts dist och effekter är varken elakt, brutalt eller metal – snarare bedrägligt.

Roger Bengtsson

NOVASTAR

Another Lonely Soul

EMI

Om jag hade sorterat mina plattor efter genre hade Novastars *Another Lonely Soul* hamnat mellan David Gray, Coldplay och U2. De skulle förmodligen trivas väldigt väl tillsammans i skivhyllan. Åtminstone låter det som om de utbildats i samma plantskola, som om de influerats, färgats och inspirerats av varandra. Har de det inte är det faktiskt en såväl spektakulär som anmärkningsvärd slump.

Det är melankoliskt och nedtonat, med ledsamma texter och titlar som *This is a Road to Nowhere*, *Lost Out Over You* och *Wrong*. För sporadisk lyssning av en låt fungerar det alldeles utmärkt. Ett skönt avbrott efter en rockig seans, eller bara en lång och hård arbetsdag. Men, att lyssna på skivan rakt igenom känns aningen tungt. Redan efter tredje låten känns det som hjärtat ska brista och det blir lite väl svulstigt för en som varken är olyckligt förälskad eller totaldeprimerad. Emotionell musik i all ära, i Novastars fall går det ett par steg över gränsen. Men, om man backade något och torkade ett par tårar

från ögonvrån skulle det bli ett fullgott och bra alternativ till Bono och hans vänner.

Gabriella Fäldt

ROY ORBISON

The Essential

SONYBMG

Detta är tydligen den första stora samlingen av Roy Orbisons digra karriär. Och eftersom han skulle fyllt 70 år i april sågs då ett legitimt tillfälle att slutligen släppa samlingsplatta. Denna dubbel rymmer följaktligen mycket – från 1956 års *Ooby Dooby*-singel till karriärens sista steg i slutet av 80-talet. Och man märker dels hur bra låtarna stått emot tidens tand, samtidigt som Orbisons samtida ständiga utveckling tydliggörs.

Han var bland de första rockikoner att dölja blyghet med det stilmässiga tilltaget att alltid bära solbrillor. Genom klassiker som *Only the Lonely* finns det dessutom en sorgset skimmer över Orbison – inte helt oförtänt, om man kan sin rockhistoria någorlunda. För vem skulle vara en muntergök om såväl fru som båda barnen förölyckats?

I *Running Scared* finns även en av 60-talets starkaste låtar. Ett av flera guldkorn i ett starkt startfält, från ännu en musikigant som rycktes ifrån oss alldeles för tidigt.

Niklas Simonsson

THE ORGAN

Grab that Gun

PLAYGROUND

The Organ är ett svårplacerat kapitel. Ska man vara konkret så handlar det om kvinnliga postpunkmusiker från Kanada. Men nackdelen med en sådan konkretisering är att den är så väl felaktig som missvisande, och orättvis. Tjejerna har ofta jämförts med Joy Division och The Cure, men förutom 80-talssyntarna och melodierna är inte heller det sanningsenligt. The Organ är dessutom snarare än pastisch på ovannämnda än ett band med skarpa influenser.

Diffust och lite underligt. Det är svårt att avgöra vad The Organ egentligen vill säga med *Grab that Gun*. Om det är ett kvinnligt manifest, ett försök att fylla det tomrum bland kvinnliga rockband som funnits en tid, eller bara ett spontant infall det vet jag inte. Nu famlar jag i ovisshet och letar efter en röd tråd. Musiken tappar jag bort på vägen, och *Grab that Gun* riskerar därmed att falla i glömska på oförsämrat kort tid.

Gabriella Fäldt

DECLAN O'ROURKE

Since Kyabram

V2/BONNIERAMIGO

Irländska kvinnor har nog gått man ur huse för att införskaffa hemmasonen Declans platta, han gick rakt in på Irlandstoppens femte plats. Ja, O'Rourke är nog kvinnors nya gunstling i väntan på något nytt från Ronan Keating. O'Rourkes musik är dock på sina ställen mycket bättre än Keatings. Faktum är att vissa melodier skulle kunna rymmas på en Rufus Wainwright-platta. Eller en Ron Sexsmith. Men det storslagna teatrala skönsjungandet hos Wainwright blir platt fall hos O'Rourke.

Det värsta som finns är straighta killar med skolade röster som sjunger vuxna smörballader. Jag slår vad om att O'Rourke kommer ha en låt i nästa stora brittiska kärlekskomedi och sedan kommer även alla svenska kvinnor gå man ur huse efter plattan.

Annica Henriksson

PETRUS

Come What Might

I MAKE MUSIC WHAT MAKES YOU?/PLAYGROUND

Jag älskade brittiska Gomez första skiva och gillade deras följande fyra. Utöver att en skönt knarkig filt tycks hänga över deras softa poprock är bandets största tillgång Ben Ottewells sångröst. Den är djup och trygg, raspig och väderbiten samtidigt som den kan smeka känslornas innersta skrymslen. Göteborgaren Petrus röst är så gott som identisk med Ottewells, ibland är det nästan spökliskt hur lika de låter. Lite bisart, men så länge det låter så här bra har jag inga problem.

Jag lutar mig än mer förnöjt tillbaka när även melodierna är lena och madrasserade på Gomez-vis. Låtarna är välkommande. Plattan känns harmonisk och naturlig. Petrus själv säger att han inte sätter sig ner och skriver låtar, de ploppar bara upp som bilder av hans känslor – musiken är hans känslor. *Come What Might* är Petrus supermysiga bilderbok som tål att bläddras i upprepade gånger.

Gary Landström

PHOENIX MOURNING

When Excuses Become Antiques

METAL BLADE/BORDER

USA tippar över och ut väller band som Phoenix Mourning. Jag behöver bara slänga ett öga på skivans titel för att förstå att nu väntar ett paket bestående av screamo, progressivt riffande och en snubbe som skriker samtidigt som en annan sjunger. Grejen med dessa band är att de alltid är sjukt säkra och har en fet produktion i ryggen. Det är som om det finns en fabrik någonstans som ser till att varje band av detta slag alltid har ett skinande yttre och aldrig rostar.

Ni som vet vad jag snackar om och gillar det kommer förmodligen att älska Phoenix Mourning.

Mikael Barani

THE REFRESHMENTS

24-7

BONNIERAMIGO

Trots att jag närmar mig 40 så känner jag mig bara yngre och yngre när jag lyssnar på den stofilgubbiga rock som svenska The Refreshments presenterar. Fy fan för låtar om vad som hänt Elvis. Fy fan för låtar där Robert Wells spelar piano. Åt helvete med låtar som heter *Lana Lee* och är skrivna av Flamin' Groovies. Blå för The Refreshments.

Per Lundberg GB

RIGAS

This Year Has Been Good to Me

FLORA & FAUNA/BONNIERAMIGO

Med en kaxig albumtitel och charmig lo-fi-attityd kan man komma långt. Och redan förstasparet *We Are Here to Stay* sätter tonen för vad som komma skall: opolerad artpop sammansatt av muterade moderna maskinljud. Det viner och knirkar, låtar stånkar sig fram på väg mot nån slags minimalistisk Kaah-funk och bakom allt ligger multibegåvningen Henrik von Euler som inte direkt sneglar mot Trackslistans topp. Även röstinsatserna förvrängs ofta vilket gör att *This Year Has Been Good to Me* skapar en komprimerad och sammanhållen alternativpoppenhet. Om Beck inte slukats av mainstreamvägen utan istället jammats med Prince vid datorn hade det kunnat låta så här.

Gary Landström

ROBINELLA

Solace for the Lonely

DUALTONE

Robinella Centreras tillhör det gäng artister som skapar svår musik att beskriva. Till att börja med så doftar det farlig country då Robinella härstammar från staden

Knoxville som ligger belägen i själva Knox Country i delstaten Tennessee. Via hennes härkomst får man kanske illusionen att hon är en renodlad cowgirl som dansar och sjunger till cowboysarnas YEEH-HAAA-skrik - så är inte fallet! Robinella experimenterar helhjärtat via att blanda den vita countrymusikens hederliga bluegrass med det svarta folkets jazz, blues och soulrötter. Hon mixar också en chillout-pop med en soft funk som innehåller elektroniska wow wow-toner. Hennes sound ligger i en blandning av artister som Norah Jones, Sophie Zelmani, Rickie Lee Jones och String Cheese Incident.

Lyriken handlar om sex, kärlek och vägen till Jesus. Flera av spåren innehåller vackra kärlekstexter som i *Come Back My Way*: "My love is like wild horses/it cannot be contained/and so I'll be your truest friend/till you say come back my way". Hon har skrivit samtliga låtar själv, utom sista spåret där hon gör en schysst cover på Melanies klassiska flower-power-hit *Brand New Key*.

Ska man resa till Knox Country men har fobi för den skrikande rawhide-countryn bör man ha *Solace for the Lonely* i bakfickan.

Martin Enander

ANDREAS SANDLUND

Diamond No:1

TALKING MUSIC

Att han på omslaget ser ut som en Felix Herngren som släppt komiken för att öppna upp sitt hjärta och dela med sig av sitt inre, gör att det först är svårt att ta den här skivan på allvar. Den bilden suddas dock snabbt ut när öppningsspåret *We're Miles Away* snurrar igång, istället skapas en atmosfär där Andreas med sin mjuka och beslutsamma röst dominerar. På samma spår går det att finna stora likheter med Tiger Lou och att det är Rolf Klinth som även här är producent känns inte överraskande.

Att Andreas har en bakgrund som låtskrivare i olika sammanhang känns inte så förvånande då skivan består av ett helt gäng varierade låtar, alla med sin egen karaktär där en fyllig ljudbild snabbt kan växla med det mer avskalade. När han sedan låter musiken bestämma vilken karaktär hans röst ska ha för att fullända varje nytt spår är det kul att höra vilken kapacitet som finns.

I sin iver att visa vad han kan känns det som han tömmer ut det bästa under första halvan av plattan. Slutet känns lite väl spretigt och om det inte vore för sista spåret *Embrace* finns det en chans att skivan stängts av tidigt. Jag måste dock höja upp låtar som *Now It's Time* där det nästan går att undra om Brian Molko från Placebo tagit plats bakom micken, eller *Keep it True* där det även skulle kunna skymtas någon typ av afro-gen.

Samuel Olsson

TOMMIE SEWÖN

Mässa för ambivalenta

TALKING MUSIC

Något så udda som sakral musik i nytolkning. Det är visserligen inte första gången konceptet provas, men det är sällan det lyckas – så det krävs ett stort mod att våga. Att göra succé med psalmer på skiva i dagens supersektulariserade samhälle är förmodligen lika avancerat som att lära sig gå på vatten. Stefan Sundström gjorde förvisso en fantasisk samling frälsta låtar för några år sedan, men annars består nog marknaden mer av helvete än himmel.

Mässa för ambivalenta är en utmärkt titel på ett album som åtminstone gör mig ambivalent. Villrådigheten kommer främst från frågan om det går att tycka att kyrkmusik är bra utan att vara religiös?

Jodå, men att lyssna på skivan från låt ett till tretton i direkt följd är lika mastigt och jobbigt, som en högmässa under konfirmationen. Ett par låtar i taget räcker.

Annorlunda och vackert när instrument som trångorgel och trumpet möter elektriska gitarrer och pianon. Ett alternativt halleluja, liksom.

Gabriella Fäldt

SHOPLIFTING

Body Stories

KILL ROCK STARS/BORDER

Jag blir lite lurad av det ringande och ryckiga new wave-gitarranslaget i *M. Sally*. Ännu ett Killers eller We Are Scientist tänker jag. Men nej, dessa arga unga män och kvinnor från Seattle visar sig senare röra sig någonstans mellan Sonic Youth och riot grrrl (såklart, de ligger ju på Kill Rock Stars).

Body Stories, som man förstår av titeln, har kroppen som röd tråd i låtarna. Eller vad kroppen kan utsättas för snarare – våldtäkt, misshandel och så vidare. *Male Gynecology* låter som något Richey James hade kunnat skriva, medan han karvade sig i armen med ett rakblad. Den musikaliska inramningen påminner även om Manics *The Holy Bible*. Shoplifting är duktiga på bygga upp kapriciösa melodier, men de drucknar ofta i den gapiga sången. De skulle behöva en James Dean Bradfield. Eller kanske bara tagga ned lite.

Annica Henriksson

SICK OF IT ALL

Death to Tyrants

CENTURY MEDIA

Sick Of It All firar i år 20 års-jubileum och även om världen runt dem har förändrats så står grabbarna från Queens stadigt fast där de alltid varit – i hård, brutal och socialt förankrad New York-hardcore. Även om detta känns tryggt och pålitligt så är det också deras största problem. Nya skivan *Death to Tyrants* har allt som vi är vana vid; den är hård, den är bra och låtarna är starka, men ingenting har egentligen hänt och ibland är jag inte ens säker på att det var den nya skivan jag la på. Även om det kanske skulle bidra till att de förlorade de flesta av sina fans så behöver Sick Of It All utvecklas åt något håll, något radikalt måste hända med musiken, för just nu står de bara och stampar. Och visst är det bra, men vem bryr sig egentligen när man lika gärna kan spela en av deras gamla skivor?

Mathias Skeppstedt

SISTA SEKUNDEN

2006

INSTIGATE

Enkel och banal jävlar anamma-HC av gamla skolan. Texter på svenska om klassiska ämnen som såpakanislar och samhällets orättvisor. Sångaren Dempe levererar vårens bästa textrad: "Jag tänker inte stå och gapa om revolution för 50 ointresserade lik". Sista Sekunden har rätt attityd och en grym frenesi. Pang på! Over and out!

Per Lundberg GB

SPANK ROCK

YoYoYoYoYo

BIG DADA/DOTSHOP:SE

Visst, MC Spank Rock påminner i vissa fraseringar om Q-Tip och beatmakaren XXXchange vrider på sjuka reglage i studion, men inte kommer Spank Rock att starta en musikrevolution för det. Denna Baltimore-duo är dock till att börja med svåra att få grepp om när man står mitt i deras infallsraseri. *Touch Me* är ett kraftigt vibrerande snuskepos man blir het av och *Backyard Betty* är med sin retrofuturistiska ljudbild en kanonstart på denna debutplattan. Men den grabbigt fläsiga jämförelsen med 2 Live Crew som infinder

sig relativt omgående sänker skeppet med omedelbar verkan. Svennesuget efter skojiga skrevskämt och crazy beats luktar unket – YoYoYoYoYos bäst-före-datum har gått ut redan innan plattan landar tillgänglig för konsument. Att försöka vara den kåta och ännu mer spejsade versionen av Beastie Boys känns dömt att misslyckas.

En chock från Spank Rocks sida hade istället varit att leverera intelligent och underhållande låtar man kan längta tillbaka till.

Gary Landström

SPEECH DEFECT

Freshcoast Gettin Rowdy

JUGGLIN/BORDER

Handen på hjärtat: Sverige är inget framstående land vare sig det kommer till att generera hiphopakter eller att få våra existerande artister att sko sig gott. Förklaringen kanske är så enkel att vi är ett litet land. De fyra barndomsvännerna i Speech Defect kan måhända ha insett detta problem då de 2005 valde släppa *Freshcoast Gettin Rowdy* i Japan – och där lyckades nå topplisteplaceringar. Efter turnerande med Ugly Duckling är Sverige nu anno 2006 antligen mogna för debutalbumet.

Genom ett hemsnickrat blandband där låten *Zoobiz* fanns med kom jag för första gången i kontakt med Speech Defect. Några 12:or senare kan jag med detta debutalbum som facit i hand konstatera att inte mycket har förändrats. Ljudet är kanske fylligare och produktionerna än ännu mer svängiga, men det är fortfarande samma koncentrerade energidryck. Åtnjut öppningsspåret *I Wanna Do My Thing*, *Get Biz* eller bakåtblickande *One Tape Song* och försök sedan påstå något annat.

Förenklat uttryckt är Speech Defect en svensk motsvarighet till jänkarnas People Under the Stairs eller Jurassic 5. En eufori- och glädjespruta som med stora mått funk, sprallighet och Beastie Boys-partyrap ger en närmast teatralisk känsla lik Free-style Fellowships milstolpe *Innecity Griots*. *Freshcoast Gettin Rowdy* målar upp bilden av den där fullsatta lokalen där scenen är så låg att kvartetten står mitt bland oss i publiken. Bandet torkar svetten under det frenetiska jammandet. Någon spiller öl i min nacke. En annan person kliver på min fot. Temperaturen är hög och humöret förbannat gott.

Erik Hjortek

CANDI STATON

His Hands

HONEST JONS/EMI

Damon Albarn har många järn i elden. Blur och Gorillaz upptog tydligen inte tillräckligt av hans tid. Med Honest Jons har han givit sig ut i skivbolagssvängen – med lyckat resultat. Åtminstone om man ser till variationen av bolagets releaser. Re-releaser, men även nytt material. *His Hands* tillhör den senare. Och det märks inga större ålderskrämpor hos den nu 65-åriga Candi Staton.

I likhet med andra äldre storheter har karriären åkt berg- och dalbana. Soul och gospel har fått alternera, Nu är dock soulen i fokus igen. På gott och ont, för i dagens tapping uppstys den automatiskt i ofrånkomligt modernare snitt, vilket inte alltid är en fördel. Soulen var på något sätt mer "riktig" på 60-talet – åtminstone när det kommer till den klassiska. Titelspåret, och ett flertal andra av *His Hands* låtar, hade gjort sig bäst som smäktande evergreens i hotellbarer. Och det är ju inte soulmusikens grundessens direkt, hur enkelt och uppriktigt den än må framföras.

Niklas Simonsson

STREETWAVES*The Pleasure to End All Pleasures*

I MADE THIS/BORDER

När jag 2003 intervjuade norrrättade Streetwaves-sångaren Jonny Bergström såg han fram emot bandets fullängdsdebut som de hoppades släppa redan nästa vår. Det tåget gick tydligen utan passagerare för inte förrän nu anländer dessa episka depprockares första full-CD.

Men i helfigur funkas Streetwaves mindre bra, jag lutar åt att de är ett EP-band – eller ännu hellre tillhör framtidens skivlösa rörelse. För elva spår i en rad innebär tydligen några transportsträckor. Höjdpunkterna finns dock där; klassikern *Death of Excitement*, knakande och brakande *10.000 Bad Dreams*, *Dark Years* med sitt totalt frigjorda rockös och urkraften i återhållna *Whatever is Available Will Be Your Next Step* stannar kvar hos mig. Soundtrack of Our Lives-avgjutningen i *Slow Penance* känns däremot obekvämt även om den svänger kopiöst. Totalt sätt är ljudbilden väl statisk för att man ska palla hela plattan. Men Streetwaves gör mig fortfarande nyfiken.

Gary Landström

STURE ALLÉNS DANSORKESTER*Långsamt gift i bestens buk*

SWINGKIDS/BORDER

Den svenska reggaescenen är större än någonsin men tycks än så länge bara vara i början av sin utveckling. Det är enda förklaringen till att scenen fortfarande låter så homogen och att banden ständigt tycks utgå från samma förebilder. Över allsammans vakar Den Store Förebilden för svensk reggae. Självklart syftar jag på Peps Persson, mannen som introducerade reggae på svenska till alla landets hem och som aldrig tycks bli för gammal för utsälda livespelningar och till och med ett nytt album då och då.

Det populäraste av de nya svenska reggaebanden är onekligen Svenska Akademien och när nu deras förgrundsfigur Sture Allén den yngre gör ett soloalbum är det en angelägenhet för tusentals fans. Det tydligaste med hans skiva är just att det låter så traditionellt, att det låter så mycket Peps. Det betyder givetvis inte att det är dåligt på något sätt. Personligen tycker jag väl att Stures röst passar bättre i snabba bitska rhymes än i ren reggaesång men han klarar av uppgiften utan att trampa alltför snett. Bandet är samspelt och produktionen klassiskt ren och snygg. Texterna är ofta klipska och Sture Alléns fem coverval är överlag intressanta. I Peps anda har han svenskifierat en rad låtar av artister som Gregory Isaacs och Dennis Brown, i nästan samtliga fall är låtarna okända för den större massan och det är kul.

Men när plattan tagit slut längtar jag ändå efter något som känns nytt, en artist som sticker ut hakan på allvar och som höjer blicken bortom samlingen med 70-talsroots. *Långsamt gift i bestens buk* är en bra platta men inte det jag hoppas på varje gång jag tar en ny svensk reggaeskiva i handen.

Isac Nordgren

SURRENDER OF DIVINITY*Manifest Blasphemy*

DISPLEASED RECORDS

Oj, jag vet inte ens vad jag ska säga – jag känner mig helt mållös. Detta är alltså ett black metal-band från Malaysia som låter som att de suttit i en norsk urmark och offrat getter, plågat skogstomtar och bränt kyrkor sen de var bebisar. Det låter nätt för jävligt, går undan och produktion är som sig bör under all kritik. Sångaren är på väg att spy mest hela tiden i sin iver att

skrika ut sitt budskap över de sågblads-vassa gitarrerna. Så gillar ni riktig gammal hederlig black metal är det säkert jättebra, själv klarar jag knappt av det. Men jag har å andra sidan aldrig fattat något av den här genren. Och ska jag vara helt ärlig så kände jag mig lite smått popnördig när jag efter den här skivan slängde på nya Cannibal Corpse – och det kan väl inte vara rätt?

Mathias Skeppstedt

TANTO METRO & DEVONTE*Musically Inclined*

VP/PLAYGROUND

Duon med den ruffiga deejayen Tanto Metro och den skönsjunga Devonte släppte 2001 albumet *The Beat Goes On* som innehöll några schyssta låtar, i synnerhet *Dancehall Vibes*. Efter fem år är de nu tillbaka med ett nytt album och deras koncept är i grunden detsamma. Partydancehall varvas med kärlekslåtar, dominerade av Devontes smöriga stämma och nyanserade av Tanto Metro som deejay. Ett good cop/bad cop-förhållande skulle man kunna kalla det. Men på *Musically Inclined* är låtarna ännu smörigare och Tanto Metro hålls i stramare tyglar. Spår som *Got News For You* och *Hey Girl* lär säkert gå hem på nattklubbsgolven men får inte mig att röra på påkarna det minsta. Albumet är rakt genom tillrättat och förutsägbart r'n'b-dancehall med en trånande blick mot de internationella listorna. Plattans höjdpunkt är utan tvekan soundclash-låten *Cross the Border* där duon haft det utmärkt omdömet att bjuda in Courtney Melody, en av mina absoluta favoritsångare. Han ger spåret, lustigt nog det enda som Devonte producerat själv, en tyngd och old school-känsla som jag gärna hört mer av. Annars är det mest in genom ena örat och ut genom det andra. Utan att passera Dans.

Isac Nordgren

TEMPELA*... and All in Between...*

ISMA

Man hör det första ackordet, de första ackorden, och man försätts obönhörligen i ett själsligt tillstånd av deja vu. Man har hört det här. Man har hört allt förut. Man blir uppgiven och trött, man tappar hoppet för en hel musikgenre. Men plötsligt, efter några minuter, sitter man där och lyssnar, verkligen lyssnar, aktivt, för att något händer, något har hänt, något som man inte var beredd på, något som kom smygande på en och som plötsligt öppnat ens ögon och öron.

Tempela är inte på något sätt nyskapande och banbrytande, det ska vi ha helt klart för oss, men de lyckas ta allt ett steg ytterligare, ett steg mot något utanför ramen. Det låter inte helt ovanligt, lite småamerikanskt emellanåt, lite country-poppigt, ungefär som en duo med gitarr brukar låta. Men det tar ibland vändningar man inte väntat sig. Lite som Alisha's Attic kunde göra i sina bästa stunder. Och just det, förmågan att gå utanför det förväntade är ofta guld värt. I sammanhanget definitivt skimrande.

Magnus Sjöberg

THERAPY?*One Cure Fits All*

SPITFIRE/PLAYGROUND

Klart att Therapy? inleder med låten *Outro*. Annars vore det inte Therapy?. De har alltid varit gänget som trotsigt hållit sig på sin del av skolgården och inte lekt med de andra banden. Har de någonsin burit skoluniform har de klottrat "ironi" på ryggarna. Inget passar så bra ihop som sprayfärg och bomullsfibrer.

Trots att de för länge sedan lämnat de stora scenerna går de inte att avvärja. Andy Cairns och manskap har alltid lyckats kombinera melodierna från popen med rockens direkta framtoning. Med åren har de också utvecklat något eget som inte riktigt går att definiera. Jag inser nu att jag länge har uppskattat och respekterat dem för det. Även om det var länge sedan det höll hela vägen ut så finns det definitivt något intressant även på *One Cure Fits All*.

Therapy? är och förblir en grottmänniska med fingertoppskänsla.

Mikael Barani

THE YEAR OF*Slow Days*

MORR MUSIC/BORDER

Innan jag läste pressreleasen till den här skivan hade jag aldrig hört termen postjazz men det är verkligen en precis förklaring av hur The Year Of låter – som ett möte mellan postrock och jazz. Det har gjorts liknande musik tidigare, bland annat av Tortoise-spinoffen Isotope 217, och man hör här även influenser från annan postrock som David Grubbs, Jim O'Rourke, Brokeback, Gastr Del Sol och Directions In Music. Tyvärr så förstörs mycket av The Year Of:s musik av den extremt trista tal-sången som ligger och mal på stora delar av plattan. *There's Something About You* låter mycket Lambchop och den oväntat raka *Ronnie Hawkins* påminner faktiskt om *Feel the Pain* med Dinosaur Jr. Bäst är *Slow Days* när de skippar sången och kör helt instrumentalt som på *Bees* Be med sin tunga ståbas och undflyende vibrafon. Det här är musik mer för hjärnan och analyssoffan än för hjärtat och dansgolvet. Lite väl akademiskt för att vara riktigt kul.

Isac Nordgren

THROTTLEROD*Nail*

SMALL STONE/BORDER

Grungens betydelse för Throttlrod märks ganska snabbt, ganska tydligt. Det osar Seattle redan i intro't till inledande *Prizefighter*. Amerikanerna, med fäste i Virginias Richmond, lyckas ändå med detta sitt femte verk klart okej. Det låter inte eget – men ändå avvikande nog från den mer slätstrukna rockmusiken som blivit vanliga på deras inhemska marker.

Horse Paw är både direkt och sätter sig snabbt, som flera andra spår. Fast som sagt, den eller de med törst på originalitet eller totalt nytänkande bör leta någon annanstans...

Niklas Simonsson

T.I.*King*

GRAND HUSTLE/WARNER

Oh ja, ännu en rappare från södra delarna av USA. Och faktiskt en riktigt hyfsad sådan. Han kallar sig för king of south vilket kanske är väl kaxigt, men det ligger något i orden. *King* bjuder på i alla fall nio helt okej låtar av 18 möjliga. *King Back* är ett klockrent stegrande intro med moment tagna från Shafts karaktäristiska titelmelodi. *What You Know* är en glasklar listetta som växer med antalet lyssningar. *The Breakup* är ett halvkonstigt och rejält okreativt inlägg där T.I. och en tjej bitchar med varandra i exakt 1.56 min. Synd där! Men den följs av *Why You Wanna* där T.I. lånat "Why you wanna go and do that love", huh-raden som räddar misstaget. På *Goodlife* sjunger Pharrell sammetslent och tillsammans med Commons karaktäristiska röst ger låten plattan lite omväxling. *Goodlife* är en ganska mellow låt som växlar mellan stressigt snabbt tempo och behagligt bress. Det är mer r'n'b än hip-hop, och absolut inget vanligt Atlanta-tjafs med pistolskott och kvinnskrik. *King* är

ett skönt bevis på att artister från Atlanta inte bara behöver göra gangster-rap som D4L och Youngbloodz. T.I. lirar mer i klass med Common, Eminem, Ludacris och Kanye West som dock i jämförelse skapar mer varierad musik.

Therese Ahlberg

TIME AGAIN

The Stories Are True
HELLCAT/BONNIERAMIGO

När man är punkare har man kort tid på sig att få fram sitt budskap. De flesta låter på *The Stories Are True* ligger kring två minuter. Har man tur är Tim Armstrong, en gång i Rancid, med och hjälper till och gör ens album till en lite roligare upplevelse än bara ett-två-ett-två. Då svänger det så att även jag vaknar till. Annars handlar det mest om, ja, punk.

Mikael Barani

TIME REQUIEM

Optical Illusion
REGAIN RECORDS

Richard Andersson och Time Requiem är riktigt heta i Japan. Helt logiskt. Japanerna har en förkärlek för denna sorts romantiska, progressiva metal. Själv är jag inte lika tokig i solon som jag kan vara glad över om jag lyckas spela i en tiondel av tempot, eller en röst som skulle kräva ingrepp på mina ädlare delar. Time Requiem är väldigt mycket och oftast väldigt fort. Arrangemangen är allt förutom snåla och syntarna och dubbelkaggarna leker katt och rätta och Richard sjunger ut "etörniityyy" och inte ett härstrå ligger fel och...

Mikael Barani

TINY HARVEST

Time for Departure
MAGO/NAXOS

Det är så nära, det är så nära att *Time for Departure* skulle kunna vara fullständigt ointressant. För det ligger så nära fullständigt ointressant singer/songwriterpöpp det kan emellanåt. Sömnigt och tröttsamt. Men ett par låtar, ett par subtila arrangemang och det faktum att sånt som skulle kunnat bli riktigt smetigt inte tillåts bli det räddar allt. Räddas från att kunna vara ett dyrt men effektivt sömnpiller till att vara en fullt acceptabel mjukpopplatta. Inte illa det.

Magnus Sjöberg

TRAINSPOTTERS

Obstacles Mixtape
RANDOM BASTARDS

Det är något speciellt med Norrland. Kanske är det något i vattnet. Sverige är fullt av glada amatörer, men det är under åren landets nordligare orter som genererat skinande akter såsom Superscientifiku och den hyllade producenten Soul Supreme. Ur Umeås moln av björkpollen kliver nu duon Trainspotters. De 19- och 17-åriga raparna Rewindable och George Kaplan bjuder upp till klassisk batterlap på det 500 exemplar limiterade *Obstacles Mixtape*.

Efter ett tungt svängigt intro är Trainspotters tydliga intention att under 23 spår huvudsakligen roa och själva bli roade. *Sloppy Seconds* vittnar om missöden med damer medan *L.G.F.U.*, i sin betydelse "Lets Get Fucked Up", innefattar tomma buteljer och starkt röka.

Trainspotters stora styrka ligger i deras förmåga att kunna plocka ut olika producenter allra finaste praliner. De tycks inse fördelen med olika personers musik tillförsel – och kommer i framtiden därför förhoppningsvis ömt vårda sin vänskap med främst Robin Banks och DJ Ljudas. Dessa båda producenter ger mot plattans slut Trainspotters deras ultimata sound på remixerna av *L.G.F.U.* och *Hype Us*. Bortsett från ett smärre minus för Trainspotters stundtals alltför svenskt klingande

amerikanska fångar duon i långa loppet snyggt den positiva energi och framåtanda som Looptroop gav under 90-talets mitt. Den textfanatiska lyssnaren må sucka över de enkelt slagkraftiga raderna, men vem f-n behöver snusförnuftiga visdomsord när det kan låta så här bra med skryt över blytunga beats?

Erik Hjortek

TRIBUTE TO NOTHING

How Many Times Did We Live?

LOCKJAW/DESTINY

STOST är ett riktigt ohejt syndrom som kan sabba även de bästa av skivor. STOST står förstas för Samma Tempo Och Samma Trumkomp, vilket förstås innebär gega och ett malande i hjärnan som inte försvinner förrän skivan som är upphovet till obehaget gör det. STOST ställer till det rätt rejält för Tribute To Nothing som annars har massvis med ypperliga passager och genomföranden. Ibland påminner bandets gitartrixanden om ett väldigt light The Mars Volta fast utan syra-trippen.

Samuel Turners röst är för övrigt alldeles för vältrande. Den passar inte riktigt ihop med melodierna i de softa partierna.

Mikael Barani

TV-RESTORI

Serkut rakastaa paremmiin

TEOSTO NC8

Innan reglerna i Schlager-EM ändrades och det blev okej för alla länder att sjunga på engelska var alltid Finland självskrivna på jumboplats. Det spelade egentligen ingen roll om musiken var ett underverk signerat Mozart, det finska språket satte alltid käppar i hjulet. Juryn skakade på huvudet och belönade den vackra franskan eller den romantiska italienskan istället.

Det är svårt, för att inte säga omöjligt, att smälta de långa orden, hoptvinnade konsonanterna och skarpa r-ljuden. Därmed är det heller inte enkelt att ge ett rättvist betyg till TV-Restori. Hade det varit tango hade det kanske fungerat, men psykedelisk rock med inslag av konstiga Mars Volta-ljud mildrar inte direkt det svårsmälta intrycket.

En häftig upplevelse på många sätt, men musikaliskt alltför komplicerat. Dessutom är jag en textmänniska, alltid söka efter samspelen, musik och text. Nu innebär det att jag måste lära mig finska först. Men, för den uppoffringen krävs det något mer spektakulärt än detta.

Gabriella Fäldt

REBECCA TÖRNQVIST

Melting into Orange

EMI

Minns att jag slogs av hennes röst och frasering första gången jag hörde henne. Det var länge sedan nu, åtminstone om man ska se det ur ett artistperspektiv. Kan hända en femton år sen. Något är innan första plattan, liveinspelning på radion, tror jag. Men minns framförallt att jag lade namnet på minnet för att jag skulle kunna kolla upp henne om det dök upp någon platta. Och jag väntade. Och till sist kom den. *A Night Like This*. Så tråkig, så långt från det jag hört, så fjärran de hypnotiska stämningar jag hade förknippat henne med. Sån besvikelse. Och trots att jag ju kan höra rösten och vad den kan göra, saknar jag ständigt detta första ögonblick av total hänförelse.

Jag har sedan dess tyckt att Rebecca alltid känts för sval, för anpassad, på skiva. Faktiskt fram till nu, när det verkar som att modet finns att ta sig ut på lite mer icke självklara marker. Låtarna, men framför allt ljudbilden och arrangemangen, känns lite annorlunda, lite fräschare, inte lika välpolerade med tristess. Och det får mig också att spetsa öronen, att lyssna lite mer,

för att se om den där magin någonstans bland tonerna dväljes. Om den har styrkan att återkomma, att återerövra, återta, både Rebecka Törnqvist och låtarna. Och lyssnarna. Och visst finns det en liten, liten aning av det... Va? En liten strimma hopp?

Magnus Sjöberg

MAGNUS UGGLA

Magnus Ugglas sjunger Karl Gerhard – Ett bedårande barn av sin tid

CUPOL/SONYBMG

Lika märkligt som självklart känns det när Ugglas tar sig an Karl Gerhard. Märkligt för att det inte går att föreställa sig Ugglas röst till välkända kupletter, självklart för att det faktiskt låter som det är Ugglas naturliga gebit. Men jag hade ändå trott att Ugglas skulle behandla kupletterna på ett mer respektlöst sätt, åtminstone placera arrangemangen i modernare skrud. Men inte. Det är ju i och för sig kul att legendaren Karl Gerhard hamnar i fokus. Men bortsett den snygga layouten känns det här inte speciellt intressant.

Magnus Sjöberg

UMPHREY'S MCGEE

Safety in Numbers

INSIDE OUT/BORDER

Antingen kan man gå som katten kring het gröt eller så kan man gå rakt på sak. Jag tänker gå rakt på sak: jag avskyr jam-band. Jag avskyr Phish, Gov't Mule, Dave Matthews Band, Widespread Panic och jag avskyr Grateful Dead med snillrik passion.

Umphey's McGee är från Chicago och är ett så kallat jam-band. Vilket betyder att de har oddsen emot sig vad gäller den här recensionen. Men jag måste säga att jag gav dem alla chanser jag kunde, jag lyssnade på plattan, jag försökte och försökte. Och på ett sätt så vann de, jag avskyr dem inte, jag tycker inte ens illa om dem, jag tycker nämligen ingenting alls. Den här skivan är så obotligt tråkig och intetsä-gande att jag har svårt att få till någon äsikt alls – jag har till och med problem att koncentrera mig skivan ut varje gång jag hör den. Det finns ingenting som fastnar, ingenting intressant och ingenting som sticker ut.

Genomtrist.

Mathias Skeppstedt

VENOM

Metal Black

SANCTUARY/SOUND POLLUTION

Venom ger ut sin 26:e platta eller nåt sånt. En gång avhoppade sångaren Cronos är idag enda kvarvarande originalmedlem. Kanske därför som *Metal Black* låter riktigt bra? Det låter hur som helst som den ur-metall som formades på 80-talet. Inte den där falangen som har kommersialiserats av H&M och andra, utan snarare den råa delen av hårdrocken som vi fans fortfarande får ha för sig själva.

Produktionen har också hämtat inspiration från 80-talets analoga ljudbilder; det är smäslarvigt, rökigt och instängt. De låtar på *Metal Black* som är mest hårdhudade är *Lucifer Rising*, *Assassin* och *House of Pain* som osar Prong från början till slut. Min favvis är ändå *Hours of Darkness* som visar att dagens Venom är bättre musiker än det Venom som hälsade 1982.

En sak har jag svårt för – jag undrar i vilken värld tomtarna i Venom lever i. Deras texter är infantilt löjliga i allt deras snack om djävlar, ondska och död. Men Cronos, alias Conrad Lant, är nummer 43 år gammal och har inga illusioner – han vet vad som säljer en Venomplatta.

Torbjörn Hallgren

THE VINES*Vision Valley*

CAPITOL/EMI

Dessa (fortfarande) unga färskingar från Australien klämmer på sin tredje platta ur sig ett gäng Nirvana-luktande rockrökare (*Nothin's Coming*, *F*k Yeh*, *Gross Out*, *Any-sound*), någon kalifornisk popmysmelodi (*Candy Daze*), stadiumballad (*Going Gone*) och diverse klassiska rocksvängiga tongångar. Låtarna är oftast korta och koncisa med skeva detaljer som gör att man inte riskerar att tröttna på dem med en gång. Tyvärr blir innehållet magert när någon kort vers eller två är allt man erbjuds innan refrängen anländer för att avsluta låten. Men som Nirvana-efterföljare är de inte pjåkiga.

Gary Landström

VOOMVOOM*Peng Peng*

IK7/BORDER

På pappret borde samarbetet vara ganska klart. Så där som när Bengt-Åke tar ut förstafemman och sätter Sudden och Foppa tillsammans. Nu lyckade det ju sist, men det är långt ifrån alltid som papperssamarbeten blir bra i verkligheten.

I VoomVooms fall är det precis tvärtom. Christian Prommer och Roland Appel från Fauna Flash/Trüby Trio bildar en skojfrisk trio med Peter Kruder från Kruder & Dorfmeister/Peace Orchestra 2006. Idén lär dessutom ha kommit på Compost-bossen Michael Reinboths bröllop för åtta år sedan. På pappret ser det hemskt ut. Men faktum är att det funkar så oerhört mycket bättre i praktiken. Det sköna är att de slutat fokusera på att göra knarkiga down-tempo beats och börjat snegla på electro och techno i stället. Det funkar mycket bättre. Förutom de töntiga namnen bombom och pangpang och mina förhandstvi-vel är det här en riktigt bra skiva.

Mats Almegård

SYLVIA VRETHAMMAR*Champagne*

SONET/UNIVERSAL

Det har funnits något med Sylvia Vrethammar jag inte riktigt kunnat förlika mig med. Jag vet inte riktigt vad det är, men något som gjort att jag inte kunnat med hennes inspelningar. På ett sätt känns det i alla fall skönt att kunna göra upp med ett av sina spöken, för inget av det kan jag upptäcka på *Champagne*. Det kanske har att göra med att Sylvia anammade den allestädes varande loungejazziga stil som i sig håller på att bli en armada, en invasionsstyrka av musik intagandes det offentliga rummet.

I och för sig rätt positivt, men jag kan inte hitta något som sticker ut, något som går utöver det vanliga och vardagliga, hur glamouröst det än försöker vara. Kompetent, lyhört – javisst. Men utslätat. Och jag hade hellre, alla dagar i alla veckor, tagit en utslätad Sylvia Vrethammar istället för den jag haft spökande i mitt bakhuvud tidigare om det inte vore för den gräsliga versionen av *The Long and Winding Road* som dyker upp. För där blir det dött lopp.

Magnus Sjöberg

WILLARD GRANT CONSPIRACY*Let it Roll*

GLITTERHOUSE/PLAYGROUND

WGC:s Robert Fisher sjunger med en mullrande Nick Cave-stämman men ser ut som Michael Moore – dock i tvåfärgat tomteskägg och med mungiporna pekande nedåt. De övriga 25-30 medlemmarna i bandet kommer och går beroende på om de har tid. Den här gången har exempelvis Steve Wynn och Chris Eckman haft en lucka i sina scheman och bidrar på olika sätt.

Ljudbilden på *Let it Roll* är något tyngre än på exempelvis *Regard the End* från 2003 som var en helt igenom lågmäld historia. I titelspåret fläskas det på ordentligt redan från första tonen likt en kaotisk Tindersticks-låt. Och poptrumpeten i *Crush* är nog det muntraste som letat sig in i en WGC-låt. Men på det stora hela är plattan lika trögflytande som sirap. Det är hyfsat bra, men säger mig inte så mycket.

Annica Henriksson

HANK WILLIAMS III*Straight to Hell*

CURB/WARNER

Det konstiga med den här dubbelskivan är inte den honkytonk som finns på skiva ett. Hank III sjunger låtar om att dricka alkohol, bli hög och hur det är att vara släkt med en countrylegend. Hank III och farfar Hank Williams verkar leva ungefär samma liv. I alla fall på skiva. Det underliga är det 42 minuter dolda spåret på skiva två. 42 minuter absurd country. Nedstämda gitarrer, konstiga samplings av rusande tåg, rinnande vatten och skrattande barn. Texter som handlar om ensamhet, laddade pistoler och hur hans liv gått upp i rök. *Straight to Hell* är det mest schizofrena stycke musik jag hört på länge. Antingen är det gjort av en fradgatuggande stolle från Nashville eller så är det Messias själv som lärt sig spela gitarr. Oavsett är det ett mycket intressant dokument. Och vad betyder de tre spikarna på omslaget?

Per Lundberg GB

WINTERPILLS*Winterpills*

SIGNATURE SOUNDS RECORDINGS

Winterpills debutalbum utger vintriga, harmoniska och melankoliska vibrationer som förlöper oerhört mjukt. Alla tankefyllda sinnestämningar, vilka man fylls med via bandets musik, bidrar till att man prioriterar sängen före slitsamma sysslor som diskning, dammsugning och i värsta fall sitt eget jobb.

Northamptonbandets melankoliska indiepop påminner om artister som Elliott Smith, José González och Nick Drake. Winterpills är som bäst när ledsångaren Philip Price starka röst möter Flora Reeds mjuka stämman i låtarna *Laughing* och *Cranky*. Prices stämman kan jämföras med Elliott Smiths röstläge. Om man sänker takten i *Pills for Sara* är låten i stor liknelse med José González hit *Heartbeats*.

Vill du komma bort från radions stressiga discofunk, och prioritera mer tid till dig själv och dina känslor, är plattan suverän.

Martin Enander

WISHBONE ASH*Clan Destiny*

EAGLE/PLAYGROUND

Wishbone Ash firade 35-årsjubileum förra året och det har blivit en hel del skivor under karriären. I historieböckerna beskrivs de ofta som pionjärer av det så kallade twin-guitar soundet som senare plockats upp av bland andra Thin Lizzy, Iron Maiden och Alabama Thunderpussy.

Clan Destiny bjussar på ett flertal härliga låtar där tvillinggitarrerna är signifikanta. Största överraskningen är ändå avslutande *Motherless Child* som inte ens självaste Blind Boys Of Alabama hade behövt skämmas för.

Roger Bengtsson

THE WONDER STUFF*Suspended by Stars*

REINCARNATE/BORDER

Se där, visste inte ens att britterna återförenats. Och så dyker *Suspended by Stars* upp – lagom till att fira bandets 20:e födelsedag.

Frontmannen Miles Hunt spenderade en tid på 90-talet som klart kunnig och insatt programledare i MTV:s alternativprogram *120 Minutes*. Därefter frontade han en trio som jag dock inte minns namnet på. Men att det skulle komma nytt album med Wonder Stuff trodde jag inte fanns på kartan. Och frågan är om det behövdes – *Construction for the Modern Idiot* var en nästan klockren pärla och bra epilög för bandet. Deras poppiga rocksound hade tagits till sin mest lyckade spets. Vilket syns klarare genom *Suspended by Stars* som mest känns tråkig och innehållslös. De förtjänas att bli ihågkomna för bättre insatser än detta dussinverk...

Niklas Simonsson

HAWKSLEY WORKMAN*Treeful of Starling*

UNIVERSAL

Det är givetvis inte deras avsikt att gå lyssnarna på nerverna. Vissa artister kan bara inte rå för det. Och står man inte ut mer än en låt eller två spelar det faktiskt ingen roll hur begåvade de är. Och begåvning är ingen bristvara för kändissångaren/låtskrivaren Hawksley Workman. Däremot var storbolagsdebuten *Lover/Fighter* omöjlig att lyssna på i mer än någon minut utan att rysa. I det avseendet är uppföljaren *Treeful of Starling* identisk. För trots att den svulstiga produktionen bantats ner rejält är det fortfarande hela tiden lite för mycket. Det är för mycket glimten i ögat, för mycket att han uppmärkligen med fraser, akrobatisk sång och tokroliga arrangemang söker lyssnarens blick för att hon ska höra varje liten vändning i hans finstämt naivistiska Stephen Foster-pastischer – inte i närheten lika 1800-tal som han inbillar sig – och tillskruvat banala texter. Istället för en Rufus Wainwright utan operafetischen så blir han den irriterande typen med gitarr på efterfesten. Och då spelar det, som alla vet, ingen roll vem han är eller hur duktig han råkar vara. Efter fem minuter önskar alla att han bara ville hålla käften.

Dan Andersson

YOUNG PEOPLE*All at Once*

TOO PURE/PLAYGROUND

Angeleno Jarrett Silberman och Katie Eastburn visar tydligt på Young Peoples tredje album att bra musik kan skapas med hjälp av den lokala brevbäraren. Sen senaste skivsläppet War Prayers har bandmedlemmarna hunnit sprida ut sig i det stora landet i väst samt minimeras, då Jeff Rosenberg valde studierna före musiken. Det som blivit kvar är en duo som visar att allt inte behöver bygga på slit i replokalen.

Stina Nordenstam är bara en av många som visat att ett vardagsrum har mycket att erbjuda till en skivas ljudbild. Det som kommer ut ur högtalarna, och inte minst ur ett par stora lurar, är känslan av att själv finnas på plats. Att sedan veta att Katie byggt upp sin del av låtarna genom att låta morgonpromenaderna i någon park i New York vara hennes inspiration och studio skapar ännu större nyfikenhet. Med Jarretts förmåga att hitta alla försvunna pusselbitar har han sedan låtit sina fingrar glida över instrument för att sparsamt placera dem på rätt ställe.

Att kontakten ofta minskar när man bor en bit ifrån varandra är de flesta av oss medvetna om. Det som dessa personer har ihop är ett bevis på att det inte behöver kännas eller märkas om du alltid låter hjärtat finnas kvar.

Samuel Olsson

ROB ZOMBIE

Educated Horses

UNIVERSAL

En minst sagt ovanlig sampling inleder plattan – och frågan är hur många som känner igen tonerna från *Terminator 2*-soundtracket på instrumentala *Sawdust in the Blood*? Eller för den delen hur många som känner igen Rob Zombie nu för tiden. I dagsläget låter han mer som Rammsteins lugnare lillbrorsa än under sina slamriga år i semi-industriella White Zombie. Betydligt softare, och frågan om vad som finns kvar när det mer chockerande skalats bort är klart berättigad. *The Scorpion Sleeps* är i det närmsta ren pop som försökt klä sig i hårdare utstyrsel.

Let it All Bleed Out en rockig stänkare med Mansons syntmattor och tuggande riff. Mer sådant hade varit att önska. För även om albumet inte är dåligt så tål ju inte alla en omställning till det mer normala eller anpassning efter gängse normer. Ingen skam i att utvecklas – den gode Rob lär dock ändå behöva ett par plattors utforskning till på sig. *Educated Horses* lämnar en del att önska.

Niklas Simonsson

ÖSTEN MED RESTEN

Kakor, kvinnor & UFO:n

STARTKLART RECORDS

Det finns väl ingen som inte känner till dem, åtminstone till namnet. Den klassiska svenska schlagerens, i alla fall medialt, idag främsta företrädare. De som, med all rätt, har klippkort till den svenska uttagningen till Melodifestivalen. Och här förväntar man sig inga överraskningar, och det har man inga anledningar att göra heller. I sin genre ändå riktigt bra, tralligt och genomtänkta texter, men ofta lite väl moget och lite väl förutsägbart, precis som hela genren föreskriver. Som liten bonus en liveversion av stora hiten *Hon kommer med solsken*.

Magnus Sjöberg